

JUBILEUMSNUMMER | 2023 | ÄNGEVALLEN 100 ÅR

ÄNGEVALLEN

GRANIT BUZUKU | RASMUS AUGUSTSSON | MEHMED HAFIZOVIC
BEN SLADE | BERTIL ASTBY | ACKA LARSSON | KJELL WALLANGER
LOVE LIDSTRÖM | JOAKIM NILSSON | DANIEL THEORIN | ANDREAS
GISSELMAN | SERKAN CIGEL | MATHS ELFVENDAL | FREDRIK WIKING

- 2. ÄLGARNA HÄRNÖSAND IF OCH FRAMTIDEN
- 3. JUBILEUMSNUMMER 2023: ÄNGEVALLEN 100 ÅR
- 5. DET BÖRJADE PÅ LÖVUDDENS SÅGVERKSKONTOR
- 9. INTE BARA FOTBOLL PÅ PROGRAMMET
- 13. INVIGNINGEN AV STADENS FÖRSTA IDROTTSARENA
- 15. ETT 100 ÅRIGT KULTURARV GÅR I GRAVEN
- 17. PÅ ÄVENTYR I HOLLAND
- 21. NÅGRA AV KLUBBENS STORA IDROTTSPROFILER
- 25. BERTIL ASTBY
- 31. ACKA LARSSON
- 33. KJELL WALLANGER
- 39. BENGT ZAMORA NYHOLM
- 45. KONKURRENTERNA TAR NYA TAG MED ENADE KRAFTER
- 47. ÄLGARNA-HÄRNÖSAND IF ÅREN 2013 - 2023
- 49. HERRLAGET 2023
- 53. HERRLAGETS TRÄNARE
- 55. GÖRAN ANALYSERAR OCH PETER FIXAR
- 57. ANALYS AV FOTBOLLSSÄSONGEN 2023
- 73. GRANIT BUZUKU
- 79. RASMUS AUGUSTSSON
- 84. MEHMED HAFIZOVIC
- 87. BEN SLADE
- 83. KEVIN SQAPI
- 93. LEGENDARER MINNS TIDEN MED ÄLGARNA
- 101. FÖRENINGSFOTBOLLENS BETYDELSE I SAMHÄLLET
- 105. KLÄDDA FÖR DRABBNING
- 109. MUSIKEN HAR BETYDELSE FÖR ÄLGARNA

ÄLGARNA HÄRNÖSAND IF OCH FRAMTIDEN

Vår förening står inför en hel del utmaningar under de närmaste åren. Det rör bland annat styrelsearbetet, ekonomin, framtida spelare och den förestående flyttningen från Ängevallen till Myrans IP.

Vi måste rekrytera nya krafter till vår styrelse, krafter som kan koncentrera sig på och jobba för att främst få till en starkare ekonomi. De senaste årens spel i division 2 Norrland är mycket kostsamma, med framför allt stora transportkostnader. Årliga bussresor och övernattningskostnader till matcher borta mot Kiruna, Piteå och Skellefteå och flera årliga bussresor till Luleåmatcher (IFK Luleå, Notvikens och Bergnäs) tär hårt på vår ekonomi. Göteborgs Fotbollsforbund hade i år en motion till Svenska Fotbollsforbundets årsmöte där man foreslog att även lag i div 1, div 2 och div 3 skulle få ta del av pengar från SvFF. Forbundet fordelar mangmiljonbelopp till alla lag i allsvenskan och i Superettan men inga pengar alls till foreningar i lagre divisioner. Bakgrunden till motionen angavs vara att svenska fotbollsspelare oftast fostras i div 1, div 2 och div 3 och att ett ekonomiskt stod till dessa foreningar ar en forutsattning for framtida starka svenska fotbollsforeningar. Men årsmötet med distriktsforbund, som domineras av allsvenska klubbar och superettanklubbar, avslod motionen da man vill ha alla miljoner sjalva! I motionen foreslogs att div 2 klubbar skulle fa 300 000 kr per forening och ar, vilket skulle vara en stor hjalp till div 2-klubbarna i Norrland. Att var styrelse aktivt jobbar vidare tillsammans med Angermanlands FF for att snarast fa till en mer rattvis pengafordelning fran SvFF vore onskvart. Ett alternativ kan också vara att styrelsen agerar for en kostnadsutjamning av resekostnader och overnattningskostnader mellan ALLA div 2-foreningar i Sverige. Ytterligare ett alternativ kan vara att verka for ar att dela upp Norrland i två div 2-serier, en for Vasterbotten och Norrbotten och en for Angermanland, Medelpad, Jamtland och eventuellt Halsingland. En framtida styrelse i Algarna-Harnösand IF måste innefatta manga olika kompetenser och dar alla verkligen hjalps at for att skapa forutsattningar for ett starkt representationslag.

Framtida spelare

Vi måste fortsätta att inrikta oss på att rekrytera unga spelare främst från Harnösands kommun, men också från närregionen dvs från kommunerna Kramfors, Timrå och Sundsvall. För att bli en attraktiv fotbollskommun måste vi få till ett eget högklassigt lokalt fotbollsgymnasium och vi måste också bygga en inomhushall för fotboll, en hall som kan nyttjas året om. En inomhusarena för fotboll är en nödvändighet, då vi nu är den enda kommunen i länet som inte har någon sådan fotbollsarena. Satsningen på en ny konstgräsanläggning på Myranområdet är dock en bra kommunal satsning på fotboll, även om det innebär att Ängevallens naturgräsanläggning tyvärr läggs ner.

Flytten från Ängevallen till Myrans IP

Vi står i nuläget inför en snabb nedläggning av Ängevallen och en flytt av vår verksamhet till Myranområdet. Den nya sporthallen på Ängevallen påbörjas i höst med rivning av befintliga byggnader på Ängevallen och uppförande av sporthallen på nuvarande naturgräsplan. Föreningen accepterar dessa förändringar, men det återstår en hel del arbete med verksamhetsflytt och förhandlingar med kommunen om villkoren för flytten till Myranområdet. Vi ser trots allt fram emot att nästa säsong träna och spela matcher på den nya konstgräsplanen på Myran.

Sekreterare Algarna Harnösand IF
Göran Dahlberg

JUBILEUMSNUMMER 2023: ÄNGEVALLEN 100 ÅR

Jubileumsnumret av medlemstidningen Älgen är sammanställt av Andreas Norlén med bidragande texter av bland annat föreningens sekreterare Göran Dahlbergs lysande matchreferat och analyser, Älggrabben och sedermera journalistlegenden Lennart "Lej" Jansson och andra älglegendärer bidrar med sina minnen av att ha haft Ängevallen som hemarena under sin tid i föreningen.

Älgen gavs för första gången ut 1920 med tre nummer och fortsatte att ges ut fram mot 1970-talet. Sedermera kom tidningen att heta IF Älgarnas Matchtidning. Redaktionen bestod till en början av D. Ekdahl och G. Nordström. Under 1960-70 talet såg man signaturer som; Holger Andersson, Christer Andersson, Per Colliander, Sigvard Ekelin, Boije, Sven, Tedde, Cocken och självklart Östen Persson.

Under starten var Älgen mer av ett medlemsblad som rapporterade om föreningens resultat och nyheter för såväl herrlag som juniorlaget. Med tiden blev numren tjockare och med mer innehåll som relaterade till klubbens verksamhet samt gott om platser för sponsorer att synas. Tidningen illustrerades ofta med

motiv av älgar och fotbollspelare men föreningens andra idrotter samt föreningens damer fick lika mycket utrymme som fotbollsgrabbarna.

Lagom till 100 års firandet av Ängevallen samt den stundande rivningen av arenan, kändes det väl till pass att tidningen skulle få en comeback – om så bara för ett enstaka jubileumsnummer. Redan 1920 skrev man i decembernumret om problemet med avsaknad av idrottsplats och byggandet av en arena. Problemet är återigen på tapeten när Älgarna förlorar sitt hem, sin plats att uttrycka lagidentitet samt sin plats att förvara pokaler, matchbilder och andra föremål som tillhör föreningens betydande idrottsliga kulturarv.

Förhoppningsvis kan detta nummer fylla sin plats i arbetet med att dokumentera och bevara minnet av Ängevallen och den vackra föreningen IF Älgarna / Älgarna Härnösand IF.

"Fotbollsidrotten i vår goda stad har i sommar gått framåt med stormsteg, och detta trots avsaknaden av en ordnad idrottsplats. Men tack vare tillmötesgående från fortifikationsförvaltningens sida blevo ändå inte stadens idrottsmän alldeles husvillan i sommar. Intill november nästkommande år är idrottsplatsen – om den nu ska kallas för idrottsplats – upplåten. Men framtiden inger bekymmer.

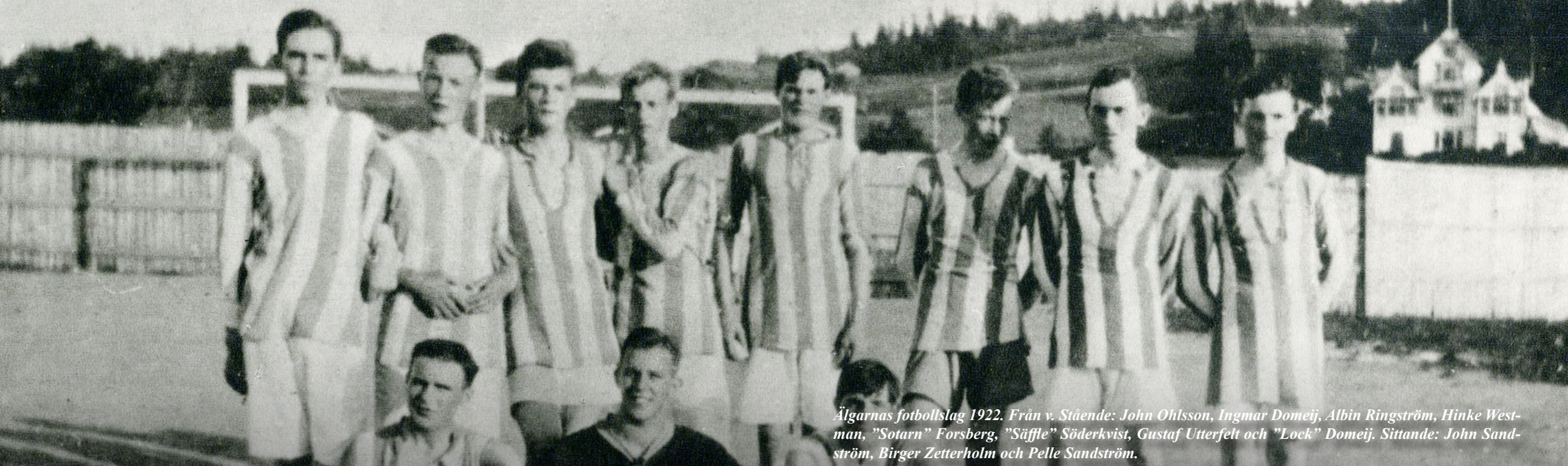
Med den fart som präglat fotbollens framfart i sommar skulle man våga hoppas på resultat med åren. De ungdomar som med heder fört Härnösands färger i alla länets vinklar och vrår, kunna bli verkligt god fotbollsstam – ehuru utan idrottsplats ingenting kan företagas. Många städer och köpingar, ja till och med mindre brukssamhällen, anlägga idrottsplatser men Härnösand – Norrlands skolstad – är fortfarande i saknad av idrottsplats.

I stadens fäder, som makten hava, given idrottsmännen en idrottsplats och I skolen få skåda frukten av idrottsrörelsens gagnande arbete!"

- D. Ekdahl, December 1920

Älgarnas första A-lag (1920) från vänster; Gunnar Löf, Rudolf "Rulle" Bystedt, Olle Karlsson, Olle Löf, Joel Grundel, Gideon "Gidde" Olsson, Birger "Zetta" Zetterholm T "Bocken" Boström, Gustav Pettersson, Erik "Säffle" Söderkvist, Erik "Kulsprutan" Eriksson, Flodell.

Älgarnas fotbollslag 1922. Från v. Stående: John Ohlsson, Ingmar Domeij, Albin Ringström, Hinke Westman, "Sotarn" Forsberg, "Säfte" Söderkvist, Gustaf Utterfelt och "Lock" Domeij. Sittande: John Sandström, Birger Zetterholm och Pelle Sandström.

DET BÖRJADE PÅ LÖVUDDENS SÅGVERKSKONTOR

Älgarna Härnösand IF är en idrottsförening i Härnösand med två fotbollslag. Herrlaget spelar i Division 2 och P19 spelar i vad som kallas div1 region 6. Klubben har genom åren haft flera andra idrotter på programmet som längdskidåkning, ishockey och friidrott men är idag en ren fotbollsklubb med en gedigen historia att blicka tillbaka på.

Föreningen bildades onsdagen den 19 februari 1919 på Lövuddens sågverkskontor och fick namnet Säbrå Skidlöparklubb, under vilket namn den även sökte och vann inträde i Riksidrottsförbundet. Eftersom de flesta av den nya föreningens medlemmar redan hade tävlat för Härnösands Sportklubb under denna säsong kunde det inte bli tal om någon egen representation utåt under detta år och eftersom klubben bara hade skidåkning på sitt program var det ganska tyst om förningens verksamhet under det första året.

Året därpå ändrade föreningen sitt namn till Skidklubben Älgarna och beslöt samtidigt att plocka in allmänidrott i programmet. Osse Norberg som var den drivande kraften vid utbrytningen ur Härnösands Sportklubb, blev självskriven ordförande i den nya föreningen, som redan från början fick

god vind i seglen. Osse Norberg har under årens lopp framstått som en av Härnösands och distriktets mest framgångsrika skidlöpare och orienterare men det är främst som förenings och förbundsledare som han skrivit sitt namn i idrottens historia och till IF Älgarna är hans namn knutet med oupplösliga band. Vid årsmötet i februari 1920 beslöt föreningen enhälligt, efter förslag av den jaktintresserade tegelbruksägaren Gustav Johansson från Fälle, att anhänga hos Riksidrottsförbundet att ändra namnet till Älgarna. Detta namn godkändes inte och justerades då till Idrottsföreningen Älgarna vid ett möte den 21 mars.

Idrotten i Härnösand

Svenska skidförbundets styrelses ordförande Sven Nissing skrev i sin jubileumsskrift 1925 att 1884 var det första året man möter någon form av idrott i Härnösand. Det var året läroverkets rektor anordnade skidtävlingar för läroverkets elever, vilken inkluderade både backhoppning och sträckåkning. Backtävlingarna betecknas som Sveriges första i sitt slag med hopp från särskilt uppbyggt stup. Sträckåkning gick över distans på 1 000 fot och ställde inte några större krav på deltagarnas kondition.

1985 bildades föreningen Härnösands Skidlöpareförening av elever vid Härnösands Högre Allmänna

Läroverk med en inträdesavgift på 50 öre. 1899 blev Härnösand vändpunkten för det nationella skidloppet med startpunkt i Sundsvall, en sträcka på 96,4 km.

1900 blev nationella skidtävlingar för första gången förlagda i Härnösand. Samma år anordnade IF Sleipner den första cykeltävlingen i Härnösands historia. Sedermera följde en tid där det ena stora idrottsevenemanget efter det andra följde mycket tätt. 1905 bildades Ångermanland och Medelpads gemensamma Västernorrlands idrottsförbund. 1906 års Olympiska spel i Aten medförde ett väldigt uppsving på ungdomsidrottens och ett flertal småpojksföreningar bildades. Den största av dessa var IF Polstjärnan. På gamla Rosenbäckes Restaurant bildades Härnösands Sportklubb 1910.

Älgarnas resultat inom fotbollen

Den första matchen spelades den 9 maj 1920 mot Bollsta IK, som besegrades med 4–3. Säsongen 1921 deltog Älgarna i både antag för åren 1922–1924 har föreningen deltagit i seriespel. Föreningen gjorde sin debut i DM-sammanhang 1921 och blev distriktsmästare 1959. Föreningen största framgångar i seriespelet var säsongerna 1953/54, 1954/55, 1959 och 1960, då laget spelade i division 2 Norrland, den näst högsta nivån i det dåvarande seriesystemet. Hösten 1964 "kvalade" Älgarna mot Brynäs IF till division 2, men man räck-

te inte till och förlorade sarspelsmatchen i Sandarna. Såväl 1941 som 1952 förlorade klubben finalen i norrländskamästerskapet. Säsongerna 1950/51 och 1951/52 (höst–vår) spelade Älgarna i Södra Norrlandskan med lag från Hälsingland, Medelpad och Ångermanland.

Efter serieseger i Södra Norrlandskan 1951/52 spelade Älgarna hösten 1952 i div 3 Norra med de övriga lagen Avesta AIK, Sandvikens AIK, Falu BS, IFK Östersund, Ljusne AIK, GIF Sundsvall, Gefle IF, Ludvika FFI och Spånga IS. Älgarna gick långt i 1953 års Svenska cupen och fick möta Helsingborgs IF i Svenska cupen. Matchen var en framgång både publikt och prestationsmässigt på Ängevallen inför hela 6 133 åskådare. HIF vann dock med hela 6–1. Säsongen 1953/54 fanns Älgarna i det nystartade division 2 Norrland, där man efter vår omgången 1954 slutade på sjunde plats av 10 lag.

Ända fram till säsongen 1953/54 var lag från Norrland (undantag lag från Gästrikland) spärade från spel i division 2. I stället fick man spela om att bli norrländska mästare åren 1925–1953. Älgarna nådde finaler 1941 och 1952. Det blev dock förlust i båda på bortaplan: först mot Bodens BK i med 6–0 och sedan mot Lycksele IF med 3–0.

Älgarnas första styrelse. Stående: Emil Söderqvist, Oscar Pettersson, S.J. Lindberg, John Silfvernagel och Göran Pettersson. Sittande: Thure Flodell, J.O. Norberg, Gustav Johansson och Edvin Höglin.

Här är Älgarnas Pojklag som blev DM-vinnare 1956. På bilden ser vi bland annat: Stig Sundqvist, Stig Olsson, Åke Nyberg, lagledare Ström, Bertil Astby

Matcher man minns

Matchen mellan Älgarna och Helsingborg i kvartfinalen av Svenska cupen 1953 är nog klubbens utan tvekan mest minnesvärda match med publikrekord på 6496 besökare på Ängevallen. Det var paratyfusedemi i Härnösand och det var många paratyfussjuka som satt på taket på Ängeskolan för att se matchen. Matchen slutade med seger till Helsingborg med 6-1. Fotbollslegenden Östen Persson gjorde Älgarnas omtalade mål på landslagsmålvakten Kalle Svensson, som därtills inte släppt in något mål i cupturneringen.

- "Charlie Jansson, som var vänsterytter, gjorde ett bra skott mot mål, men bollen kom i retur och jag var på gång och fläskade bollen i nätet som stod som en strut" berättade Östen Persson.

1954 gästades Ängevallen av den tyska klubben SV Werder Bremen (1899). 3500 besökare trotsade de regntunga skyarna för att bevittna drabbningen. Regnet höll uppe just under själva matchen som bjöd på en rad vackra mål och uppknäppt sommarlir. Älgamålvakten Kjell Norberg släppte in 7 mål. Werder Bremen har sedan 1980-talet varit en av Tysklands mest framgångsrika fotbollsklubbar med flera liga- och cupguld samt spel i Europa.

Den 21 augusti 1957 samlades 3054 betalan-

de åskådare när det första lokalderbyt mellan Älgarna och IFK Härnösand spelades i division 3. Med hejarklackar och fullsatta läktare låg det spänning i luften. IFK låg på topp och Älgarna låg i botten vilket la grunden för den laddade och prestigefyllda matchen som slutade 3-1 med vinst för Älgarna.

Bland andra matcher kan nämnas det brasilianska besöket av Canto Do Rio (1913) 1961 med 2450 åskådare. Det nordiska klimatet var för kallt för att spelarna som i pausen duschade i skällhett vatten för att kunna fortsätta matchen, som de vann med 3-0. Klubben kommer från Niterói i delstaten Rio de Janeiro. Klubben hade sin storhetstid under 1950 talet och är mest kända för att vara en sekundär kraft i Rio de Janeiros fotbollstävlingar.

Den 31 juli 1985 spelades en jubileumsmatch på högslätten med ett kombinerat lag av IFK Härnösand och Älgagrabbar som tog emot den skotska fotbollsklubben Celtic FC (1987). Truppen bestod av Niclas Hälldahl, Bo Theorin, Leif Oliverlöv, Håkan Holmkvist, Christer Johansson, Olle Bertilsson, Stig Johansson, Claes Westerlund, Stefan Westerlund, Hans Pettersson, Mats Hamrin, Mikael Bergkvist, Sam Haglund, Lars Kankainen, Henrik Lindgren, Mats Lundqvist, Hans Åberg, Kjell Åström, Mattias Malmin och Thomas Johansson. Celtics trupp innehöll

landslagsspelare; Pat Bonner, Danny McGrain, Roy Aitken, Paul McStay, Maurice Johnston, Tommy Burns, Brian McClair och Murdo MacLeod. Matchen slutade 0-11.

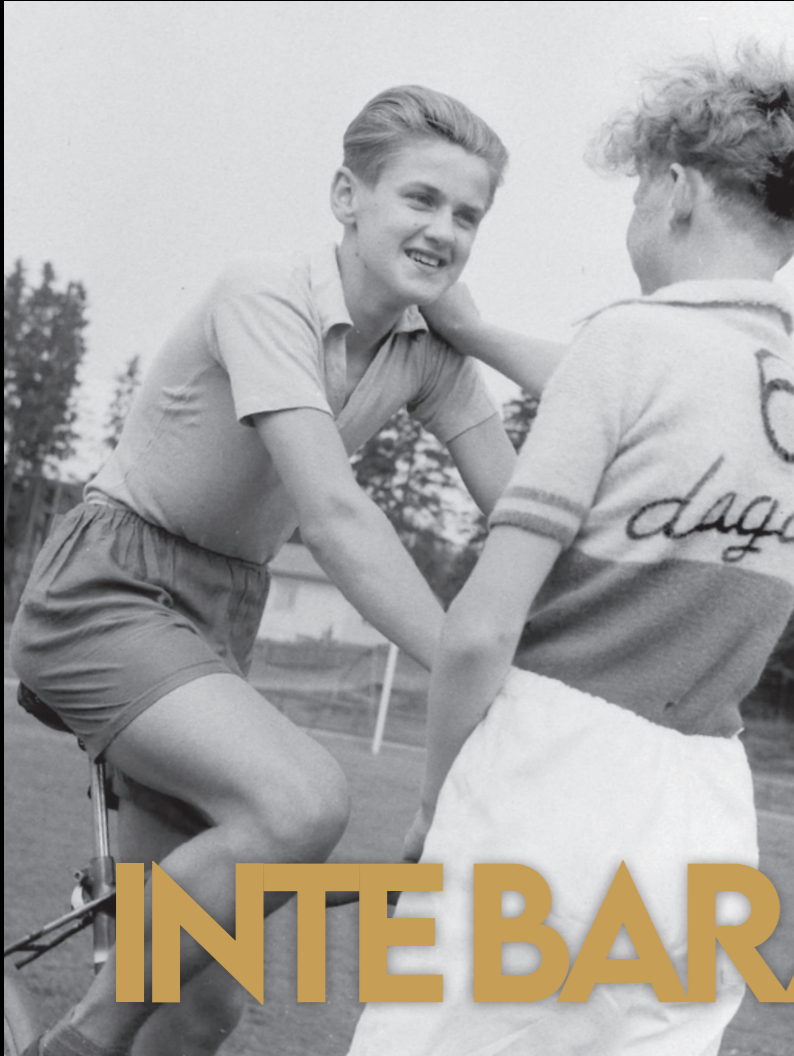
- "Vi mötte ett sju helsikes bra lag som körde över oss. Jag minns att jag tyckte det var jättehäftigt att som sjuttonåring får vara med" berättar Niclas Hälldahl.

1992 åkte Älgarna ur division II och det tog 16 år att ta oss tillbaka. Klockan var 15:51 när den spända tystnad som lagt sig över Kubikenborg trots Älgarnas imponerande 3-0 vinst. AM-Sportens utsände hade direktkontakt med matcharenan i Ytterhogdal där en vinst för Sollefteå skulle påverka Älgarnas öde. Slutligen hördes slutsignalen genom mobiltelfonen och ett rejält Sollefteåjubel. "det är slut. Sollefteå vann 2-1" meddelade man. Hela Älgagänget med tillhörande ledare, styrelse, föräldrar och supporters från Härnösand hoppade i samma ögonblick rakt upp och skrek ut ett division II vrål av modell större. Efter den obligatoriska lagbildningen blev tagen ordnades en rejäl fest. Laget hade inte vågat ta ut något i förskott. Mitt i glädjeyran sände spelarna en kärvänlig tanke till Sollefteå GIF. Mardrömsmotståndarna i serien, som hade fått älgagrabbarna att tappa disciplinen i båda

möten var plötsligt grönvitas favoritlag. De hade spelat stabilt och var väl förtjänta sin vinst. Genom att disciplinerat och med bra organisation drog alla Älgare sitt strå till stacken och framåt hade vi Fredrik Nilsson som var i riktigt fin form. 19 åringen avslutade sin debutsäsong i division III med att göra ett hattrick och därigenom knep han med sina 14 mål andraplatsen i skytteligan som för övrigt överlägset vanns av Pontus Engblom med 26 mål. Mittfältaren Jens Forsberg var ruggigt bra och höll sig i rätt nivå med sitt aggressiva närkampsspel.

- "Tänk att man fick vara med om det här en gång till" sa reservmålvakten och assisterande tränaren Håkan Karlström med ett stort leende på läpparna.

2009 firade Älgarna 90 år vilket traditionsmässigt inleddes med en regnig match på Ängevallen. Vinsten gick till veterangänget som tog hem division III 1996 men upplagan som tog sig upp i tvåan 1991 stretade väl emot i en match som slutade på 1-0 efter ett mål på övertid. Festligheterna fortsatte sedan på St Petri Logen. Berndt Lindström från Ångermanlands Fotbollsforbund och Bertil Astby från föreningen Gamla Älgare, Härnösands Kommun och AIK Hockey var några av gratulanterna.

INTE BARA FOTBOLL PÅ PROGRAMMET

Föreningen har sin grund i längdskidåkning och har även haft flera andra idrotter på programmet som bandy, backhoppning, bordtennis, boxning, cykel, fotboll, friidrott, gymnastik, gång, handboll, inomhusidrott, ishockey, konståkning, skidåkning, orientering, och tennis.

Bandy blev direkt en framgångsrik sport i föreningen och spelades 1921–1967/68. Föreningen placerades i DM-final alla åren mellan 1922–1935 och stod som segrare i 12 av dessa finaler. Föreningen var väl representerad i landskapslagen. Totalt samlade Älgarna ihop 15 DM-segrar efter finalegrar även åren 1946, 1948 och 1953. I seriespel var Älgarna mestadels på division 3-nivå. Det blev spel i division 2 Nordsvenska serien säsongerna 1948/49, 1951/52, 1954/55 och 1967/68.

Härnösands AIK blev i mitten av 1950-talet Härnösands ledande bandyförning. Den första landbanan låg på Torsviksområdet och togs i bruk 1935. Innan dess spelades matcherna på Nattvikens och Bondsjöns naturisar. I januari 1939 invigdes landbanan på Ängevallens fotbollsplan. Där spelades bandy till omkring årsskiftet 1949/1950, då bandyspel flyttades till grusplanen för att på 1960-talet slutligen flytta till Högslätten.

Backhoppning

Föreningens backhoppning startade 1920 med att en hoppbacke uppfördes på norra sidan av Fällön med en beräknad hopplängd på 25 meter. Byggkonstruktionen var dålig och slutade användas 1923. I januari 1945 invigdes Polstjärnebacken och i februari 1947 arrangerade föreningen JSM. Hasse Nordin fick sitt genombrott 1948 genom att vinna JSM och vann även 1949 och 1950. Han deltog i Oslo-OS 1952, där han kom på 11:e plats. En annan duktig backhoppare under denna tid var Sven-Erik Lindberg. Senare framgångar för Älgarna kom genom Lars Ström, som vann JSM 1962. Under samma tid fanns även Kjell Wallanger och Åke Östlund som vann DM 1963. Åke var landslagstränare under Janne Boklövs tid.

Bordtennis

Vid årsmötet i januari 1943 togs bordtennis upp på föreningens program. Träning startades direkt trots svårigheter att finna lämplig lokal. Till en början användes Ängevallens omklädningsrum och sedan gamla biljardsalongen. 1944 spelades matcher mot Postens IF, Sundsvall och Vanföreanstalten. Året efter låg sporten nere för att åter ta fart 1946. Det året innehöll en med VA samarrangerad korptävling bestående av 32 lag. Matcher mot Brännans IF förkom

detta år liksom efterföljande. Ett livligt bordtennisår var 1950 med ett 35-tal spelare och med spel i division 3. 1951 blev sista verksamhetsåret för bordtennis.

Boxning

Föreningen anordnade i slutet av oktober 1922 en boxningskurs med ett 40-tal deltagare och året efter möttes Älgarna och Arbetarnas IF i en klubbmatch. Nationella tävlingar anordnades 1925 för första gången men publikintresset var lågt. 1927 ströks boxning från föreningens program för att åter tas upp 1942. Det var stor boxningsverksamhet 1944 och flera år framåt. Bland framgångsrika boxare fanns då "Jocka" Ekstedt, Clyde Svensson, Lennart Källström, Evert Eriksson, O. Nyberg och gamängen Bengt "Bölja" Jansson. 1953 vann Ingvar Sundborg JSM i lättvikt. 1959 blev sista verksamhetsåret för boxning.

Cykling

Cykel blev direkt en av föreningens idrotter 1920 och Älgarna fick sin förste distriktsmästare i Ivar Häggquist genom seger i både 10 och 100 km. Under de närmast följande åren kom DM-segrar "Figge" Elfgrén och Otto Pettersson. Härnösandsloppet inrättades 1921. Sporten togs ur programmet 1927 men återkom 1937. Jarl "Jalle" Näselius var föreningens

store cyklist åren 1937–1939. Efter "Jalle" blev Bror "Brotte" Berggren det stora cykelnamnet. Göta Sandström var också framgångsrik. Trots det goda resultat beslutade årsmötet den 30 november 1949 att lägga ned cykelverksamheten. Redan den 28 december samma år bildades Härnösands av Bl.a. "Jalle" Näselius, "Brotte" Berggren och "Bubben" Thelberg.

Friidrott

Genom invigningen av Ängevallen under hösten 1923 fick Härnösand en anläggning för friidrott. Terränglöpning var det som först utövades på hemmaplan. Hösten 1921 genomfördes propagandatävlingen Härnösand Runt för första gången. Föreningen arrangerade DM i friidrott 1925 och där vann Folke Sylwén kula, spjut och längd. Mellan åren 1926–1933 låg friidrotten nere. Styrelsen beslöt på ett möte i februari 1933 att föreningen skulle ta upp sporten igen. Samma år debuterade K.E. Berglund för Älgarna och senior-DM på löpning 1500 m och 5000 m. Han vann även JSM på 1500 m. Fram till 1948 var Älgarna manliga friidrott på god nivå men verksamheten upphörde 1950.

Gymnastik

Den gymnastik som utövades i Älgarna var således motionsgymnastik i gruppform en till två

Härnösands CK 1959 / Några av deltagarna på bilden: "Henna" Svensson, Sven Hamrin, Rolf "Tjoffa" Wickström, "Janne" Eriksson, "Benka" Berggren, Bruno Nyström, Christer Höglund, Arne Asty, Roland Edström, Sten "Steka" Pettersson. Den äldre killen på huk är Lennart "Lappen" Aspholm och var förbundets massör, senare även massör i Djurgårdens IF hockey.

Från vänster stående: Åke Danielsson, Olle Norberg, Östen Persson, Torsten Wisén, Leif Linder, Åke Engblom och Kalle Forsberg. Knästående: Ulf Hermansson, Gunnar Englund, Kjell Norberg, Curt Norlin, "Lenken" Pettersson

gångar per vecka alternativt i läroverkets, Gådeaskolans och Johannesbergsskolan gymnastiksal. Vårmetotet i april 1942 lade in gångsporten på programmet. Samma år vann Inga Nilsson Dm på 5 km, Östen Westman på 10 km och G Forslund juniorernas 10 km. Inga Nilsson vann DM även 1943 och 1944. Året efter blev Margit Nilsson distriktsmästare liksom damlaget. 1946 blev sista verksamhetsåret.

Tävlingar i "inomhusidrott" bestod oftast av stående höjd och längdhopp samt gren och mellan hopp. I grenhopp vann "Tobba" Åkermark DM 1924, 1925, och 1926, det senaste på sin rekordhöjd 227 cm. Vid DM 1927 vann Tage Hell grenhopp och Tage Hiort stående höjdhopp och vid 1934 års mästerskap segrade "Nitte" Högberg i mellan hopp med 335 cm. Inomhus-Dm 1935 dominerades av Älgarna med fem titlar. Stig Hultman 3 st, H Lundström och Tage Hell.

Handboll

Älgarna engagerade sig i som arrangör av DM i utomhushandboll 1934. Förutom Älgarna deltog Härnösands läroverk och Sollefteå GIF. Ingen lämplig lokal fanns i Härnösand förrän 1945, då Brännaborg som under krigsåren varit militär förläggning fick användas. Planen hade inte full storlek vilket betyder att lagen endast fick ha fem

utespelare. 1959 flyttade handbollen till den nya hallen vid läroverket. Säsongerna 1955/56–1957/58 låg herrhandbollen nere men under våren 1958 togs beslut om att väcka liv i sporten igen. Comeback gjordes i Härnösandsserien säsongen 1958/59.

Hockey

SM i hockey startade 1922 och då med lag i och omkring Stockholm. Svenska elitseriens startår är 1929 och Svenska seriens 1935/36. Till Västernorrland kom ishockeyn 1938 och Älgarna var bland de första föreningarna att anamma sporten. Älgarnas match den 15 mars mot Teknis var den första i distriktet och spelades på bandybanan i Torsviksområdet. Säsongen 1938/40 spelade Älgarna i DM och i Ångermanlandsserien. Seriespel och DM var det 1940/41 och 1941/42 medan det endast blev DM-spel säsongen efter. Efter säsongen 1942/43 lades ishockeyn ner. Ishockeyn kom åter aktivt in i Älgarna 1952 och den 30 januari invigdes Nattviksbanan. Efter att ha tagit sig upp i seriesystemet har Älgarna spelat växelvis i division 2 och 3. Sista säsongen 1985/86, blev laget sist i division 2 Norra B. Värt att lyfta fram är Älgarna den 12 mars 1962 spelade JSM-final mot AIK på Nattviksbanan inför cirka 300 åskådare och AIK som segrare. På Nattvikens uterink har många unga Härnösands

grabbar utvecklats till elitspelare. Spelare som Henry "Henna" Svensson, Leif Svensson, Anders Nordin, Ulf Torstensson, Lennart Norberg fick axla Tre Kronors tröja. Bertil Astby samt Anders Skarin spelade i olika elitserielag. Älgarnas juniorlag slog Djurgården i en semifinal i JSM och fick sedan möta AIK (Stockholm) i finalen på Nattvikens uterink. 1300 personer bevittnade den spännande drabbningen och många tvingades att stå i höga snödrivor för att kunna se matchen.

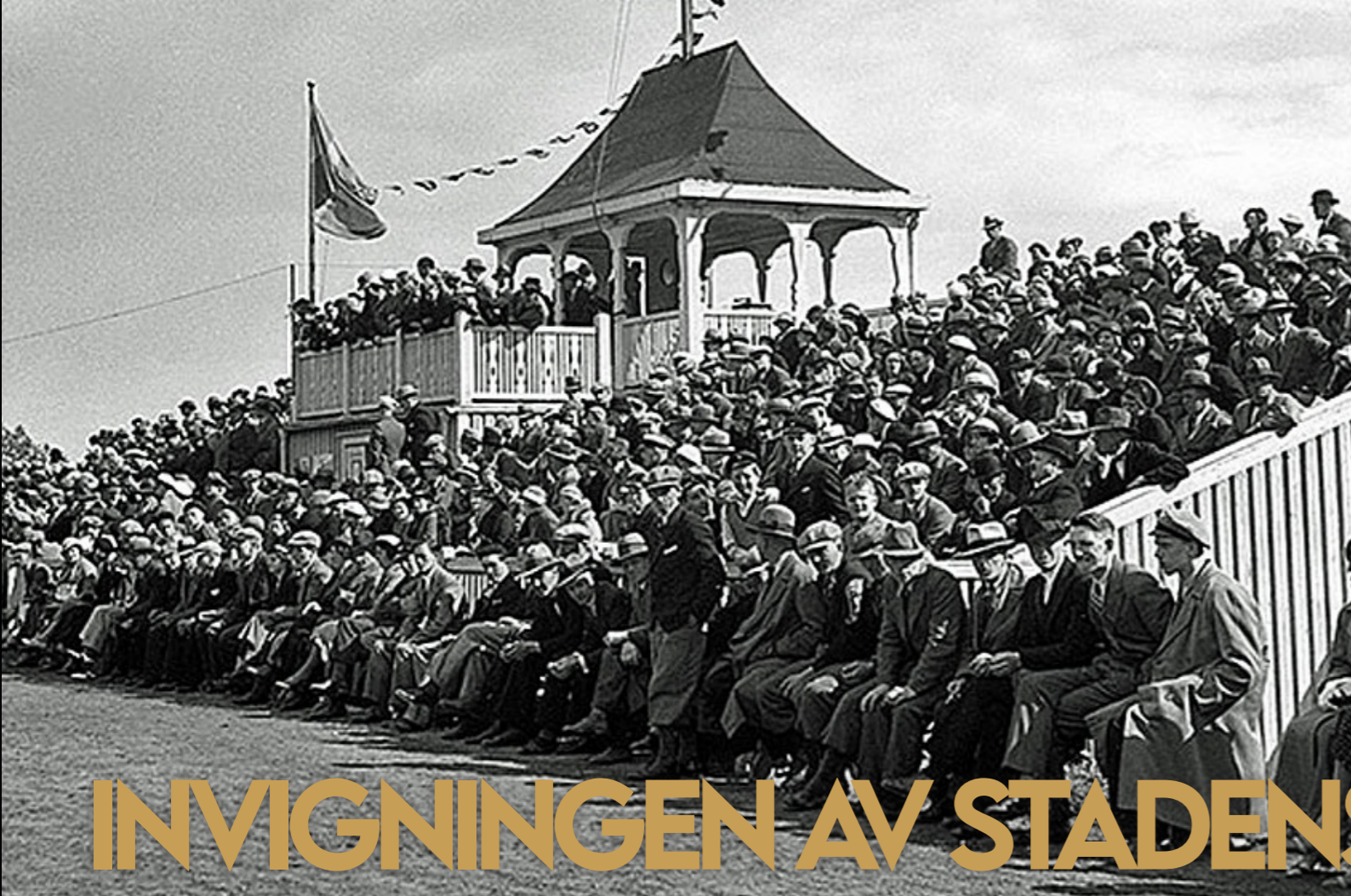
Konståkning

Föreningen bildade en särskild konståkningssektion 1955 under ledning av Erhard Lindberg. Som tränare anlätades Ulla-Britt Ekman, svensk mästare i paråkning 1953 och tävlade för Umeå IK. Intresset för konståkning var stort. En kurs i januari-mars 1957 hade 182 deltagare. Träningarna hölls mestadels på Nattvikens ishockeybana. 1921 vann Älgarna budkavle-DM. Viktor Eriksson blev distriktsmästare på 6 mil 1924. Intresset för skidlöpning svalnade successivt och tävlingsdeltagarna ringa. Föreningen hade ingen manlig deltagare i DM 1926. Klubbmästerskap hölls trots allt 1936 och 1937 och 1949 var Älgarna tillsammans med Brännans IF och KA5 arrangörer av skid-SM. Första DM-tävlingen någonsin i orientering för herrar

i distriktet anordnades den 29 oktober 1923 av Västernorrlands Idrottsförbund. Älgarna blev lagmästare med "Pekka" Strokirk, tvåa, "Ragge" Åberg, fyra och "Osse" Norberg nia. Efterföljande år blev "Osse" Norberg DM-segrare. Även det året vann Älgarna lagtävlingen. Årsmötet i januari 1923 beslutade föreningen att tennis skulle vara en av föreningens idrotter. Efter detta har några noteringar om tennis inte kunnat hittas.

Damera i föreningen

Årsmötet 1945 tillsattes för första gången en särskild damsektion i föreningen. Sektionen tog hand om damernas friidrott, handboll och orientering. Konståkning togs upp i föreningen 1955 och fick en egen sektion. Elin Norberg var en mycket förnämlig skidåkare som tidigare tävlat för Härnösands Sportklubb, vilka fram till 1924 vann åtskilliga DM-lopp. Inga Nilsson vann DM i gång flera år (1942–1944). Margareta Nilsson efterträdde henne som distriktsmästare 1945. Damorienterarna startade flera års framgångar 1945 med framskjutna placeringar i Gerestaluffen och DM.

”Idrottsplatsen måtte bli en samlingspunkt för det bästa i idrottslivet, den sundaste fysiska träningen utan överdrift, en hög kultur och ett förfinat uppträdande.”

- Doktor Fritz Richard Kaijer

INVIGNINGEN AV STADENS FÖRSTA IDROTTSARENA

Med sina hundra år på nacken är Ängevallen en anrik idrottsplats med en stor betydelse för det idrottsliga kulturarvet i Härnösand. Ängevallen är stadens första idrottsplats. Härnösand hade dittills saknat en ordentligt ordnad idrottsplats. Hundra år efter dess invigning väljer kommunen att riva den legendariska idrottsplatsen

När seklet ännu var ungt fick ungdomen utföra sina idrottsliga övningar uppe på en lägda bakom dåvarande Volontärskolan, där ett och annat dike bidrog till spelets nyckfullhet. Sedan flyttade man ner till läroverksplanen, där markytan i sin helhet var betydligt jämnare. Övningar i hopp och kast bedrevs på läroverksplanen, medan löpningarna ägde rum på Brunnsbusgatan, vilket hade sina poänger eftersom gatan inte är horisontell mer än cirka 300 meter. Vid löpning på 400 meter fick därför starterna stå uppe vid Eriksbergs gränd för att tidtagarna vid Grönbacken skulle, få en uppfattning om när löparna startade nere vid Norra Nygränd. Under dylika primitiva förhållanden fick träning och tävlingar i allmän idrott bedrivas i Härnösand. Åren 1920–1923 spelades matcherna på en något bättre fotbollsplan belägen på Hov-

sjorden nedanför Riksarkivet. Att man kallade den ”lutande planet” säger väl något om beskaffenheten.

När fotbollen kom till staden

Fotbollen i länet startade i föreningar från 1903. Sundsvall låg först med IFK Sundsvall. I Härnösand var IF Sverre (IF Sleipner) och IFK Härnösand de första fotbollsföreningarna. Den allra första serien i länet var ångermanländska Ådalsserien säsongen 1918. Seriespel i Medelpad dröjde till 1924. I Härnösand började man med fotboll 1903. Matcherna spelades på en plan anordnad på Volontärskolans lägda. I DM-finalen 1910 på Volontärskolans plan vann IFK Härnösand över IFK Sundsvall med 6–1. Sundsvalls Tidning skrev om matchen: ”en veritabel beteshage, där kossorna lämnat alltför tydliga spår efter sig” och ”det ej hände sig bättre än att i mitten på andra halvtid en kavat kossa, som tydligen var lokalpatriot, klev in på planen och ställde sig som tredje back hos Härnösandarna”.

Idén till en idrottsplats föddes

Efter ett föredrag av Direktör Erik Bergvall i mars 1916 bildades en kommitté, som lyckades erhålla dåvarande landshövding Carl Mathias Ström till ordförande. Härnösands stad upplät ett område på cirka

15 000 kvm mark till idrottsplatsen och ett belopp på 2 000 kronor. Enskilda donatorer bidrog med ett lika stort belopp. Centralföreningen för Idrottens Främjande beviljade 1918 ett anslag på 10 000 kronor på villkoret att det tänkta området utvidgas så att fotbollsplanen höll internationella mått och att ett lika stort belopp från staden ställdes till förfogande. Härnösands stad beviljade ytterligare 18 000 kronor. Denna givmildhet från stadens sida föranledes ej minst av ett besök av överlärare vid Gymnastiska centralinstitutet Generalmajor Viktor Gustav Balck, idrottsorganisatören Överste Sven Hermelin och telegrafkommissarie Anton Johansson tillika Svenska Fotbollförbundets mäktige ordförande. Idrottsplatsens utvidgning förorsakade emellertid betydande merkostnader.

Givmildheten var stor bland stadens förmögna män. Grosshandlare Wilhelm Blomberg skänkte 5 000 kronor, grosshandlare Gustaf Erstad, som också ägde sågverk i Björknäs och Härnösand skänkte allt plank och läktarbygge, vilket representerade ett avsevärt belopp. Disponent Axel Sahlberg i bidrog med ett belopp på 3 000 kronor. Dessutom erhöles ett bidrag på 3 000 kronor från Svenska Fotbollförbundet. Arbetet med idrottsplatsens iordningställande bedrevs till större delen som statligt nödhjälpsarbete i Skogssällskapets regi.

Invigning i hällregn

Ängevallen blev högtidligen invigd den 2 september 1923 med pompa och ståt. Men invigningen av Härnösands nya idrottsplats gynnades inte av vädrets makter. Efter fredagens oväder tittade solen fram under lördagen och väckte förmodligen en del förhoppningar om tur även med söndagsvädet. I stället visade det sig tydligt att söndagen skulle bli kanske den ruskigaste av många ruskiga dagar denna sommar. Det var en idrottssöndag i hällregn. Stormen piskade, vinden den ven, det var kulet och allt annat än festväder. Ändå var det många som trotsade vädet och med stort intresse närvarade på invigningen.

På grund av väderomständigheterna var skaran inte så stor som man hoppats. Bland skaran som infunnit sig märktes landshövdingen Karl Johan Stenström med fru, Major V. G. Balck, ett stort antal stadsfullmäktigeledamöter, idrottsplatskommitténs medlemmar samt några bekanta ansikten utifrån som bankdirektör Alexander Hammar från Sundsvall. Stadsfullmäktiges ordförande konstaterade att Ängevallen ligger vackrare belägen än någon annan idrottsplats i hela landet.

Efter musiknummer framträdde ordföranden i idrottsplatsens styrelse, dr. Fritz Edmund Kamfendahl, som lämnade en utförlig redogörelse för idrottsplatsens historia från den dag som tanken på en idrotts-

plats föddes till den dag platsen stod fullbordad. Han riktade ett stort tack till alla de som bidragit till förverkligandet av Ängevallen, inte minst stadsfullmäktige som visat stor förståelse och generositet. Till sist överlämnade talaren på idrottsplatskommitténs vägnar idrottsplatsen till Härnösands stad och stadsfullmäktiges ordförande förklarade densamma invigd.

Doktor Fritz Richard Kaijser höll därefter ett kortare tal där han tackade idrottsplatskommittén för dess skicklighet och energiska arbete samt understök att idrottsplatsen måtte bli en samlingspunkt för det bästa i idrottslivet, den sundaste fysiska träningen utan överdrift, en hög kultur och ett förfinat uppträdande. Efter de applåder som följde talet hölls ett ytterligare musiknummer varefter gymnastiktruppen under kapten Åbergs ledning marscherade. Programmet avkortades väsentligt på grund av vädret.

Första vinsten på Änget och höga publiksiffror

Den första matchen spelades följande säsong den 29 juni 1924, då Älgarna slog Friska Viljor från Örnsköldsvik med 3–2. Klubben hade sin storhetstid under 1950-talet då IF Älgarna varen av Norrland bästalag och spelade i division 2. Konkurrenten stor mellan IF Älgarna och IFK Härnösand när de spelade i samma serie.

Besöksiffror låg på mellan 2000–3000 per

match. De högsta publiksiffrorna nåddes vid kvartsfinalen i Svenska cupen 1953 inför hela 6 133 åskådare. 1949 anordnades isracings i samband med skid-SM med 5 571 åskådare. 1938 Fotboll Nordsverige-Tröndelagen med 4 257 åskådare och 1953 Älgarna-Fagervik i division III med 3 116 åskådare

Ängevallen stod i lågor

Rivningsbeslutet är inte första gången platsen varit Ängevallen varit hotad. Den 4 januari 1971 brann den ståtliga träläktaren från 1923 ned och byggdes aldrig upp igen. Försök gjordes att få platsen kulturmärkt och det fanns en önskan om att den gamla läktaren skulle bli byggas upp igen i samma utförande. Läktaren kallades idrottspaviljongen och var ljusgul med vita detaljer och ett svart tjärpapp tak. Byggnaden innehöll omklädningsrum i bottenvåningen och tog man trappan upp kom man till spelartunneln där lagen marscherade ut på planen. Överdelen från tjugotalet byggdes om under femtiotalet.

Branden startade under eftermiddagen och Acka Larsson som var på väg hem från jobbet minns hur han såg röken spridas över staden. Läktaren var i ett torrt skick och brann som fnöske. Det fanns ingen chans att rädda den. Branden startades av ett par smågrabbar i 5–6 års åldern som lekte med eld. Allt material

som bollar och annan utrustning försvann i lågorna.

–”Branden på Ängevallen var en ren tragedi. Både material och minnen försvann i branden” minns Acka Larsson.

–”Det var stor sorg när läktaren brann. Ängevallen blev sig inte lik för spelare i min generation” berättar den pensionerade målvakten Kjell Wallanger.

Älgarnas matcher flyttades till högslättens eluppvärmda gräsplan som var en av de få i distriktet på den tiden. Matcher spelades på gräs medan snön låg i drivor bredvid planen och kunde ibland vara omkring fem meter höga medan gräset var grönt. En tid efter branden byggdes den klubblokal som varit Älgarnas hem sedan dess, komplett med ett Älgpass med en vacker utsikt över planen. Byggnades nar från början röd med vita knutar men målades sedermera om i klubbens klassiska grönvita färger.

Ängevallen en trygg plats

Ängevallen är spelarnas gemensamma borg. Där ska man alltid känna sig trygg och välkommen. Aldrig ska man behöva känna sig ensam eller illa till mods. Det är något den före detta älgtränaren Benny Ödlund ville sprida nedåt i leden för att få en röd tråd genom föreningen.

”Alla runt A-laget känns som en enda stor familj och det är en viktig del av framgångarna för Älgarna. När det handlar om så härliga killar som i Älgarna går man hit med stor glädje varje dag. Det tar emot lite de dagar man vet att det blir lera och gegga på allt. Då är det inte speciellt kul att ta hand om grejerna efteråt. Men det är bra grabbar som man gärna offerar delar av sin fritid för.”

Berättar före detta materialaren Ando Haglund.

Inte bara fotboll på Ängevallen

EnochannacelebritethargenomårenbesöktÄngevallen. Ingemar ”Ingo” Johansson kunde ses boxa omkull en för ändamålet uppmurad tegelvägg på Ängevallen. Det var efter det att han blivit världsmästare 1959.

”Ängevallen betyder väldigt mycket.
Det är nostalgi, det är kärlek, det är allt.
Det sitter i väggarna där, det är landets vackraste plan.
Det är helig mark”
- Peter Skoglund

ETT 100 ÅRIGT KULTURARV GÅR I GRAVEN

Föreningen fick den 28 mars 2021 veta att kommunen planerar att riva klubbens hundra år gamla hemarena för att bygga en idrottshall för andra idrotter än fotboll. Efter säsongen 2023 kommer Ängevallen att förvandlas till byggarbetsplats. Rivningen betyder inte bara att Härnösand förlorar sin legendariska första idrottsarena, Älgarna förlorar sitt hem.

Kommunen ska riva Ängevallen för att bygga en idrottshall för de närliggande skolorna. Föreningslivet i Härnösand länge önskat en fullstor hall i Härnösand, men inte på bekostnad av att någon annan idrottsanläggning försvinner. Föreningens representanter har träffat kommunrepresentanter, tjänstemän och politiker för att bestrida beslutet samt lämnat förslag på alternativa placeringar av sporthallen.

Ängevallen vittnar om storhetstiden på 1950-talet när tusentals besökare kunde samlas för att se idrottsevenemangen som arrangerades där. När Ängevallen försvinner förlorar Härnösand inte bara den enda fullstora naturgräsplanen, ett otroligt hundraårigt kulturarv, men Älgarna förlorar även sitt hem.

Acka Larsson är en av de gamla älgar som reagerat på rivningen av Ängevallen.

”Det är tragiskt, det är tragiskt alltihop. Att riva en sådan klassisk arena för att bygga ännu en idrottshall är ett helgerån i mina ögon. Det är bedrövtligt” säger älglegendaren.

”Det är tråkigt att man inte behåller Ängevallen som ligget på en trevlig och nära plats i staden. Tyvärr är det tidens gång att man flyttar på saker och sätter ihop idrotter i större gemensamma anläggningar. Man flyttar ut fotbollen från de centrala delarna. Sundsvall har ju kvar idrottsparcken mitt i stan, det gillar jag” berättar Bertil Astby.

Idrottens kulturarv försummas av institutioner

Det finns en stor mängd materiella och immateriella lämningar av folkligt förankrade kulturella händelser, aktiviteter och processer som marginaliserats av den ansvariga kulturarvsförvaltningens olika delar, som exempelvis idrottens kulturmiljöer. Detta försummade kulturarv har dokumenterats, förvaltats och vårdats av olika ideella organisationer som idrotts- och hembygdsföreningar samt privatpersoner med brinnande intresse. Fotbollen har efterlämnat flera olika former av materiellt och immateriellt kulturarv som exempelvis berättelser, anekdoter och kognitiva minnen, samt mängder av match- och föreningsprotokoll, verksamhetsberättelser,

jubileumsböcker, programblad, utmärkelser, utrustning, bilder och platser där fotboll har utövats.

Fotbollens och andra idrotters kulturarv, har med få undantag haft svårt att få utrymme på exempelvis de kulturhistoriskt inriktade museerna. Detta innebär att fotbollens kulturarv inte skyddas och/eller bevaras i den utsträckning som andra kulturlämningar bevaras.

Det primära vårdandet och handhavandet av idrottens materiella och immateriella kulturarv sker i idrottsmuseer, idrottshistoriska föreningar, och klubbarna själva, men bevarandet av idrottsplatser faller utanför dessa institutioners möjliga heter. Lokal idrottshistoria har betydelse på mer än lokal nivå när idrottshistoriker utvecklar sina hypoteser om en nations idrott, klubben som en social institution, plats där ideella krafter möts.

Det är anmärkningsvärt att idrottsliga kulturminnen inte bevaras och värderas i samma utsträckning som den övriga kulturen och inte omfattas av de statliga skyddssystemen. Idrotten har hamnat utanför den kulturarvsdefinitionen, men det betyder inte att den inte ska räknas in. Det kan handla om en praktik, att man vant sig att inte tänka på idrottens kulturarv som kulturarv. Det har gjorts flera dokumentationer i modern tid, men vi har få platser som minner om den obrutna och genuina idrottshistorien.

Fotboll inspirerar människor från alla bakgrunder, över hela världen. Genom att uppmärksamma fotbollsklubbars sociala funktion i samhället skapas insikter om den stora betydelse de har för många människor, samhällets hållbarhet samt individuellt och kulturellt välmående. Ängevallen och Älgarna Härnösand är ett bra exempel på att kulturarv skapas, sparas och förvaltas inom fler institutioner än exempelvis arkiv och museer.

Som den sista fullstora naturgräsplanen i staden och en av de sista i landet skulle platsen vara ett betydande exempel på tider när kvartersfotbollen aktiverade stadens ungdomar, som sedermera kom att fostras i fotbollsföreningen. Den nära och centrala placeringen av planen betydde att många kunnat se matcherna från sina lägenhetsfönster och samhället har orienterat sig och växt upp runt Ängevallen till de lägenhetskomplex som numera finns i omgivningen. Bevarad och upprustad skulle platsen kunna utvecklas till ett attraktivt besöksmål för fotbollsnostalgiker.

Föreningen har i över hundra år påverkat många människors liv, fostrat idrottsutövare som gått vidare till landslag, representerat Sverige i OS och internationella karriärer inom sin idrott. I stället för att rivas förtjänar Ängevallen en upprustning inför nästa hundra år av betydelsefull verksamhet.

PÅ ÄVENTYR I HOLLAND

Under 1930-talet inleddes en vänskap med den Holländska storklubben Be Quick (1887) vilket resulterade i flera resor för Älgarna till Holland och möten på Ängevallen mot den Holländska fotbollsklubben FC Groningen (1921)

Två spelare som minns sina respektive resor till Holland är Lennart "Lej" Jansson (1923–2004) som åkte ner 1954 och Anders "Acka" Larsson (1947) gjorde resan ner 1972. Resorna varade en vecka med tre matcher vardera mot Holländska lag och motståndet var av toppklass i alla tre matcherna.

– "Det var en trevlig resa, jag hade aldrig varit utomlands och spelat fotboll innan dess. Vi var ett ungt lag där medelåldern låg på 23 år, så det var mycket fester" minns Acka Larsson.

Spelare och ledare fr höger: Lasse Lundqvist, Karl-Hugo Jonsson, Bert Näslund, Sven Andersson, Uno Lundin, "Charlie" Janzon, Östen Persson, "Sicka" Pettersson, Erhard Lindberg, Tage Åsén, "Menke" Jakobsson, Per Carlström, Ove Häggqvist, "Gytta" Edfeldt, Ove "Kludde" Almström, Tore Karlsson, Bert Ottar Blom, Stig Edin, Olle Granberg, "Lej" Jansson, Kjell Nordberg, Karl-Erik Billman, Bengt "Bappo" Nordlander och Karl Einar Lindroth.

Amerikakofferten användes troligtvis under resorna till Holland och fick frakta matchkläder långt in på 1990-talet. Skoväskan av modell äldre visar hur spelarna fraktade sina personliga tillhörigheter och fotbollskor.

IF Älgarna i stram givakt inför nationalsången med mötet mot FC Groningen Holland. (Förlust 6-1). IF Älgarna Fr. v. Anders Skommar, Jan Stenberg, Rolf Starrin, Leif Bäckström, Hans Dehlin, Benkt Svensson, "Acka" Larsson, "Tobbe" Frank, ?, ?, Kjell Wallanger och Åke Bäckström..

Den 33 man starka truppen åkte 500 mil i buss genom Danmark, Tyskland och Holland. Resorna var lika trevliga som de kunde vara strapatsrika. 1972 körde Chauffören vilse flera gånger och truppen kom inte fram till klubbhuset förrän två på natten. Härnösandslaget imponerades av Bee Quicks klubblokal och resurser. Världlaget var uppklädda i skjorta och slips när de inväntade sina fyra timmar försenade gäster.

Spelarna inhystes hos familjer till de det holländska laget. Språksvårigheterna bemästrades ganska bra så småningom och truppens medlemmar använde frimodigt de engelska fraser man kunde. Värst var "Kludde" Almström som åkte ner 1954, när han vände sig till en servitör med: *"Do you speak english? - Oh, yes, svarade servitören. Fint sa Kludde; får jag två Tuborg!"* minns Lej.

Tufft motstånd för våra älgagrabbar

Lej minns hur truppen förmodligen fick frossa när de vid ankomsten till Groeningen fick höra att de skulle möta Nordhollands ungdomslandslag, där åldersgränsen drogs så högt som till 24 år. Hollandsfotbollens guldgosse Abe Lenstra gästspelade i ungdomslandslaget. Älgarnas hollandsciceron Jan Wilkens, känd från sin tid i Älgarna på 1930-talet, talade om att det var slutsålt på Vernoord Sportpark

och att cirka 12 000 åskådare förväntades se matchen. – *"Det är väl ingenting"*, tyckte Sven Andersson, som tröstade sina kamrater med att han åkt skidor inför 40.000 i Mora vid Vasaloppet målport.

Invigningsfesten och matchhändelser

Det var stor invigningsfest av Vernoord Sportpark med den nederländska friidrottaren Fanny Blankers-Koen som huvudgäst. Reklamen var missvisande och påstod att Älgarna spelade i första divisionen i Sverige.

De grönvita började också rätt allsvenskt, men Östen Persson tog för grovt korn, när han var frispelad två gånger. Så småningom kom ungdomslandslaget under Abe Lenstras dirigentskap. Karl Hugo Jonsson gjorde den ena prakträddningen efter den andra på närskott. Just som man satt och funderade över om inte Karl Hugo hade just en sån där dag när han inte släpper något förbi sig, fick han en smäll på en muskel och var ur spel. Kjell Nordberg hoppade in och ersatte, men hade oturen att genast gå för långt ut på en lyrboll, som droppade in under ribban. Publiken reagerade sedan för en fel dömd straff på Billman, som spelade på bollen. Det blev 3-1 till holländarna, men Olle Granbergs och Ove Häggkvists kedjespel löste med ens alla eventuella problem Älgarnas lagledning sett torna upp sig inför höstomgångens uttagningar av kedjan.

Den spelmässigt stora överraskningen sett var Charlie Janzon, som kombinerade storfint med Östen Persson både mot Bee Quick och Leuwarden. Skadade Sven Andersson och "Menke" Jakobsson gjorde hela tiden kämpainsatser. Billman kunde ägna sig åt effektiv hårdmarkering av centern. Älgarnas första halvlek mot Bee Quick var något av det bästa man presterat på många år. Kjell Nordberg, Uno Lundin och "Gytta" Edfeldt hoppade in. Uno mot både ungdomslandslaget och Bee Quick.

Resan i sig var en ren fullträff. Man befارade att kulmen var nådd redan på nedresan i Aabenraa, strax norr om gränsen Danmark – Tyskland, där dansrestaurangen Sommerlyst invaderades. Men när Jan Wilkens och hans trevliga kamrater i Bee Quick tog emot med stora famnen på hotell Frigge i Groeningen och skisserade hollandsvistelsens program var Aabenraa redan slaget ur brädet.

Kvällarna i Groeningen tillbringades mest på Hulze Maas, där värden van Dam var lika trevlig som de danskvällar han arrangerade. Älgagrabbarna blev speciellt inbjudna till ett party och blev lika uppmärksammade och hjärtligt mottagen som över allt annars i Groeningen, som truppen lämnade med saknad trots att Amsterdam väntade med sina glädjekvarter med strapats som inte ämnar sig i tryck.

På Olympiastadion i Amsterdam fick truppen se en holländsk mästerskapsmatch med fin, teknisk men kanske inte så taktisk fotboll. När de tre älgamatcherna över och den utsträckta permissionen tog man väl vara på. Tiden gick fort och på torsdagsmorgonen var det tid att vända bussnosen mot norr. Efter en snabbvisit för tack och avsked i Groeningen åkte truppen de 62 mil till Aabenraa med uppehåll för matrast i Hamburg.

Nästa dagsetapp sträckte sig bara till Köpenhamn, där truppen hade krafter kvar för en helkväll på Tivoli, där alla nöjesarrangemang prövades. På lördagen badade spelarna hela dagen på Ribersberg i Malmö, där de flesta också tog chansen till en sight-seeing-tur under Malmös 18 broar och jämförde turen med den runda vi gjort under huvudparten av Amsterdams 450 broar.

Folkets Park i Malmö fick ett besök under lördagskvällen, innan Älgarna tog nattåget till Stockholm. Men i Malmö kunde man på långt håll se om en medlem i älgatruppen var i antågande. Alla hängde med huvudet och längtade efter "Härnösand nästa". Borta bra, men hemma är trots allt alltid bäst.

Älgagrabbarna återvände under söndagseftermiddagen efter många upplevelser och intryck. Och väl hemma väntade en DM match mot Ådalsliden på kvällskvisten. Det är lätt att föreställa sig hur spelarna på planen kunde höra "hollandsklacken" i minnet.

NÅGRA AV KLUBBENS STORA IDROTTSPROFILER

Många spelare har genom åren varit med och format klubbens framgångar och kulturarv. Det har varit en bra plantskola för talangfulla ungdomar inom flera idrotter som sedermera tagit plats i landslag, representerat landet i OS och fått internationella karriärer.

Flera kända fotbollsspelare som Joakim Nilsson, Daniel Theorin, Lars Zetterlund, "Larsa" Johansson och Bengt Nyholm startade sin karriär i IF Älgarna. Till de absolut främsta spelarna som burit Älgarnas tröja hör, skyttekungen Östen Persson, Kjell Jonsson, Bruno Nyberg och Sven-Erik "Menke" Jakobsson. Utöver de stora namnen inom fotboll kan de tre hockeyspelande bröderna Svensson nämnas samt bandystjärnan Åke "Killevi" Engblom. Först att nå 10 poäng i landsdels- och landskapsmatcher och bli "Stor grabb" var "Hinke" Westman som var aktiv i Älgarna under 1920-talet.

Östen Persson

Östen Persson (1932) är en av Älgarnas allra främsta spelare som alltid kommer att förknippas med Älgarna. Östen var center och när Älgarna var som bäst spelade de i division två och ett år slutade de på andra plats. Östen spelade 405 match-

er för Älgarna och gjorde 461 mål samt kammade hem 41 poäng i landsdels- och landskapsmatcher. Östen var center och när Älgarna var som bäst i division två och ett år slutade vi på andra plats. 1949 flyttade Östen till Härnösand och började jobba som springpojke på Nordsvenska Kolonialföretaget. Hösten samma år skrev han på papperen för IF Älgarna och våren 1950 var han spelklar. Första matchen mot Vivsta/Östrand slutade med seger 4-2, varav Östen gjorde två mål. I laget fanns spelare som bröderna Kjell och Karl-Hugo Jonsson, Menke Jacobsson, Lennart Gustavsson och Lej Jansson. Östen var en stor spelare på sin tid och gjorde många mål under sina femton år i Älgarna. Östen var en riktig målsjötare, i en DM-serie gjorde han till exempel 20 av totalt 23 mål. Men det som etsat sig fast allra mest var det målet mot Helsingborg. In i det sista missade Östen inte en match och det sved i hjärtat när det gick dåligt för laget. Han var en trogen åskådare på Älgarnas träningsmatcher.

"Jag spelade ihop med Östen Person. Han var spelande tränare de sista åren jag var med. Det är den stora Älgaprofilen genom tiderna. Han var fantastisk både som spelare och människa. Han var bra och hade kunnat bli hur bra som helst" berättar Kjell Wallanger.

Karl-Hugo Jonsson

Karl-Hugo Jonsson beskrivs som ett busfrö och en snäll polis som i 17 års åldern flyttade till Härnösand och IF Älgarna. Han gjorde sin första A-lagsmatch 1949. Karl-Hugo fick under 1951 sitt stora genombrott som ordinarie målvakt. Fotbollförbundets årsmöte 23 mars 1957 beslöt att spelåret från och med 1959 skulle vara vår-höst mot dittills höst-vår. För att komma i fas förlängdes 1957-1958 års serie med en höstomgång. Hans sista säsong för älgarna blev 1959. Karl-Hugo har även klubbrekordet i diskus för Älgarna.

Zamora

Bengt "Zamora" Nyholm (1930) är ett legendariskt namn inom fotbollen. Trots sin korta tid i klubben är han ett namn som måste nämnas i samband med klubbens historia. Han värvades 1948 från moderklubben IF Älgarna till IFK Norrköping där han spelade till 1964. De första åren var han reserv till Torsten Lindberg. Totalt spelade han 304 matcher i svenska tävlingssammanhang samt europacuper. Därav 203 allsvenska matcher i rad mellan 1951 och 1961. För det svenska landslaget spelade han 30 A-landskamper mellan 1959 och 1964 samt tre B-landskamper mellan 1954 och 1958. 1961 tilldelades han Guldbollen, priset till bäste svenske fotbollsspelare det

året. Placeringsförmågan, reaktionssnabbheten och förmågan att kunna läsa spelet var hans styrkor. Smeknamnet kommer från att han som bollkalle och kastade sig efter bollen Ricardo Zamora. Som en förhållandevis kortväxt målvakt med sina 178 centimeter, kompenserade han sin längd genom att revolutionerade målvaktsarbetet. Han införde bättre kommunikation med sitt försvar samt hade en ypperlig förmåga att kunna läsa spelet. Reaktionsnabbheten och placeringsförmågan var hans styrkor.

Larsa Johansson

Lars-Ove "Larsa" Johansson (1938) inledde karriären i Älgarna och gjorde sin debut för seniorlaget vid 14 års ålder. En gång hände det att "Larsa" spelade samma dag i juniorlaget, B-laget och A-laget och gjorde mål i samtliga tre matcherna. 1954 blev han om 16-åring den yngste centerposten i Ångermanlands juniorlandskapslag. "Larsa" gjorde 57 mål under sin tid i Hammarby (tre andra spelare har gjort fler allsvenska mål för Bajen). En A-landskamp mot Norge, två gamla spelare från Älgarna fanns på planen eftersom "Zamora" Nyholm, "Larsa" var med på landslagets läger i Riva del Sol och fanns med bland de aktuella spelarna inför VM i Chile 1962. Totalt gjorde Johansson 116 ligamatcher för Hammarby och gjorde 65 mål.

NÅGRA AV KLUBBENS STORA IDROTTSPROFILER

Lars Zetterlund

Lars Zetterlund (1964) fostrad i IF Älgarna var han en spelare med bra spelförståelse, stark och tycktes kunna springa hur mycket som helst. Hans farbror Rolf Zetterlund var tränare i AIK och han hade följt Lars framgångar i Älgarna. 1981 erbjöd AIK honom att vara vår- och sommarproffs och han gjorde allsvensk debut som 18-åring 1982 och var en av de viktigaste spelarna i AIK:s förvandling till ett av Sveriges bästa fotbollslag. Hans första allsvenska AIK-mål 1983 där han gav AIK ledningen med 1-0 i tredje minuten. Han blev även cupmästare med AIK 1985. Han spelade sin sista match 2004 för IF Heimer där han sedan fortsatte som tränare. Lars dominerade AIK:s högerkant, från försvar till anfall, mellan åren 1983-86 och var med om att vinna allsvenskt guld och cupguld. 1986 skrev han på för IFK Göteborg där han blev svensk mästare och UEFA-cupmästare.

Daniel Hoch

Daniel Hoch (1979) förstärkte laget under slutet av säsongen 2011. Han spelade för laget i de sex återstående matcherna där klubben främst slogs med Sollefteå om att få kvala sig kvar i division 2 Norrland. Daniel har spelat ca 150 allsvenska matcher i AIK, deltagit i Champions League, UEFA-cu-

pen mot storheter som Barcelona och Valencia. Han har även spelat två säsonger med Sirius och den senaste hösten i Väsby, också i Superettan. Daniel inledde sin fotbollskarriär i Råsunda IS och gick sedan över till Vasalund. Efter sex säsonger som ungdomsspelare i Brommapojkarna skrev han 1997 på för AIK. Det första allsvenska målet lät dock vänta på sig till 1999 då han avgjorde mot Frölunda. Med AIK blev han svensk mästare 1998 och cupmästare 1997 och 1999. Daniel petade under 70 allsvenska matcher in 18 mål. Efter sju säsonger i AIK flyttade Daniel till Danmark och AaB i Ålborg. Södertäljelaget Assyriska värvade honom under hösten 2006 och skrev sedan på för nykomlingen Sirius där hans första säsong blev en succé med 13 mål vann den interna skytteligan i överlägsen stil. Efter säsongen 2009 med ont om speltid (2 starter och 13 inhopp), främst på grund av ljumskproblem.

Daniel Theorin

Daniel Theorin (1983) moderklubb är IF Älgarna och spelade med GIF Sundsvall som junior. Han etablerade sig som seniorspelare i IFK Timrå i division 2 och rekryterades till IF Friska Viljor när de nådde Superettan 2004. Vidare till FC Lyn Oslo i norska Tippeligaen. Daniel debuterade i allsvenskan med Malmö FF 2007

och lånades periodvis ut till Landskrona BoIS i Superettan. 2008 anslöt Theorin till Gefle IF i Allsvenskan, 2012 lockades han till Hammarby IF i Superettan. Under säsongen 2015 spelade Theorin 18 matcher från start i Superettan men under säsongen 2016 blev det inga matcher alls på grund av skador. Efter säsongen 2016 valde Theorin att avsluta sin fotbollskarriär.

Maths Elfvendal

Maths Elfvendal (1987), var målvakt för Älgarna 2006–2009 när laget gick från fyran till tvåan. Efter fyra år som målvakt i IF Älgarna, där laget lyckats avancera från division 4 till division 2, blev han värvad till Umeå FC inför säsongen 2010. Spelarkarriären blev kortvarig då han redan under andra säsongen i Umeå FC tvingades sluta spela fotboll på grund av sina knäskador. Han påbörjade sin målvaktstränarkarriär omgående i just Umeå FC och sedermera även i Umeå IK. I december 2014 blev Elfvendal Allsvenskans yngste tränare när han skrev på för IFK Norrköping som målvaktstränare. I juni 2021 meddelade italienska fotbollsklubben Parma att Elfvendal börjar som målvaktstränare där. På grund av knäskador blev spelarkarriären och 2014 blev Elfvendal Allsvenskans yngste tränare. Sedan 2021 arbetar han som målvaktstränare i den italienska fotbollsklubben Par-

ma samt målvaktstränare för Sveriges herrlandslag.

Jocke Nilsson

Joakim Nilsson (1994), bror till den före detta svenska landslagsspelaren Per Nilsson. Han är Hans moderklubb är IF Älgarna, som han debuterade för i a-laget som 15-åring. Inför säsongen 2011 gick Nilsson över till GIF Sundsvall. I november 2012 flyttades han upp i a-laget. Nilsson debuterade för klubben i Superettan den 29 september 2013 mot Hammarby IF (1–1), där han byttes in i halvlek mot Daniel Sliper. Han spelade sin första match från start den 7 oktober 2013 mot Falkenbergs FF. Under säsongen 2014 spelade han åtta matcher, varav fyra från start. Nilsson gjorde sin allsvenska debut i premiäromgången av Allsvenskan 2015 mot Malmö FF, en match GIF Sundsvall förlorade med 4–1. I februari 2016 värvades Nilsson av IF Elfsborg, där han skrev på ett femårskontrakt. I juli 2019 värvades Nilsson av Arminia Bielefeld. I juni 2022 värvades Nilsson på fri transfer av amerikanska St. Louis City SC, som från och med 2023 spelar i MLS. Joakim var med och kämpade om andra plats Superettan 2014 och är vinnare Bundesliga 2019/2020. Jocke besöker Ängevallen varje gång han kommer hem och hälsar på. Då ringer han Dude och meddelar att han behöver låna planen.

Bertil ASTBY

Fotbollen har verkligen präglat Bertil Astbys idrottsliv. Från kvartersfotbollen i 1950-talets Härnösand till avslutningen hos IFK Gävle 1974, och nio år hos Gefle IF. När det gäller A-lagsmatcher kan han konstatera att han spelat mot cirka 110 olika föreningar och gjort minst 420 matcher. Sedermera aktiv i föreningarna Gamla Älgare och Västernorrlands Idrottshistoriska Förening har idrotten alltid funnits med på vägen.

Bertil Astby (1941) föddes i Sundsvall och kom till Härnösand 1950 när hans far fick en tjänst på Länsstyrelsen, och Bertil stannade i stan till augusti 1961 när han flyttade till Gävle. Sedan tidig ålder har idrott funnits i hans liv och pappans stora idrottsintresse starkt bidrog säkerligen till detta. Som 13-åring provade han på lite av varje som bandy (matcher i Älgarnas A- och J-lag), friidrott (skoltävlingar) och handboll (ungdoms- och skolhandboll) men mest förvånande för honom själv var att han tränade och tävlade i brottning (ungdomsbrottning). Han vet än idag inte vad det var som fick honom att 1954 som 12-åring vara med i Brännans brottning på Brännaborg. Den 2 april 1954 gästade storbrottaren Olle Anderberg, guldmedaljör i Helsingfors 1952, Härnösand. Han drog naturligtvis mycket folk och i arrangemanget den kvällen ingick matcher i "myggvikt" d v s för Bertil och några andra i samma ålder.

Fotboll, bandy och Hockey har han spelat sedan unga år. Ofta var det äldre killar på Bjälken och de två, som ansågs vara bäst, "delade" upp grabbarna två lag när de spelade fotboll, bandy och ishockey. Som "liten" i det sällskapet hoppades man givetvis att få komma med i något av lagen men många gånger var det att bara titta på.

- "Från vårt hus till Bjälkens grusplan en bit ovan-

för Fridhemsgatan var det inte långt. På vintern spolades grusplanen upp till en skridskobana, så planen användes i stort sett året runt" berättar Bertil.

Uppväxten i Härnösand

Den nyinflyttade familjen fann sin plats i Geresta där både Bertil och brodern Arne fann många nya kompisar. Ungdomarna skapade en "idrottsplats" på en lägda ovanför Kempevägen, upp mot skogen. Där spelade de fotboll och tävlade i friidrott. De ordnade en hoppgröp med sand för höjd- och stavhopp. En bambustav köptes in och den möjliggjorde hopp på hela 2,30 meter för Bertils del. 5-kampstävlingar förekom ofta. Flera gånger samlade de ihop lag och spelade mot lag från området kring Vanförestalten och "Dövstumsskolan".

- "I matcherna mot de dövstumma fick man räkna med lite strul då de givetvis inte alltid uppmärksammade våra signaler om regelbrott och annat. Mot laget från Vanföret var det också bra att kolla vilka av motståndarna som hade benprotes. Det gällde ju att vara rädd om de egna benen" minns Bertil.

Aktiv i vintersport

Vintrarna innehöll givetvis skidåkning. Skogen var nära liksom stora öppna fält (idag bebyggda) vil-

Idrottande på Geresta. Från vänster; Sune Lindström, Bertil Astby, Lennart Gradin och Per-Olof Berggren.

Älgarnas juniorlag som blev distriktsmästare 1959. På bilden ser vi bland annat; Bertil Astby, Bernt Norberg, Ake Bäckström, "Henna" Svensson, Janne Östlund, Stig Olsson, "Nisse" Olofsson.

Aktiv i vintersport

Vintrarna innehöll givetvis skidåkning. Skogen var nära liksom stora öppna fält (idag bebyggda) vilket gav goda förutsättningar för längdspår. För utförsåkning använde de ofta till Vårdkasen men lika ofta letade de upp någon lämplig brant att "brassa utför på".

En lördag, när Bertil var 16 år fick han en skridsko-skena mot ansiktet och uppskuren överläpp, som syddes ihop med tre stygn. Åter i skolan på måndagen under en lektion i historia, när han såg Bertils svullna överläpp försedd med plåster, frågade lektor Ingvar Hammarström: "nåå, vad har Astby gjort sig då?" Bertil försökte då vara rolig och svarade "äh, snutit mig för hårt", varpå Hammarström replikerade med "bättre det än att vara osnuten (ohyfsad)".

Även Ängevallens isbana var en plats för isspel av olika slag. Nära Ängevallen låg ett "kondis", dit de gick för varm choklad, när de tog en paus i spelandet. 1950 fanns det inte någon ishockeyverksamhet i Härnösand, och detta trots att den första ishockeymatchen i Ångermanland gick i Härnösand i februari 1938 och att IF Älgarna var med i det första seriespelet i Ångermanland säsongerna 1938/39 - 1941/42 mot bland annat Alfredshem (Modo) och IFK Nyland. Under vintern 1953 började Älgarna och Västernorrlands Allehanda att arrangera kvartersishockey för ungdomarna i

Härnösand. Bertil kom inte med i kvartersishockeyn första året men brodern Arne var med från starten. Vintern 1955 var rolig då drygt 13 år gammal, vann den yngre gruppen i kvartersishockeyn och sedan var han med i Älgarnas pojklag som gick till final i pojk-DM.

Från kvartersfotboll till a-laget

Som grabb var Bertil aktiv i kvartersfotbollen som Älgarna drev tillsammans med Västernorrlands Allehanda. I tidningen meddelades pojkarna om de blivit uttagna till matchen. I regel fick pojkarna ingen förfrågan om de var tillgängliga. I notiserna stod det vilka som skulle spela, tid, plats och om de behövde ta med någon särskild utrustning. Älgarna plockade ut spelare till både junior och A-laget ur kvartersgrabbarna.

Inför matchen den 5 juli fanns inte Bertil med i laguppställningen. Han hade en aning om att en av de kallade spelarna inte var tillgänglig, och begav sig därmed ändå till matchen i hopp om att få spela och blev sedan ordinarie i laget.

Bertil kommer ihåg att den första fotbollsresan. Som avslutning på säsongen 1951 hade Älgarna 5 pojklag och ett juniorlag i gång, söndagen den 14 oktober 1951 matcher i Utansjö, Ramvik, Sandöbron och Kramfors. Bertil spelade i Ramvik och brodern Arne i Sandöbron.

Som 13 åring gjorde Bertil debut i juniorlaget.

Innan finalen i Junior DM 1955 mötte de i semifinalen Backe borta. Älgagrabbarna vann med 2-0 och dusehen efter matchen fick tas i älven. Yr av segern meddelade Gunnar Thorén, högsta juniorbasen, att detta skulle firas med en sen middag på S:t Petri-Logen. Verkligen ett annorlunda firande av ett juniorlag! Bertil var 13 år och fick gå på restaurang för första gången. I september 1956 gjorde Bertil som 14-åring A-lagsdebut i fotbollens division III vilket uppmärksammades en hel del i pressen då han var Sveriges yngste division II spelare. Många föräldrar såg bekymrat på 14 åringens uppflyttning och kritiserade älgaledningen som släppa lös en "vek och omogen pojke på serieplanen där törnarna är både våldsamma och farliga", men Bertil och hans familj såg det som ett positivt hopp i karriären. Efter debuten som vänsterhalv stod det i tidningen att Älgarnas babyliare skötte sig bra mot Frånö med en kropp byggd i Brännans brottartrikåer. Debuten var något han kunde vara stolt över och det bekräftades i referaten. Sedan blev det ett uppehåll till 1956 och 1957 blev han ordinarie i truppen vid 16 års ålder. Vid sidan av fotbollen spelade han även division 2 hockey där han blev ordinarie i truppen 1956. Hockeyn och fotbollen var lika roliga minns han. Frågan om han minns några speciella matcher besvarar han med att spelet var det roliga och att sam-

manhanget kring matchen var mindre intressant.

"Träningen var något man fick stå ut med men matcherna var det riktigt roliga. Det var ju roligt bara att få spela" berättar Bertil.

Flytten till Gävle

När det gäller A-lagsbandy gjorde Bertil fyra matcher med Älgarna under februari-mars 1958. Två seriematcher - Älgarna - HAIK och Söråker - Älgarna - samt en vänskapsturnering i Sundsvall med Selångers SK, Heffners IF och Älgarna. I föreningens juniorlag fanns han från 1955 till och med vintersäsongen 1959. I februari 1959 möttes Älgarna och Härnösands AIK i en final i junior-DM med seger för Älgarna. Bertil är alltså DM-mästare även i bandy.

Efter flytten till Gävle deltog i en B-match en helg, då han ändå var i Härnösand och efter önskemål från älgaledningen spelade i den serieavgörande bortamatchen mot Gimonäs den 1 okt 1961. I juli 1968 inför mötet med Helsingborgs IF i Svenska Cupen, hade Bertil besvär med ryggen och hans medverkan var osäker. På matchdagens förmiddag fick han veta att Ingemar "Clarre" Clarin, gamle storspelaren (Sandvikens IF, landslaget) och då tränare för Arnäs IF, var i stan med sitt lag på en träningsvecka och han var "kotknackare". I sina arbetskläder, blazer, byxor,

Bertil som 16-åring i Ångermanlands landskapslag mot Jämtland i Sollefteå den 2 juli 1958. Fem spelare från Älgarna: Kjell Jonsson, Östen Persson, Sten Wester, Bertil Astby (knäst. längst till vänster), Karl-Hugo Jonsson och Arne Söderström.

Bertil Astby med sin 20 år äldre halvbackskollega Menke Jakobsson, lämnar planen efter match 1958.

skjorta med slips, åkte han till Kungsbäcks plan där Clarre höll till. På min fråga om hjälp sade han "ta av dig kavajen och lägg dig ner". Utlämnad åt ödet, vred Clarre till huvudet till höger och till vänster. Det sprakade till i nacke och rygg, och Bertil kunde spela.

När Bertil flyttade till Gävle spelade han i elitserien med Gefle Godtemplares Gymnastik och Idrottsförening i tre säsonger innan han gick över helt till fotbollen. Klubben kallades populärt för GGIK, "Godis", "Saftpiraterna" eller "Saftis", eftersom det var en blandning av nykterhetsförening och sportklubb. Bertil slutade i praktiken 1972 och varvade därefter ner med spel i IFK Gävle.

Bertil som fotbollsspelare

Den länge halvbacken Bertil Astby var en spelare som föll i ögonen på den som upplevde hans matcher. Man kan minnas att det var något kontinentalt över honom, han fanns "alltid" där bollen hamnade och han "tog ner" bollen fullkomligt naturligt, som en italienare eller jugoslav, gick med den obesvärat och passade, minns elitidrottsmannen Torsten Tegnér.

I Landskapsmatchen som gick den 22 juni i Örnsköldsvik. Inför cirka 1 700 åskådare vann Medelpad med hela 4-0. I tidningen kunde man läsa "En man i hemmalaget skall dock ha en blomma. Det var Ber-

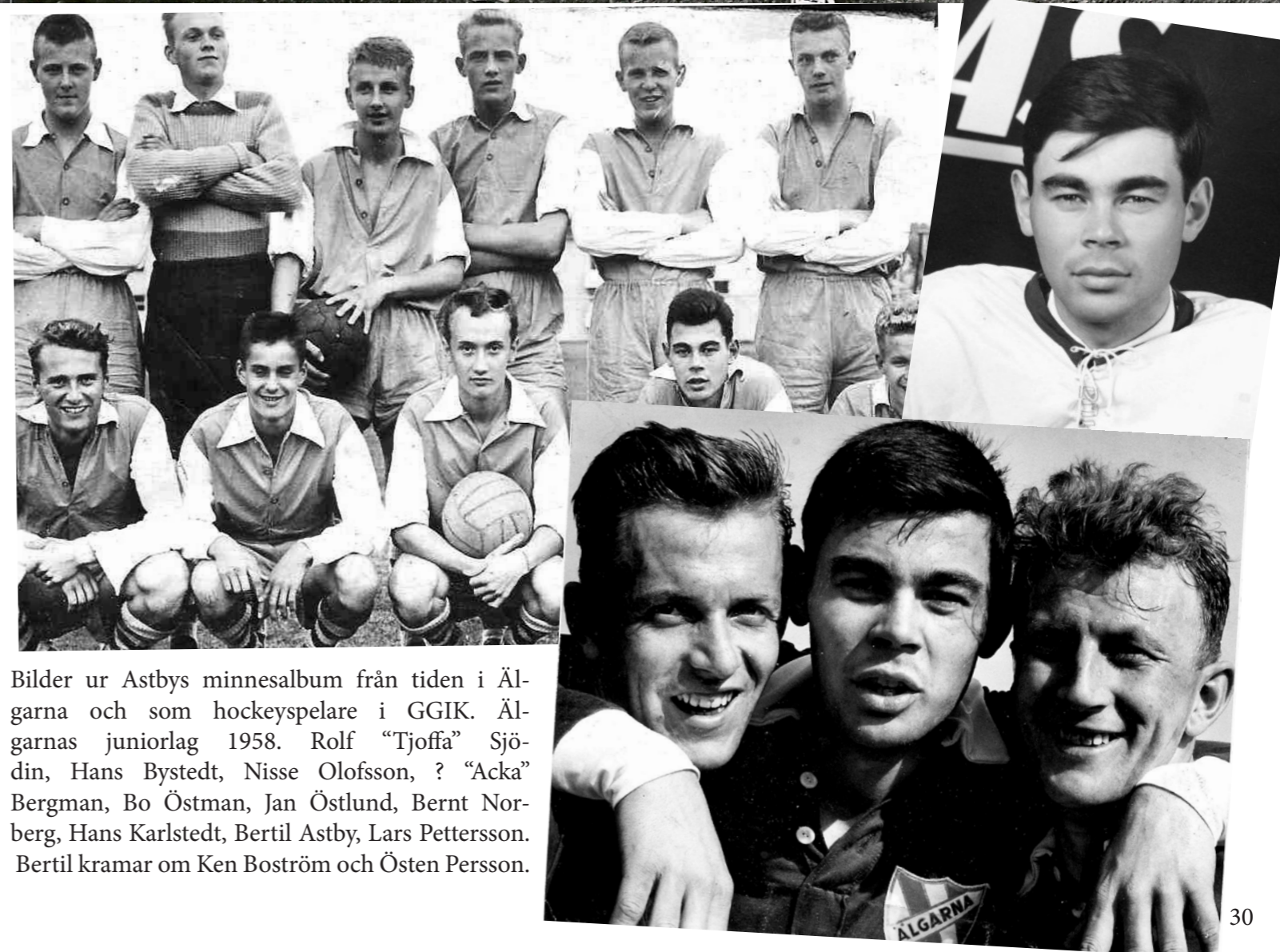
til Astby och han är nästan värd en hel bukett. Det är underligt vad Bertil skärper sig i större sammanhang medan han emellanåt gör "plattmatcher" i Älga-dressen. Bertil var nu Ångermanlands klart bäste spelare."

I Lennart Brunnhages bok "Fotboll 1965" fanns dock inget om Bertil Astby förutom en kommentar om han snygga mörka lugg längst ner på en sida.

En aktiv och engagerad pensionär

För Bertil Astby har idrotten alltid funnits med på vägen. Bertil har varit ordförande i Västernorrlands Idrottshistoriska Förening under flera år där han även satte ihop deras medlemstidning och höll föredrag för föreningens räkning. Bertil var ordförande i föreningen Gamla Älgare och har skrivit en minnesskrift om Älgarna inför 100 års jubileet som tyvärr inte publicerats. Den senaste matchen han besökte var den 15 årige sonsonens match mellan Kubikenborg IF och Mofse BK på Höglätten.

- "En fundering som kommer ibland är vad hade det blivit av ishockeylivet om jag inte nobbat Brynäs vid två tillfällen och Skellefteå AIK. Men som sagt idrott är ändå bara idrott" avslutar Bertil Astby.

Bilder ur Astbys minnesalbum från tiden i Älgarna och som hockeyspelare i GGIK. Älgarnas juniorlag 1958. Rolf "Tjoffa" Sjödin, Hans Bystedt, Nisse Olofsson, ? "Acka" Bergman, Bo Östman, Jan Östlund, Bernt Norberg, Hans Karlstedt, Bertil Astby, Lars Pettersson. Bertil kramar om Ken Boström och Östen Persson.

Acka LARSSON

Anders "Acka" Larsson är född och uppvuxen i Härnösand, bara 50 meter från Ängevallen. Bland de ca 400 ungarna var det aldrig någon brist på kompisar och många av dem spelade fotboll, bandy och hockey på fritiden. På den tiden spelades även bandy och hockey på Ängevallens naturisbana och vilket betyder att Acka spenderade större delen av fritiden på arenan.

Acka Larsson (1947) minns hur han som grabb var på Ängevallen och tittade på allt som rörde sig, oavsett om det var Älgarna eller IFK Härnösand som spelade. När det var älgmatch plankade man in. Staketet var två meter högt och som 7-8 åring var det tufft att klättra över det. En match han minns särskilt väl var mötet med det brasilianska laget Canto De Rio 1961. Han imponerades speciellt av tekniken som brassarna hade.

- "Vaktmästare Söderström bodde i närheten och såg planen från hemmet. Han höll vakt och vi barn fick inte beträda planen när det inte var match. Då skrek han och han var ju fruktad. Han var ju snäll annars om man höll sig utom gränserna, men jävlar om man sprang på gräset" berättar Acka.

Intresset väcktes i kvartersfotbollen

Fotbollsintresset väcktes när han redan som barn spelade i kvartersfotbollen. Började spela vid 12 årsåldern spela i pojklaget. De spelade två år i rad helt obesegrade i DM Ångermanland. Acka var 18 när han spelade sin första A-lagsmatch. Det var med de gamla veteranerna och de spelade i division 3. Efter en dipp i fyran var Acka med och spelade upp laget i trean ett par gånger. Kvalet mot Häggenås SK på snö och frosttäcktt plan. Föregående möte hade Älgarna vunnit med några bollar.

- "De hade en kille som heter Roger Adolfsson som var snabb som en vassla, men vi lyckades vinna där och gick upp. Jag minns hur en av grabbarna i laget, Kalle, spelade i långkalsonger" minns Acka och fortsätter,

- "Roland Wedin är ett sådant där namn man inte glömmer. Han spelade i Junsele och sköt så in i helvete hårt med sina 47 i dojjor. Det var säkert 400 åskådare. Vi tog 1-0 och

Wedin sköt och den gick över ribban. Det höll på att bli upplopp och lands sorg i Junsele. Med oss på resan hade vi supportern Rolanino i full Älgautstyrsel. Han höll på att bli lynchad" berättar Acka.

RONALDINO
ANDERSSON-71

Sejer Häggenås. Klar för Div III.

IF Älgarna i början av 1970-talet. Stående fr.v Greger Örjestål, Anders Selander, Karl Bäcklund, Åke Bäckström, Göran Åberg, Jan Stenberg, T. Frank, Bo Halvarsson, tränare Bengt Svensson. Knästående fr.v Leif Bäckström, Ingemar Larsson, Karl-Åke Zetterlund, Kjell Wallanger, Anders Acka Larsson och Rolf Starrin.

Minnen från tiden med Älgarna

Acka minns härliga derbyn mellan Älgarna och IFK Härnösand när båda lagen spelade i trean. -"Ofta spelade vi oavgjorda matcher men det hände att IFK vann med 1-0 på något tur mål i sista stund. Det var en härlig konkurrens mellan lagen. Vi kände ju alla varandra och några hade spelat i Älgarna tidigare. Det var en härlig fotbollsstämning i stan" minns Acka.

Bandy och föreningsengagemang

Förutom fotboll spelade han bandy fram till 19års åldern. Speciellt minns Acka hur det blåste på högslätten när de mötte Selånger som hade landslagsspelaren Janne Erlandsson i sin trupp. De hade åkt ur högsta serien och spelade i division 2. Första halvlek ledde Älgarna med 1-0.

- "Det blåste så kraftigt att det knappt gick att anfalla" minns Acka.

Efter fotbollen har Acka varit engagerad i föreningen Gamla Älgare innan den lades ned. Han bor nu mera vid norafjärd och det blir inte att han tar sig till matcher längre. Han är en aktiv pensionär som sysslar med ideellt arbete i Lövviks by och Idrottsförening.

- "Det är ett bra sätt att vara med i ett socialt sammanhang" berättar Acka.

Naturligtvis tar fotbollen en stor del av pojkarnas tid i anspråk. Bland de ivriga på planen var BO ERLAND NYBERG, ANDERS LARSSON och HANS MOLIN, som här får iväg en riktig rökare.

ÄLGARNA BLEV SOM VÄNTAT mästare i VA-zonen i pojk-DM genom att i finalen besegra Frånö med 3-1. Det segrande laget, knästående fr. v. Kenneth Asplund, Stefan Jonsson, Per-Ola Lundberg och Bengt Östman. I bakre raden ser vi Anders Larsson, Mats Wedin, Kjell Engblom, Kenneth Bäckström, S G Hellqvist och Roger Wiksten, och Ståve Nyberg.

ÄNGETS POJKFOTBOLLARE VANN TVÅ CUPFINALER!

Ängets div. II-lag.

På lördag och söndag har semifinaler och finaler i Älgarnas och VA:s cupturnering spelats. På Lilla Högslätten gjorde lagen i div. II upp om finalspel under lördagen och först möttes Södra Brännan och Ängets i en match där Ängets överraskade stort och vann över seriens suverän med 4-2. Norra Brännan slog sedan Rotud-Johansson med 3-1. Domare var Rolf Johansson.

Brännaskolans gräsplan var skådeplatsen för div. III, där Grönkulla mötte Ängets. Ängets var skyhöga favorit, men Grönkulla höll på att överraska och fick slutligen ge sig med 2-1. I andra matchen var slutresultatet mellan Bondsjöstaden och Östanbäcken 1-1. Målvakterna fick då skjuta tre straffar på var-

andra och här segrade Bondsjöstaden med 2-1. Domare var Karl Sandqvist.

Söndagen upptog finalmatcher på Ängevallens grus- och gräsplan. På stora planen spelade Ängets och Norra Brännan i div. II, där Ängets vann efter en övertygande insats med hela 4-1. Målgörare för Ängets var N I Westin 3 och Torbjörn Andersson 1 mål, Norra Brännans tröstmål gjordes av lagets minste spelare Leif Näsman. Domare var Karl Sandqvist och han skötte sin syssla bra som vanligt. De elva segerherrarna heter E Åsard, L G Altin, B Nydahl, B Karlstedt, K E Westman, B Lundqvist, A Larsson, N I Westin, T Andersson, K Westerback och H Bergman.

Bildtext: Älgarnas målvakt Kjell Wallanger på Högslättens eluppvärmda plan. I ett inlägg med lyra i sidlinjen flyger Wallanger fram för fångst. Foto Kjell Jonsson.

Kjell WALLANGER

Kjell Wallanger slutade spela fotboll som 35 åring efter en fin säsong med sitt livs bästa matcher. Tidningsreferat vittnar om hur han många gånger utnämndes till Älgarnas och matchens bästa spelare samt en av landskapets bästa och snabbaste målvakter under sin tid. Även om han spelat i andra lag har Kjell alltid grunden varit en älgagrab.

Kjell Wallanger, född 1943 och uppvuxen i Härnösand, började som så många andra ungdomar att spela kvartersfotboll på sin fritid. Han spelade några ensaka matcher i IFK Härnösands pojklag där han bland annat blev uttagen till en triangelturnering i Sundsvall.

- "Det kunde hända att klubbarna som hade koll på grabbarna i kvarteret tog med pojkarna i sin laguppställning. Vilket man fick veta när man läste tidningen dagen före match. På den tiden var man inte fast i någon förening, som man blev senare" berättar Kjell och fortsätter. - "Jag minns när jag var liten då jag kunde se Ängevallens flaggstång från vårt alkovfönster. Varje söndagsmorgon klockan nio tittade jag ut genom fönstret för att se vilken flagga som skulle hissas. Antingen kom Älgarnas flagga upp eller IFK Härnösands. Båda lagen hade Ängevallen som hemmaplan och då visste jag vilket lag som hade hemmamatch. Matcherna brukade börja klockan ett så man var där lite före halvtolv och frågade någon spelare om man fick bära hans trunk, föll det väl ut fick man gå in gratis genom spelaringången." berättar Kjell.

Skador och blunders

Efter några år som ung sjöman kom Kjell hem till

Härnösand och gick upp på IFK Härnösands träning där han genast fick ställa sig i mål. Kjell spelade mellan 1962-1965 i IFK Härnösand. 1966 skrev Kjell på för Älgarna och blev ett ettårsfall. 1967 efter ett års vila debuterade han i Älgarna i en match mot Hägglunds från Örnsköldsvik, där han gjorde en kanonmatch. Otursamt en bit in på andra halvlek, vid ett inlägg blev armen avsparkad med en olycklig spark från en medspelare, vilket gjorde att han var borta från fotbollen ytterligare ett år.

En och annan blunder har det också blivit genom åren. Kjell berättar om hur han fortfarande får höra av de gamla lagkamraterna: "KB Sol" vilket syftar på en händelse i en match på Ängevallen mot Köpmanholmen. Den låga kvällssolen bländade honom när han skulle fanga ett skott från mittcirkeln. Bollen blev en riktig höjdare som studsade en meter framför honom. Med händerna framför sig, för att skymma solen klev han åt höger och kände en smäll när han med höften råkade trycka in bollen i mål. Bara några minuter senare slog KB 65 ett inlägg. När Kjell klev ut för att plocka ner inlägget, kolliderade han med en spelare som nickade bollen i mål. Matchen finns dokumenterad genom en bild där Kjell i sin keps går av planen och rubriken löd med stora bokstäver; "VILKEN AFTON FÖR WALLANGER".

IF Älgarna Härnösand. Stående fr.v. Karl Bäcklund, Hans Dehlin, Jan Stenberg, Leif Bäckström, Åke Bäckström, Bo Halvarsson, Kjell Åström, ?????, Knästående fr. v. Greger Örjestål, Ingemar Larsson, Göran Åberg, Kjell Wallanger, Ulf Jonsson, Anders Larsson, Karl-Åke Zetterlund och Anders Selander.

Wallanger i målet på Ängevallen.

Mannen som ger publiken svar på tal.

I en match på Mon i Junsele, samlades en stor skara när Älgarna kom på besök. Det var en stor händelse för bygden eftersom de hade gått upp från div 5 till div 4 och Älgarna gått ner från div 3 till div 4. Det stod publik längs sidlinjerna som gormade. Det blev stort jubel varje gång Junsele anhöll och än värre blev det när Junsele fick en straff utdömd. Från publiken hörde Kjell *"Nu jävlar Wallanger, får de hämta både dig bollen ur nätmaskorna"* Junselespelaren Roland Wedin var känd för sina hårda skott. Han drog på och Kjell lyckades rädda straffen. Bollen åkte ut i en lyra och nästa spelare drog på en volley som Kjell även räddade. Kjell tog några steg och vände sig mot sidlinjen med kepsen i handen bugade han för den förstummade publiken som fick svar på tal. En bit in i andra halvlek tog Hasse Dehlin ned bollen vid mittecirkeln och slog på ett helvolleyskott som dalande in i krysset och matchen vanns av Älgarna med 1-0. Älgarna hade supportere på plats och den stora älgsupportern Ronaldinho kom i trubbel med junsele-supporterarna och laget fick komma till undsättning.

Efterlyst i radio

När Kjell 1972 planerade att lägga av med fotbollen fick han en förfrågan att skriva på för Älandsbro

AIK i två år vilket bland annat resulterade i en fotbollsresa till Kanarieöarna. Sedermera skrev han två år senare på för Älgarna som reserv. Inför en DM final 1974 mellan Älgarna och IFK Härnösand uppstod panik när förstämålvakten var skadad och ingen visste hur de skulle få tag i Kjell, som var på Grunnan, ett fiskeläge på Södra Ulvön. På ön fanns det då bara en telefon och ägaren var inte hemma. Läget såg hopplöst ut för Älgarna. I en tid utan mobiltelefoner fick man vara kreativ och använda dåtidens nätverk för att få kontakt. I ett desperat försök att hitta honom gjordes en efterlysning på lokalradion. En person som tyckte sig veta att Kjell var på Ulvön hörde efterlysningen och tog kontakt och framförde meddelandet. Matchen slutade med en 0-2 förlust för Älgarna, men i matchreferatet står det att klubben kunde stoltsera med att ha planens bästa aktör i den blixtkallade Kjell Wallanger som trots att han inte tränat på en längre tid "gjorde han en kanonmatch och var planens bästa spelare"

Trots förlust med 4-0 i Derby-Kramforsalliansen Folkungavallen Linköping, hörde Kjell Wallanger till planens dominant och om han inte spelat så stort mellan stolparna, hade nederlaget blivit ännu större. Vid ett par tillfällen räddade nämligen Kjell genom fantomingripande. Speciellt var han duktig på närskott och luftdueller.

I 35 års åldern spelade Kjell 5-6 matcher i Kramforsalliansen som då spelade i division 2 vilket på den tiden var Sveriges näst högsta division. Speciellt minns han matchen mellan Derby från Linköping och Kramforsalliansen. Trots att de förlorade matchen med 4-0 minns han den som en av sina bästa matcher i karriären och citerar fotbollslegendaren Sven-Agne Larssons utlåtande: *"Om Kramfors andre målvakt var så här bra, hur bra är då inte förstämålvakten"* skrattar Kjell som menar att det var ett toppen avslut på karriären.

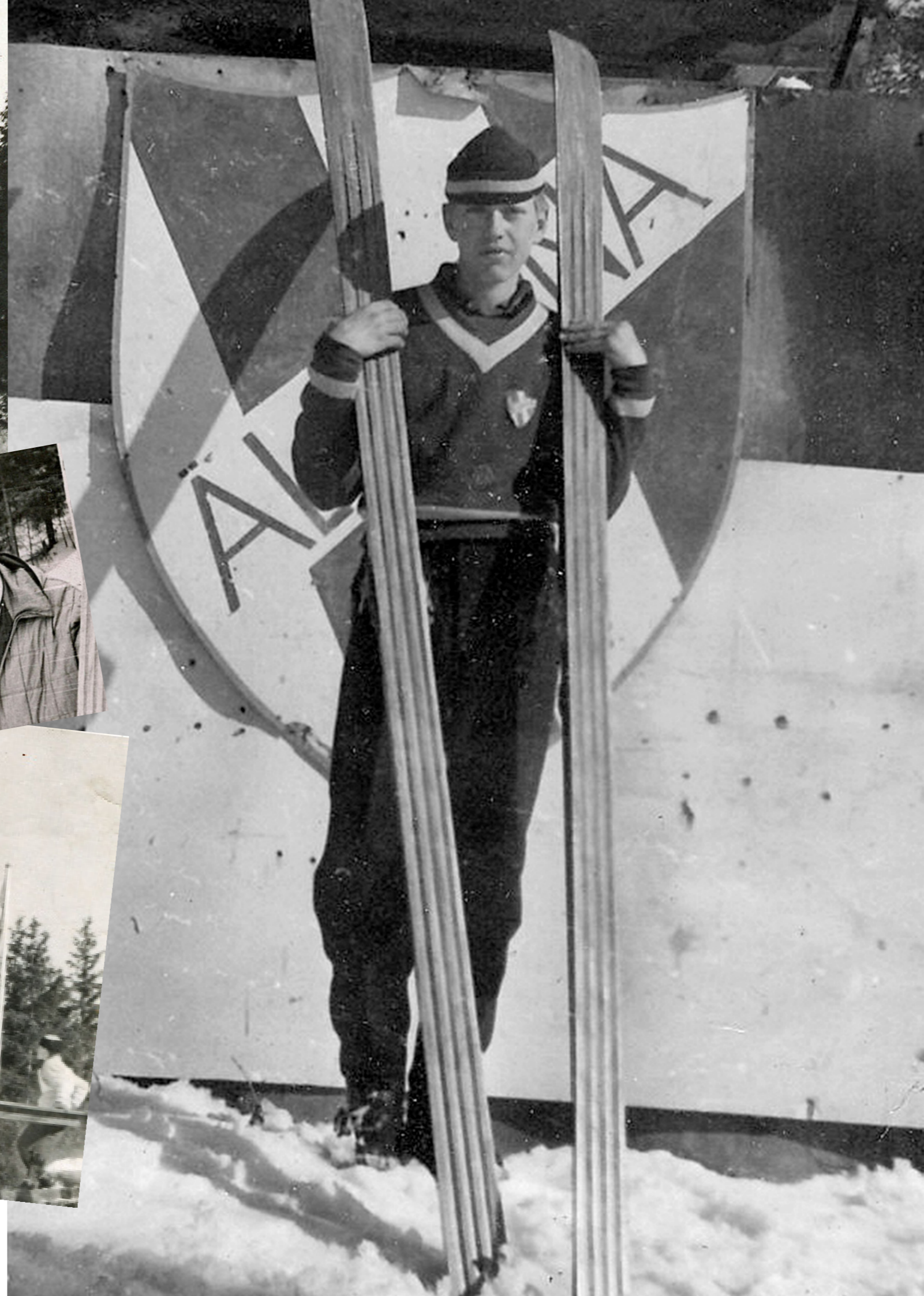
Aktiv i andra idrotter

Bortsett från fotbollen har Kjell varit aktiv i backhoppning och draghundssport. Backhoppning var ett ungdomsintresse sedan tioårsåldern. "Polis" hade två backar. Backrekordet 42,5 m tillhörde Bror Östman från Friska Viljor. Kjell som då var för liten för den stora backen hoppade där i smyg. Han var med i några junior SM där det inte blev några större framgångar. Det var svårt att tävla mot Friska Viljor talangfulla juniorer som var de vassaste i Sverige.

När fotbollskarriären var över blev Kjell av sin kusin övertalad att prova på draghundssporten Även om han ramlade några gånger gick det bra. Två veckor senare hade kusinen anmält honom till DM. Överraskad utbrast Kjell att han varken har hund, pulka

eller skidor för tävling men kusinen lovade att orda med det. DM inneslöt Ångermanland, Medelpad, Härjedalen och Jämtland, tävlingen gick i Timrå där nykomlingen Kjell som ingen kände till tog hem vinsten. I en intervju frågade reportern: *"Hur ofta ger du hunden mat och hur mycket ger du honom"* - *"Tyvärr vet jag inte, jag har aldrig gett honom mat"* svarade Kjell. Draghundskarriären fortsatte med många framgångar bland annat en sjunde plats på SM i Gällivare.

"Älgarna ligger varmast om hjärtat, så är det ju"

En aktiv pensionär

Kjell var med i föreningen Gamla Älgarna som lades ned för några år sedan. De hade träffar två gånger om året. De höll till på Ängevallen med grillning, fika och lite surr. Ofta bjöd de in någon för att hålla föredrag som exempelvis Leif Svensson som varit ishockeyproffs i Washington Capitals. Han berättade om den tuffa tiden i NHL.

Nu för tiden driver Kjell en hemsida som heter musikochbild.se där han lägger ut gamla bilder från Härnösand, filmklipp, musik och berättelser om Härnösands historia. Sammanlagt har sidan haft 140,000 besökare som delar Kjells intresse för Härnösands kulturarv och gamla minnen. Tiden med Älgarna är fyllda med goda minnen och Kjell har i grund och botten alltid varit en älgagrabb. Med bra spelförståelse, många meriter och kanonmatcher i kappsäcken kunde han som 35 åring känna sig nöjd med vad han åstadkommit inom fotbollen. Wallanger har satt sitt avtryck på Älgarna och Ängevallens historia. Stolt kan han glädjas åt sin tid i föreningen.

- "Älgarna ligger varmast om hjärtat. Så är det ju".

Kjell Wallanger i sin ungdom med vänner i "Polis" Polstjärnebacken.

Den 17 årige Zamora i Älgarnas matchtröja

Bengt NYHOLM

Bengt "Zamora" Nyholm, värderas idag som en av Sveriges främsta – under en period även den främste målvakter. Under många år höll han god internationell klass, som revolutionerade målvaktsspelet genom att jobba långt ut i straffområdet och avvärja situationer tidigt.

Bengt Olov "Zamora" Nyholm, född 30 januari 1930 i Härnösand. Bengts föräldrahem i Härnösand låg alldeles ovanför läroverkets fotbollsplan. Hans far gick bort när "Zamora" var liten och modern drev en bespisning för skolelever från sitt hem på Volontärvägen. Som ung fick Bengt bidra till hushållskassan genom att dela ut tidningar. Bengt var intresserad av fotboll väldigt tidigt så till den grusplanen styrde han och så småningom också lillbrorsan Lennart stegen ganska ofta tillsammans med kvartersgänget och sparkade boll som det hette på den tiden. Han började sin fotbollskarriär i kvarterslaget "Aston Villa". Lennart var för övrigt den som en gång bildade Härnösands AIK. Bengt kom att spela i IF Älgarna, men som forward – inte som målvakt. Redan som 14 åring fick han för första gången vakta målet för A-laget. Anledningen var att båda målvakterna var skadade och Bengt var den av utspelarna som hade mest talang för att kunna stå i mål. Därefter blev det hans position på planen.

Det berömda smeknamnet

Sitt smeknamn fick han redan som liten knatte då han stod bakom målet på IF Älgarnas hemmamatcher och slängde sig efter bollen. Spanjoren Ricardo Zamora var en av världens främsta målvakter

vid den här tiden och med all sannolikhet var det mängder av små och stora burväktare som kallades "Zamora" vid tidpunkten. Men ingen blev så framgångsrik som Bengt Nyholm. När IFK Norrköping spelade i Spanien på 1950-talet fick Ricardo Zamora höra att Nyholm fått smeknam efter honom och skickade ett brev som Nyholm besvarade.

–"Jag var bollkalle endast fyra år gammal hemma i Härnösand och kastade mig efter bollen när den gick utanför målet. Jag lyckades fånga den vid en av deras A-lagsmatcher och Edlund tyckte jag slängde mig som den värste Zamora" berättade Bengt som minns kontakten med stjärnan. –"Det är ju något man minns hela livet att bli uppmärksammas av en annan målvakt och dessutom en världsberömd sådan."

Värvades till Norrköping

Endast 18 år gammal värvades Nyholm 1948 till IFK Norrköping. Han hade en faster i staden och flyttade in hos henne på Skepparegatan. Han började som reserv till landslagsmålvakten Torsten Lindberg, (som vunnit fem SM-guld på 1940-talet och även tagit OS-guld i London 1948). De båda målvakterna var mycket olika. Medan Lindberg var reslig,

Zamora flyger framför målet.

Spjutkastaren Zamora.

hade god räckvidd och var något av en träningsnarkoman, var Zamora endast 178 cm lång vilket han kompenserade med utmärkt spänst, förstklassiga reflexer och genom att revolutionera målvaktsarbetet. Han införde bättre kommunikation med sitt försvar. Placeringsförmågan, reaktionsnabbheten och förmågan att kunna läsa spelet var hans styrkor och gjorde honom till mer än bara en bollmotare. Han förflyttade sig gärna långt ut i boxen och även utanför straffområdet. Ibland sprang han kvickt ut, dök framför motståndarnas fötter och knep bollen innan de knappt märkte vad som hände. Enligt IFK:s lagledare Georg "Åby" Ericson var Zamora lite bekväm på träning, och därför växlade man reservmålvakt ofta för att han inte skulle kunna slappna av. Möjligtvis behövde han tävlingsmomentet för att anstränga sig till max.

–"Torsten Lindberg och Kalle Svensson var ju mina läromästare på klubb- respektive landslagsnivå vilka jag respekterade mycket, men jag anammade en helt annan spelstil utifrån mina förutsättningar" berättade Bengt som beskrev sin målvaktsstil.

–"Mina föregångare lämnade sällan mållinjen, medan jag ofta kunde läsa spelet och kunde förutse anfallarnas avsikter. Som målvakt var jag väl i prin-

cip som en extra back. Det gällde att vara först på bollen och närkamper var jag inte rädd att gå in i".

Målvakt på riktigt

Zamora debuterade för IFK våren 1949, men först tre år senare han blev förste målvakt på riktigt, när Torsten Lindberg tvingades avrunda spelarkarriären. Nyholm hade stora framgångar med IFK Norrköping. Slutet av 1950- och början på 1960-talet är en av IFK Norrköpings allra starkaste epoker. Mycket tack vare de två defensiva pjäser som fått spela ihop sig under många år – Zamora och Åke "Bajdoff" Johansson. De var en självklar duo i IFK Norrköpings försvar. Medan Zamora var en orädd och djärv målvakt, var Johansson spelintelligent utöver det vanliga och en elegant försvarare. Med tiden blev Zamora och Bajdoff IFK Norrköpings – och möjligtvis även Allsvenskans – mest samspelta radarpar genom tiderna.

Det blev följaktligen fem guld och tre stora silver mellan 1956 och 1963. Dessutom tilldelades "Zamora" Guldbollen 1961. Men en sak skavde lite för Bengt Nyholm, även om han aldrig sa det rakt ut. Under sin första mästarsäsong fick han inget guld då bara de elva spelarna som gjorde flest matcher tilldelades medalj. Han och Torsten Lindberg hade delat på målvaktsposten under säsong-

en men ingen av dem fick medalj. Bajdoff hade sex guldmedaljer men själv hade Zamora "bara" hade fem.

–"Ett av den tidens storlag i Europa, österrikiska Austria från Wien turnerade det året i Sverige och efter att ha mött bl.a. Helsingborg, AIK och Ångermanlands landskapslag (där Bengt stod i mål) utsåg man ett all star team från lagen man mött. I konkurrens med bland annat Gurra Sjöberg och Kalle Svensson nominerade man mig som målvakt trots att vi hade förlorat vår match mot Austria med 0-9. Ryktet om mig som lovande målvakt fick IFK:s lokale Norrlandstipsare Ivar Sjödin i Sundsvall att slå en signal till Nalle & co, jag kallades till provspel och trots att testmatchen inte var min bästa i karriären blev jag erbjuden att ansluta till IFK på hösten."

Landslaget

Han debuterade i landslaget 1959 mot Portugal, 2-0 och i den andra matchen höll han nollan igen i den klassiska bortamatchen mot Danmark, gällande Nordiska Pokalen, som Sverige vann med hela 6-0. Mellan 1959 och 1964 spelade Zamora 30 A-landskamper för det svenska landslaget samt tre B-landskamper mellan 1954 och 1958. 1961 tilldelades han Guldbollen, för bäste svenske fotbollsspelare

det året. Priset fick han ta emot i samband med en landskamp mot Norge på Ullevi i Göteborg. Samma år skadades hans näsben allvarligt i ett VM-kval mot Schweiz på Råsunda. Zamora tvingades tillfälligt utgå under andra halvlek varefter backen Lennart Wing fick hoppa in i målet. Efter omplåstring återvände Nyholm senare i andra halvleken. Kalle Svensson från Helsingborgs IF räknas allmänt som en av Sveriges främsta målvakter genom alla tider. Han blev Sveriges förstaval redan 1950 och vaktade sedan Sveriges mål nästan hela 1950-talet. Zamora var några år yngre, och enligt många var han bättre än Kalle Svensson inför VM 1958 – men togs ändå inte ut i truppen. Detta berodde troligtvis på att landslagsledningen ofta vägde in vilka klubbtag som var representerade i landslaget. Det fanns helt enkelt redan för många spelare med IFK-koppling i blågult. Även om det nog fanns det en bitterhet över att inte vara uttagen i truppen, var Zamora inte upprörd över att Svensson – en klassmålvakt med mer rutin – var förstavalet.

Efter VM fick Nyholm revansch den 28 oktober 1959 när landslaget något som endast Ungern gjort tidigare: man besegrade England på Wembley. På planen fanns "Bajdoff", Sven Axbom och Torbjörn Jonsson från IFK Norrköping. Och en av planens bästa spelare var Bengt "Zamora" Nyholm.

Zamora i match mot Milan, juni 1949.

En spelare man minns och talar om.

Bengt "Zamora" Nyholm värderas idag som en av Sveriges främsta – under en period även den främste målvakt. Under många år höll han god internationell klass. När Honved Budapest med legendaren Ferenc Puskas kom på besök till Idrottsparken förlorade IFK med 0–5 men trots förlusten berömde Puskas IFKs målvakt efteråt. Trots att Nyholm fick benet avsparkat i augusti 1964 och hade börjat satsa lite mer på den civila karriären var han ändå tillbaka på planen i maj 1965. Han ville ju gärna ha det där sjätte guld. Efter säsongen 1965 insåg han att fotbollskarriären var över. Det fanns inte längre tid för både fotboll och ett krävande heltidsjobb. När han la handskarna på hyllan var det efter nästan 300 allsvenska matcher för IFK Norrköping. Endast "Bajdoff" och Jonas Lind har gjort fler. Totalt noterades Zamora för 304 matcher i svenska tävlingssammanhang samt europacuper, varav 203 allsvenska matcher i rad mellan 1951 och 1961. Zamora spelade sin sista allsvenska match 1965. I den sista hemmamatchen, som också var den sista för Åke "Bajdoff" Johansson, kom 23.000 åskådare till Idrottsparken. Tio år senare hoppade han in några matcher för div IV laget IF Viken från Åmål när laget saknade målvakt. Han var känd för att ha Östergötlands största händer, längsta fötter och bredaste leende!

Från fotbollsträningen till spjutkastning

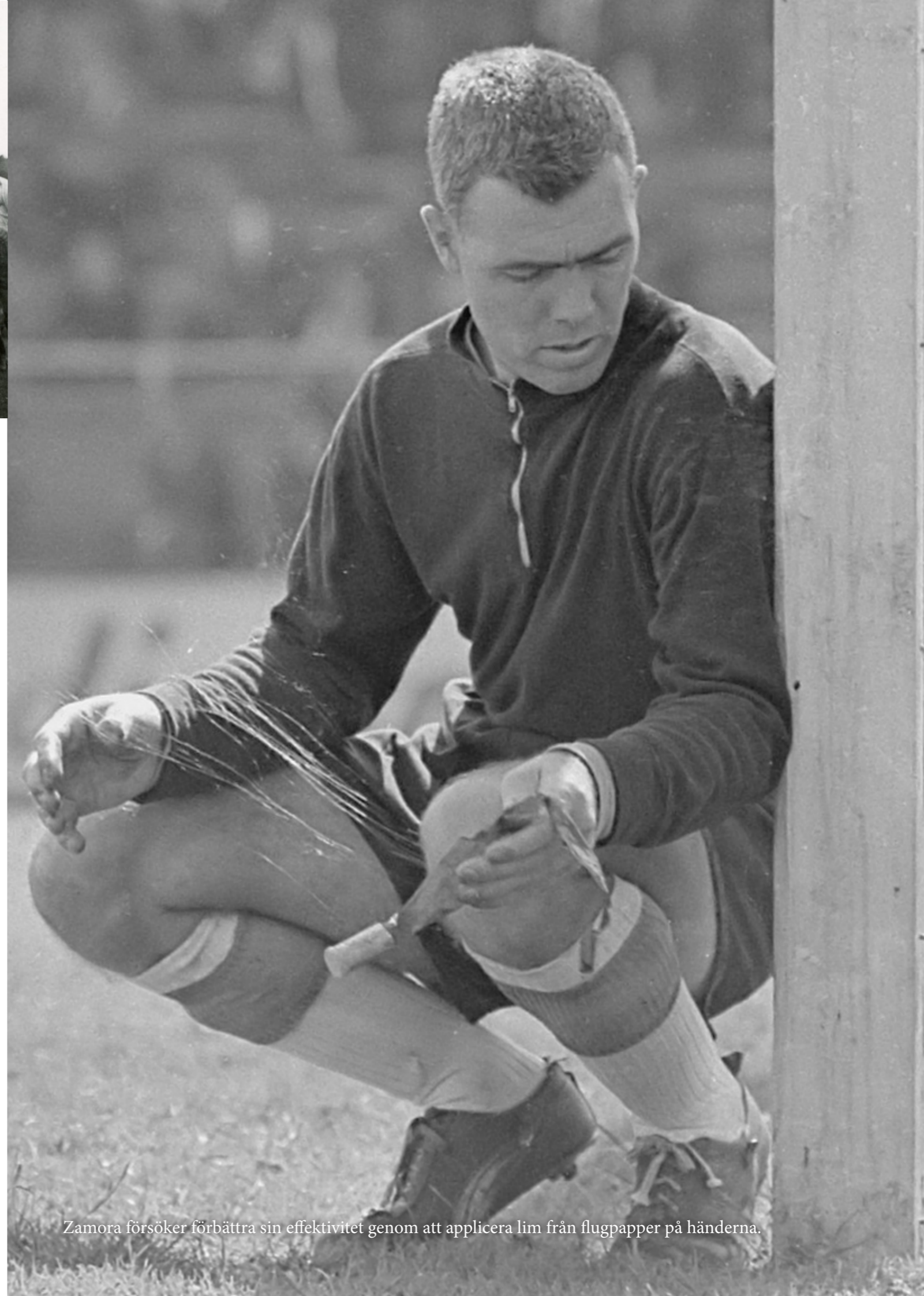
Förutom fotbollen har Nyholm spelat handboll, ishockey och bandy. I bordtennis blev Bengt bland annat distriktsmästare på juniorsidan och han spelade också allsvensk ishockey i IFK under ett par år. Bowling är en sport Bengt tyckte var rolig. Han tyckte om den sociala delen med idrotten. Han vann

Östergötlands DM i spjutkastning ett år med runt 54 meter. Tävlingarna avgjordes samtidigt som en fotbollsträning, Zamora kom direkt klädd i sin fotbollsutrustning, förutom knäskydd, keps och skor då förstås. Det gjorde honom väl förberedd för en karriär i den absoluta eliten. Han har spelat en uppvisningsmatch i bordtennis mot VM silvermedaljören 1954, Tage Flisberg och TV personligheten Bengt Grive. –"Vi var samma killar som spelade fotboll som också spelade bandy. Bengt Lindström, den kände konstnären, spelade i samma handbollslagsom jag" berättade Bengt.

Den glade polismannen

Alla spelare hade civila yrken under Bengts aktiva tid. Tillsammans med lagkamraten Bengt "Julle" Gustavsson utbildade han sig till polis och pendlade då under fem månader mellan Norrköping och Stockholm. Zamora patrullerade under några år. Det var aldrig tal om att då representera någon annan klubb än IFK Norrköping, även om erbjudanden fanns. Med hästintresset redan från barndomen i bagaget tjänstgjorde han även som ridande polis. Bengt drev en sporthandel och har arbetat som bilförsäljare. På IBM i Linköping erbjöds så småningom jobb, där han först var skrivmaskinsförsäljare och sedan försäljningschef. Han blev erbjuden ett toppjobb i Stockholm inom företaget, men tackade nej, Stockholm intresserade honom inte. I stället bytte han helt karriär och blev travtränare på Mantorp utanför Linköping.

Sina sista år bodde Bengt med sin fru i Mantorp, där han bedrev sin tränarverksamhet inom travet och spelade golf för nöjes skull, där han under en tid var ordförande i Mjölby Golfklubb. Den 11 september 2015 avled Bengt Nyholm, 85 år gammal.

Zamora försöker förbättra sin effektivitet genom att applicera lim från flugpapper på händerna.

KONKURRENTERNA TAR NYA TAG MED ENA DE KRAFTER

Efter säsongen 2019 stod det klart att kommunens mest framgångsrika klubbar IF Älgarna och Härnösands FF skulle gå samman. Föreningarna beslutade att ena sina krafter efter att de under några år sett spelarunderlaget vika. Den sammanslagna klubben gjorde 2020 debut i seriesystemet under namnet Älgarna-Härnösand IF.

Hundra år efter ändringen av namnet från Säbrå Skidlöparklubb till IF Älgarna, beslutades vid Älgarnas årsmöte 29 mars 2020 att Älgarna-Härnösand IF. Syftet med namnbytet var att markera sammanslagningen med Härnösand FF. Efter godkännande av Svenska Fotbollsforbundet övertog Älgarna Härnösand IF 2020 års plats i div 3 Mellersta Norrland från HFF och spelarna från HFF överfördes till den nya gemensamma föreningen och registrerades därmed för Älgarna.

Genom sammanslagningen har klubbarna uppnått den lösning som eftersträvades redan 2007 då Härnösands FF bildades genom en sammanslagning av herr- och juniorlagen från IFK Härnösand och Älandsbro AIK. Älgarna valde att inte ingå i den sammanslagningen. Namnet Härnösands FF fastställdes genom en namnändring av namnet IFK Härnösand.

Älgarna-Härnösand IF vann div 3 mellersta Norrland 2021 och spelar sedan 2022 i div 2 Norrland. Älgarna Härnösand, Moffe BK och BIK inledde 2023 ett samarbete där de ska samverka kring lag på både senior- och juniornivå. Syftet är att behålla så många ungdomar som möjligt. Att det ska finnas lag på olika nivåer, för de som vill satsa och utvecklas och för de som mest vill spela boll, röra på sig och träffa kompisar. Genom att samarbeta och inte värva spelare av varandra skapas möjligheter för både lag och individer.

– "Samverkansavtalet skapar en bra grund för kommunikation mellan föreningarna och alla ingående föreningar har satt ungdomarna och fotbollen framför föreningstillhörighet", meddelade Arve Törnqvist, Håkan Lönnefors och Peter Eriksson, som var ordföranden i de inblandade föreningarna.

Niclas Hälldahl vill etablera laget som det självklara valet för de bästa spelarna i Ådalen med ambitionen att i framtiden skapa en renässans för Älgarnas storhetstid. Han tror att det är möjligt, om än inte just nu. Vägen dit är samarbete med andra föreningar i Kramfors, Sollefteå, Timrå och Sundsvall.

– "Att gå ihop var nog den enda lösningen för att komma framåt med fotbollen i Härnösand. Alternativet hade varit att kliva ner i divisionen genom sammanslagningen kan inte någon

Spelarna reaktioner på sammanslagningen

När lagen fick beskedet om sammanslagningen togs det, trots rivaliteten, emot bra av båda föreningarna. Lagen hade som konkurrenter haft flera heta matcher genom åren. Sammanslagningen har gått över förväntan. När båda lagen hade dåligt med spelare var en sammanslagning den bästa lösningen.

Fredrik Wiking som var mittback och lagkapten i både Härnösands FF och i Älgarna-Härnösands IF tycker att sammanslagningen har fungerat väldigt bra. Laget är en homogen grupp där ingen sticker ut och alla jobbar för varandra mot gemensamma mål. Uppslutningen på träningarna var bra och lagets teambuilding skötte sig själv genom gemensamma träningar, samkvämskvällar med lekar, triathlon och grillning samt de lagfester som traditionsmässigt infaller under försäsongen, mitt i och i slutet av säsongen. Trots att målet innan säsongen inte var att vinna serien blev det ändå något laget pratade om när de toppade tabellen.

– "Vi fick ihop det till en grupp på ett bra sätt. Nu kommer man knappt ihåg vilka som har tillhört vilket lag. Jag tror att det har varit en större omställning för organisationen i stort, ledarsidan och så. Vi som spelare har bara åkt hit och tränat, det har varit roligt att träffa nya spelare. Lagkänslan är bättre." minns Fredrik Wiking.

– "Det är klart att det fanns tankar på hur det skulle gå och vad som skulle hända, men sammanslagningen gick bra. Det var väl lite grupperingar i början, men det är ganska naturligt att det är så i början. Vi är ett kollektiv, och en hel ledarstab runt laget. Det finns många ledare som är med hela tiden" minns Rasmus Augustsson.

Stort ansvar vilade på de äldre spelarnas axlar

Rollen som lagkapten och som en av de äldre i laget vilade mycket ansvar på Wikings axlar. Han drev det sammanslagna laget framåt genom att vara en ledande spelare, både på och utanför planen. Rasmus Augustsson är en klippa som man alltid kan lita på. Jesper Viklund, Stefan Wallin, Gideon Tinat, Emil Forsgren, Emil Ödlund, Samuel Hälldahl, Hampus Svensson och Vasile Gujea är andra spelare som hade en stor del i framgångarna under den första gemensamma säsongen. Vasile kom till HFF från Höga Kusten Fotboll och gjorde 2020 6 mål på 11 matcher.

Med många unga duktiga spelare från Härnösand och omnejd är Älgarna stadens lag och stolthet. Wiking menar att lagets styrka är att alla hela tiden ger allt och jobbar för varandra. Det är Älgarnas framgång - ingen faller ur ramen. Peter Skoglund tycker att sammanslagningen har gått över förväntan.

ÄLGARNA-HÄRNÖSAND IF ÅREN 2013-2023

Älgarna-Härnösand IF är en sammanslagning av fotbollsföreningar i Härnösand. Under hösten 2019 inleddes ett nära samarbete mellan IF Älgarna och Härnösands FF, vilket resulterade i att Älgarna fick överta HFF:s plats 2020 i div 3 Mellersta Norrland, att HFF:s spelare på senior- och juniornivå överfördes till Älgarna och att HFF avvecklades som förening.

Sammanslagningen 2019 gick bra på styrelsenivå bland annat eftersom de båda föreningarna egentligen inte hade något annat alternativ att välja på. Annars hade båda lagen snabbt hamnat i div 4 eller div 5, och det ville ingen. Givetvis fanns det ibland frågor som vi delvis hade olika uppfattningar om, men det löste vi bra. Olika uppfattningar är i grunden bra då sådana oftast leder till nya och mer konstruktiva lösningar.

–"Det var ganska enkelt att koppla ihop de två lagen. Lite krångligare med styrelser och tankar på "sin" klubb. Vi bestämde tillsammans att en tränare utifrån de Båda klubbarna skulle ta rodret första året så Daniel Sundell blev namnet. Jag med min erfarenhet och koppling till de flesta spelarna backade upp honom. Inga problem alls. Vi är båda raka och tydliga personer" berättar Niclas Hälldahl.

Göran Dahlberg har gjort en tioårig återblick på föreningen genom en redovisning av såväl IF Älgarnas som Härnösands FF fotbollshistoria. Inför fotbollssäsongen 2013 hade IF Älgarna tyvärr åkt ur Division 3 Mellersta Norrland och deltog i div 4 Ångermanland. Härnösands FF spelade i div 2 Norrland. Älgarna blev 2013 3:a i div 4 med 38 poäng efter 12 vinster, 2 oavgjorda och 8 förluster. HFF blev i div 2 Norrland 3:a med 39 poäng efter 12 vinster, 3 oavgjorda och 7 förluster.

Resultaten 2013 innebar att de båda lagen spelade kvar i div 2 respektive div 4. HFF var inte lika framgångsrika utan slutade 2014 på 9:e plats i div 2 med 35 poäng. Älgarna hade det också något trögt då men blev 5:a i div 4 med 30 poäng. 2015 fortsatte HFF i div 2 där laget blev 5:a med 46 poäng, medan Älgarna förbättrade sig och blev 2:a i div 4 med 53 poäng. År 2016 slutade HFF 4:a i div 2 med 41 poäng medan Älgarna åter blev 2:a i div 4 med 47 poäng.

Säsongen 2017 resulterade i att HFF blev 6:a i div 2 med 44 poäng. Älgarna blev 4:a i div 4 med 47 poäng. Säsongen 2018 "lyfte" Älgarna och vann div 4 med 52 poäng och blev därmed uppflyttade till div 3 Mellersta Norrland. HFF hade det mycket tungt då laget blev 13:e och näst sist i div 2 med 8 poäng och därmed blev laget degraderad till div 3. Inför säsongen 2019 var båda lagen tillbaka i div 2

respektive div 4. HFF var inte lika framgångsrika utan slutade 2014 på 9:e plats i div 2 med 35 poäng. Älgarna hade det också något trögt då men blev 5:a i div 4 med 30 poäng.

2015 fortsatte HFF i div 2 där laget blev 5:a med 46 poäng, medan Älgarna förbättrade sig och blev 2:a i div 4 med 53 poäng. År 2016 slutade HFF 4:a i div 2 med 41 poäng medan Älgarna åter blev 2:a i div 4 med 47 poäng. Säsongen 2017 resulterade i att HFF blev 6:a i div 2 med 44 poäng. Älgarna blev 4:a i div 4 med 47 poäng. Säsongen 2018 "lyfte" Älgarna och vann div 4 med 52 poäng och blev därmed uppflyttade till div 3 Mellersta Norrland. HFF hade det mycket tungt då laget blev 13:e och näst sist i div 2 med 8 poäng och därmed blev laget degraderad till div 3.

Inför säsongen 2019 var båda lagen tillbaka i div 3 Mellersta Norrland. HFF lyckades bäst då laget blev 4:a med 41 poäng. Älgarna gick det tyngre för då laget hamnade 12:a med 22 poäng. Därmed åkte Älgarna åter ner i div 4.

Nystarten för Älgarna Härnösand

Inför säsongen 2020 kom sammanslagningen mellan IF Älgarna och Härnösands FF. Älgarna fick överta

HFF:s plats i div 3 och det gemensamma namnet blev Älgarna-Härnösand IF. Säsongen 2020 kom dock att starkt påverkas av Covid-pandemin, vilket innebar att endast en enkelserie kunde genomföras. ÄHIF slutade 5:a i 12-lagsserien med 17 poäng efter 5 vinster, 2 oavgjorda och 4 förluster.

Säsongen 2021 blev framgångsrik då ÄHIF vann div 3 med 42 poäng efter 13 vinster 3 oavgjorda och 4 förluster. Det innebar att Härnösandslaget var tillbaka i div 2 Norrland inför 2022. Återkomsten

till div 2 slutade med en 9:e plats i 14-mannaserien med 30 poäng efter 10 vinster och 16 förluster. Nu är det alltså 2023 och efter våromgångens 13 matcher låg ÄHIF 9:a i serien med 14 poäng efter 4 vinster, 2 oavgjorda och 7 förluster. Återstår att se hur Härnösandslaget avslutar matchandet i årets div 2 Norrland.

Lagkaptenen Fredrik Wiking.

HERRLAGET 2023

Laget har flera spännande nya spelare inför säsongen 2023. Spelartruppen i Herrlaget består av 25 spelare, varav cirka hälften bor i Härnösands kommun medan resterande spelare kommer från närregionen, Sundsvalls och Kramfors kommuner. Några spelare lämnade laget för nya utmaningar efter sommaruppehållet och andra spelare tillkom inför höstsäsongen.

Lagets kapten, mittfältaren **Granit Buzuku** (1993) har tidigare spelat i Medskogsbrons BK, GIF Sundsvall, Egersunds IK, IFK Luleå, Team TG, IFK Timrå, Levanger och senast kommer han från Steinkjer FK där han gjorde tre bra säsonger. Granit en spelare med bra fot och högklassig spelförståelse samt håller hög klass 1 mot 1. Han är en ledare med mycket fotbollskunnande och kvalité. Han bidrar med ett driv och är en kravställare som gör att de yngre aldrig kan slappna av. En riktig klassspelare som spelat på hög nivå under en lång tid. Han kommer att göra vårt unga lag bättre för varje träning och match.

Med sig i truppen har han den gamle vapendragaren **Mehmed Hafizovic** (1993) som anslöt till oss 2022. Grabbarna har spelat tillsammans i många år

och i flera olika klubbar. Mehmed har tidigare spelat i: Säffle FF, GIF Sundsvall, Hudiksvalls FF, Östers IF, IFK Timrå, Steinkjer FK och Stöde IF. Han är en enormt duktig fotbollsspelare med offensiven som främsta vapen. Fina fötter och han ett mycket bra spelsinne gör honom till en av seriens bästa. En spelare med en otrolig karriär och mängder av erfarenheter. Granit och Mehmed är båda goda referenser för de yngre spelarna i laget att lära sig av.

Rasmus Augustsson (1998), är den spelare som varit längst i truppen. Han har spelat i Älgarna från 2014 och är han lagets trotjänare. Rasmus är en stabil, peppande och löpstark spelare med en bra vänsterfot som och spelförståelse. En egen produkt som bidrar med rutin trots sin ringa ålder, varit med som ordinarie i alla serietillhörigheter vi haft senaste åren. En livs levande legend! Han ger alltid järnet trots smärta som han har dragits med. Stor kapacitet som ibland bromsas av hans egna krav på sig själv. Han har ett stort laghjärta och är en jätteviktig spelare på alla vis. Hans utmaning är att utveckla högerfoten och att kanske höja upp blicken lite oftare.

Forwarden **Zakaria Bel Mekki** (1994) har spelat med oss sedan 2001. Han har tidigare erfarenhet från Sund IF, Svartvik och IFK Timrå. Han är en snabb spelare och med sina 13 mål ham-

nade på åttonde plats av seriens skytteliga 2023. Han säger sig behöva utveckla huvudspelet.

William Hälldahl (2004), yttermittfältare och forward är en kille från dom egna leden som hittade nätet några gånger ifjol trots sin ringa ålder. En slitstark och rivig offensiv spelare med näsa för mål. Tidigare har han spelat i Bik SK och Älandsbro är hans moderklubb. Wille är en offensiv och rivig spelare som är bra på att skapa lägen. Hans utmaning är att utveckla tekniken.

Labib Al Salem (1996), är en ledargestalt på planen som alltid sätter laget först med sitt uppoffrande spel. Han är en mittback som trots sin position på planen är en pålitlig målskytt med sitt starka huvudspel på inlägg och hörnor. Han kommer från HFC United, Bosna FF och Svalöv IF. Han beskriver sig själv som Mr 100%. Han försöker alltid ge 100% både i träningar och matcher. Han är snabb, har bra spelförståelse och har en utpräglad fysisk spelare. Han säger sig vilja utveckla balansen mellan det defensiva och det offensiva spelet.

Natan Mokonen (2003) Kommer från Härnösand FF och spelade som pojkspelare även i Älandsbro AIK "Jag är snabb, teknisk, bra en mot en, har bra uthållighet och har på senare tid förbättrat min skoteknik, men behöver träna mer på min fysiska styrka för att bättre kunna klara fysiska närkamper".

Abdalah Altuoma (2004) mittfältare, yttermittfältare, Kommer från Härnösand HFF Han beskriver sig själv som snabb, bra defensiv och har bra fötter. Han vill bli bättre på att dribbla och att slå mer precisa passningar.

Oliver Gerzén (2005) En egen produkt som kände på division två under 2022 års säsong. Han har en imponerande fysik och är en spelare för framtiden! Han är användningsbar i flera positioner. I år har Oliver spelat såväl ytterback, mittback och innermittfältare, och han gör det med bravur! Oliver har klivit fram riktigt starkt i år!

Eyad Walid Al Sadi (2005) kommer från Härnösand FF (HFF), GIF Sundsvall och Kubikenborgs IF. Han spelade förra året i vårt juniorlag och är väl den spelare som utvecklats mest i år. Genom kontinuerlig träning, under vintern som handbollsspelare i Brännans lag, och under våren hos oss har hans fysik kraftigt förbättrats. Han har en bra blick för spelet, är konditionsstark, men som innermittfältare vill han förbättra sin styrka samt att bättre kunna avväga när han ska vara offensiv och när han ska vara defensiv.

Adis Sabotic (2003), är en stor, stark forward som vi var intresserade av redan ifjol. Han kommer från Gif Sundsvall, Stöde och Sund. Han beskriver sig själv som väldigt snabb för sin längd och vikt. Han är tekniskt kunnig men tycker att han

behöver ta för sig mer och framför allt springa mer.

Vilde Hernbrand Ståhl (2002) är en lojal lagspelare med en bra fysik som anslöt 2022 från Alnö IF. Han har som junior även representerat GIF Sundsvall, Kuben och Stöde, och har även spelat i USA i Wilmington College. Han är en kreativ spelare, gillar en mot en. Hans bästa egenskap är snabbheten och han vill behöva utveckla beslutstagande, passningsspelet och använda sina styrkor bättre.

Jesper Norberg (2004) kommer närmast från förra årets seriekollega Sund IF men har även som junior spelat i GIF Sundsvall, Kuben och Sundsvalls FF. En hårt arbetande forward som ifjol hittade nätet mot bland annat oss. Hans bästa egenskaper på planen är mest djupledsspelet, där han är vass. Han skulle vilja utveckla beslutsfattandet genom att bli snabbare i tanken.

Gustaf Lindgren (2004) är en smart försvarsspelare som kan spela både mittback och högerback. Han har spelat i Selånger och kom i våras från Sund IF. Han beskriver sig själv som relativt bolltrygg, gillar att spela enkelt och är bra på att läsa och förstå spelet. Han skulle behöva jobba mer på sitt självförtroende på planen och på sin snabbhet.

Vi flyttade spelare inför säsongen upp från fjolårets P19-lag till herrlaget. **Adam Johansson** (2005) och har i år spelat som back, yttermittfältare, mittfältare och även som forward. Han har spelat i Älgarna i 3 år och tidigare klubbar är BIK och Älandsbro. Han är en teknisk spelare som gillar utmana men behöver utveckla sin fysik och explosivitet.

Oliwer Svensson (2006) är en anfallare/back med erfarenhet från Härnösand FF och Mofte BK. Snabbheten är hans bästa egenskap och han har som junior utnyttjar den när han spelar som anfallare.

Oftast har han dock i år spelat som mittfältare men även som försvarare. Han är stark, stabil och har ett bra skott samt är bra på närkamper men kan behöva utveckla sin bollkontroll och sitt passningsspel.

Kevin Sqapi (2006) är en ung spelare som debuterade i div 2 som spelat ytterback. Han flyttades upp från P19 efter sommaruppehållet. Kevin har spelat pojkfotboll i Härnösands FF och är ett resultat av ungdomssamarbetet mellan Älgarna, Mofte BK och BIK Sportklubb. Han är en snabb och lovande spelare inför framtiden.

Dino Kvakic (2006) är ännu en ung spelare som kommit in i div2-laget efter sommaren. Dino har under några år deltagit i GIF Sundsvalls pojkfotboll, men i våras insåg han att det var alltför krångligt att spela och träna i Sundsvall men att bo i Härnösand. Därför återkom han till Härnösand och Älgarna och spel i P19-laget. Men han har nu avancerat till div 2-truppen och gjorde för övrigt sin debut i div 2-laget så sent som förra helgen mot IFK Luleå. Dino och Kevin är en tekniska spelare som kan utvecklas till en bra framtida seniorspelare i Älgarna.

Hashim Salih (2006) kommer från Mofte BK och vårt p19 lag. Han har bra spelförståelse, är tekniskt skicklig och bra 1 mot 1. Han kom in i herrlaget i slutet av säsongen där han bland annat spelade mot Friska Viljor.

Mittbacken **Mojtaba Hussaini** (2005) kom till oss från KB65. Han beskriver sig själv som snabb och lång med utmaningen att utveckla skott med vänsterfoten. Kan bli en viktig spelare i framtiden om han orkar träna fullt ut.

Ett par spelare har lämnat Älgarna under sommaruppehållet på grund av studier på annan ort nämligen Martin Hedlund och Axel Sjöbom. **Martin Hedlund**

(2004) är en hårt arbetande defensiv mittfältare som kom från GIF Sundsvalls juniorled i våras. var spela Giffarna gärna haft kvar men som valde spel hos oss! Han gjorde tidigt under vårsäsongen ett namn för sig. Hedlund hyllades stort efter segern i mötet med Bergnässet. Han kommer ursprungligen från Umeå FC men har även spelat för Tegs SK. Martin menar att det är väldigt lärorikt att gå från ungdomsnivå till herrfotbollen. Han ser det som ett nyttigt steg i karriären, men har nu lämnat oss för spel i Team TG FF. Han är en bra duellspelare med bra vänsterfot och säger sig behöva utveckla sin snabbhet.

Axel Sjöbom (2003), var en klok försvarsspelare med bra teknik som kom i våras från fjolårets div 2-kollega Sund IF, där han under fjolåret spelade kontinuerligt. Han har även spelat i GIF Sundsvall och Selånger SK. Han beskriver sig själv kort och gott: "Kvick och bra vänsterfot."

Ben Slade (1996) spelade mittback (CB, CDM). Kommer från närmast från engelska Hythe & Dibden men spelade i fjol i Sund och har även spelat i Stöde. Slades styrkor är hans kroppslighet, luftdueller, ledarskap, spelförståelse men behöver förbättra en svag fot, sin snabbhet och attackerande. Han har dock i slutet av augusti lämnat oss för ett jobb som assisterande tränare och spelare i ett amerikanskt fotbollslag.

Abbas Abdukadir (2003) Spelar ytter mittfältare, mittfältare, ytterback. Han kom i våras från IFK Sundsvall men har även spelat i Essvik, Kuben, FC Norr United och Sund. I. Hans bästa egenskaper var att dribbla, han var snabb och hade ett bra skott. Han återgick i somras till IFK Sundsvall.

Under vårsäsongen lånade vi den Moldaviska spelaren **Dumitru "Dima" Nistor** (1996) som spela-

de i Höga Kusten. Han spelade tre matcher med oss. Ben spelare med bra timing och på huvudspel. Ytterback/Mittbacken Andrés Escobar (2001) Kom tillbaka till oss efter sommaruppehållet efter en Sejour i Selånger. FK. Han har även erfarenhet från att ha spelat i GIF Sundsvall, Assisi Calcio, IFK Timrå och Matfors. Han är en löpstark ytterback som ger 110%, även brytsäker och gillar att ha mycket boll på fötterna.

Målet har i år bland annat vaktats av **Jesper Viklund** (2001) som anslöt till Älgarna i samband med sammanslagningen 2020. En målvakt som varit på många lags tapet inför säsongen. Han beskriver sig själv som en modern målvakt som kan använda fötterna och är reaktionssnabb. Stor rutin trots sin ringa ålder och en oerhörd tillgång både på och utanför planen! Han lämnade laget under sommaren för studier i Umeå och är numera en spelare i seriekollegan Sandvik.

Ahmed Roshdi (1998), är ny för säsongen och kom senast från Oskarshamn AIK i div 1, där han var andremålvakt. Han gillar att röra på sig mellan olika klubbar och har sitt fasta boende i Borås. Hans bästa egenskaper är spel med fötterna och snabbheten i rörelser och i tanke och kan göra avgörande räddningar. Han beskriver sig själv som en mysig och laglojal fotbollsspelare.

Ghaith Darzini (2004) är fotbollsfostrad i Härnösands FF. Han har sedan pojkåren alltid varit målvakt och stod i målet i vårt P17-lag 2022. Han registrerades sig under frimånaden nov-dec 2022 för Härnösand United, men ångrade sig och återkom i våras till Älgarna via Bondsjö IK. Ghaith har under hela säsongen i år tränat med div 2-truppen, men spelar även matcher i P19-laget, där han också spelat som utespelare. Han är nu vår andremålvakt i div 2 och är reaktionssnabb, smidig och modig.

HERRLAGETS TRÄNARE

Niclas älskar att tävla och att få göra det tillsammans med andra. Det finns inget så starkt som att tillsammans sikta mot samma mål. Det är vad han älskar mest med fotbollen och att vara en del av ett lag.

Niclas debuterade som en ettrig och rivig fjortonårig ytterback i Älandsbro div 4 lag innan han värvades av Kramfors i trean. Han skolades om till forward och började spotta in mål. 1989 värvades han av IFK Sundsvall där han nominerades till årets forward i Medelpad där han var bidragande till att laget avancerade till nuvarande Superettan. Han gjorde en riktigt bra säsong med runt 10–11 mål och 7 mål säsongen därpå. Den hårdaste motståndaren Niclas stött på var Vito Knezevic med ett allsvenskt förflutet i Djurgården. När Niclas tacklade honom förklarade han lugnt att om Niclas ville komma helskinnad från matchen, skulle han inte göra om det igen. Niclas hoppade jämfota rakt upp i varje närmkamp med Vito efter det.

På grund av knäskada och operationer var elitkarriären över. Kärleken till fotbollen fick honom alltid att fortsätta kämpa. Tillbaka i Älandsbro fick Niclas spela arga derbyn mot Älgarna. 1999 kändes knäna bättre och Niclas fick en nystart i Älgarna med spel i div 3 som då tränades av Bosse Theorin. I god form gjorde

de Niclas en fin säsong med många mål han minns än idag. Efter en svårare knäskada kom Niclas inte i form igen och karriären avslutades i Ramvik och div 5. Den sista matchen spelade hans som 45 åring och fick den stora glädjen att spela tillsammans med sonen Samuel, om än bara i tio minuter. Dessförinnan hade han fått spela med den äldste sonen Anders.

Starka minnen från tiden som spelare

Det är minnen för livet. Bland Niclas anekdoter finns även matchen mot Manchester City som besökte Härnösand den 25 juli 1988. Matchen förlorades med 1–6. Niclas gjorde målet och minns att han fick otroligt mycket beröm från city efter matchen. Lika temperamentsfull, viljestark och orädd som Niclas var som spelare är han numera en av Älgarnas tränare, med visionen att etablera laget som det självklara valet för de bästa spelarna i Ådalen.

– "Fotboll har alltid funnits hos mig, jag var en spelare med passion och jobbade mer än de andra för att lyckas. Intresset är stort även efter min spelarkarriär, jag har svårt att se mig att inte hålla på med fotboll i någon form" berättar Niclas och fortsätter: "Föreningen som vi har nu är i grund och botten min moderklubb då sammanslagningar gjort att Älandsbros A-lag är Älgarna idag".

Marius Callin är ny tränare för säsongen. Han är född och uppväxt i Rumänien. Han började spela proffsfotboll som artonåring och spelade fram till 34 års åldern.

Under sina 16 år på proffs nivå har han spelat för flera klubbar varav de viktigaste var Rapid Bucharest (Rumänien) och Dacia Chisinau (Moldavien). Med Dacia Chisinau spelade Marius 2 matcher i Europa League och 2 matcher i Europa Intertoto (en gammal tävling i Europa ungefär som Europa Conference League är nu). Under sin karriär har han spelat mot tuffa motståndare och han minns speciellt lag som rumänska landslaget (träningssmatch), Fc St Gallen från Schweiz, Hamburg SV (Tyskland), båda matcherna i Europa Intertoto och 2 matcher mot FK Borac (Serien) i Europa League. I Sverige har han spelat i Bjärträ IS (div 5–4), Frånö SK (div 3) och Kramfors-Alliansen (div 3) där Marius som veteranspelare, var en av säsongens bästa och nyttigaste spelare.

– "Fotbollen är fortfarande jätteviktig för mig, därför fortsätter jag som tränare nu" berättar Marius och fortsätter "Under alla år som spelare jag fick massa kompisar, minnen för livet och känslor som är svårt att förstå om du är inte en idrottsman."

Tobias Svensson, assisterande tränare i herrlaget och tränare för P19. Tobias var en bra spelare, hård och stark fysik.

Han var, tillsammans med brodern Johan de tongivande i IFK Härnösand i ganska många år. Tobias har spelat någon säsong i Älgarna men flest blev det i IFK Härnösand. Tobias var med och startade ungdomsverksamheten i HFF 2008 då klubben bildades genom samgående mellan IFK Härnösand och Älandsbro AIK. Det första ungdomslaget var pojkar födda 01. Tobias har varit en utomordentligt driftig och framgångsrik tränare och ledare. Sportsligt har laget varit mycket framgångsrikt såväl i seriespel som i DM. Tobias har förmåga att utveckla spelarna både på plan som utanför planen. Tobias har varit en betydelsefull kraft för att ungdomsverksamheten utvecklats på ett så kraftfullt sätt. Som person är Tobias en lugn och stabil med goda pedagogiska egenskaper. Tobias tilldelades 2016 Woody Ungdomsledarstipendiet. Stipendiet riktar strålkastarljuset på tränare som föregår med särskilt gott exempel när det gäller att engagera, inspirera och utveckla ungdomar inom fotbollen. En udda merit är att han en gång i ett derby, sparkade av näsbenet på Niclas Häll Dahl.

Göran Dahlberg har själv ingen egentlig historiskt aktiv fotbollskarriär. Han spelade endast pojk- och juniorfotboll i Fagerviks IF i Timrå, men sedan dess har han enbart spelat korpfboll i Härnösand.

Fotbollsintresset kom tillbaka när dotter Paula i början av 1990-talet började med fotboll i Älandsbro AIK, där Göran bor. Han gick med i ÄAIK:s styrelse där han fortfarande sitter kvar! År 2006 var han initiativtagare till en sammanslagning av ÄAIK och IFK Härnösand, en sammanslagning som 2007 resulterade i Härnösands FF. IF Älgarna bjöds också in till denna sammanslagning, men efter flera gemensamma möten tackade Älgarna nej och fortsatte på egen hand som IF Älgarna, som då var Härnösands bästa lag i div 4. Det dröjde sedan till 2019 innan Älgarna var mogna för en sammanslagning. Göran har varit ordförande i såväl ÄAIK som i HFF, men är numera sekreterare i både ÄAIK och i Älgarna-Härnösand IF.

Göran har ett skarpt analytiskt sinne och är den som sätter penna till papper när det efter varje match ska skrivas matchreferat. Har man frågor om Älgarna och deras historia sitter Göran säkerligen inne med många av svaren, om inte annat kan han hitta svaren i arkiven.

Peter Skoglund har haft Ängevallen som sitt andra hem i över 33 år. Passionerat hängiven i allt som rör föreningens verksamhet spenderar han dagarna med att under vintern sälja Bingolotter för att tjäna in en hacka till föreningen, medan hunden Charlie håller ett vakande öga över Ängevallen.

Under uppväxten spenderades friluftsdagar på Ängevallen med olika typer av friidrott. Som ung spelade Peter även Bandy. Peter har själv spelat fotboll. Han var målvakt i Hemsö division 5–6. Där spelade han i tre år. Efter en olycka 1985 slutade han att spela.

– ”Jag började som ledare i Hemsö IF, sedan blev det Mofte BK men 1990 började jag jobba för Älgarna och jag älskar den här föreningen”, säger Peter.

Det omtalade smeknamet

Smeknamnet Dudde kommer från när han som blev kallad Dudde av sin far. Smeknamnet kom tillbaka under Peters första år i Älgarna 1990. Under en hemmamatch när han tyckte att ett dommarbeslut var felaktigt, då vrålade han på domaren tills han blev utvisad. Peters far satt på läktaren och sa: ”asch, det där är vanligt, så där gör alltid Dudde då

det går emot han”. Efter det blev han Dudde med hela Härnösand. När Peter sitter på Stora Coop och säljer sina bingolotter under vinterhalvåret får han ofta höra: ”Är det bra idag Dudde” skrattar Peter.

Nervösa matchdagar

Peter blir väldigt nervös under matcher och jämna matcher blir olidliga. Bäst mår han när han ser matcher där han inte håller på något lag. Han sover och andas fotboll. Det roligaste är inte matcherna utan träningarna och det sociala kring dem.

Ett av de många fina minnen Peter har från Ängevallen är när Älgarna gick upp från fyran efter seger borta mot Junsele med 1–0 i säsongens sista match och Peter grät segertårar när det hela var klart.

– ”Det var en fantastisk upplevelse och enormt dramatiskt. Den stunden var en av mina finast minnen från idrotten. Det finns ingenting så vackert som de grönvita tröjorna, Efter 33 år i klubben har jag Älgarna i mitt DNA och grönt blod i ådrorna” skrattar Peter.

Priser och utmärkelser

Peter utsågs 2013 till Årets Eldsjäl av spelbolaget Nordic Bet. Peter trodde först att det var någon som drev med honom. En del av priset var att se matchen Chelsea vs Arsenal på Stamford

Bridge, där publiken på slutet stod upp och ropade ”Mourinho for president” efter 6–0 segern. Peter satt 30 meter från planen och turen att sitta i ett läge där han kunde se fyra av målen rätt bra. Efter matchen väntade ett två timmars fotbollssnack med expertkommentatorn Glen Strömberg och sedermera åt de middag tillsammans på Chelseas hotell.

– ”En trevligare människa går det inte att hitta. Snacka om att vara jordnära” minns Peter som varken håller på Chelsea eller Arsenal.

– ”Stoke är laget i mitt hjärta i Premier League. Men det var häftigt att se Chelseas överkörning av Arsenal. Bra fotboll det tackar man inte nej till” berättar Peter och fortsätter;

– ”Hela resan var en upplevelse och pengarna kommer väl till pass i föreningsarbetet. Det var enormt häftigt att gå upp på scenen och hämta priset inför 500 personer” berättade Peter som även kunde plocka hem ett pris på 3 000 kronor i en säljtävling för Bingolotto. Peter har medverkat i Bingolotto genom dragningen av föreningshjulet. Som vinnare fick Peter och Arve Törnkvist åka ner till Göteborg och mottaga en check på 75 000.

Med alla spelare som passerat igenom klubben är det många som varit speciella för honom och han har fortsatt kontakt med många än idag.

Säsongen bjöd på långa bussresor för vårt lag. Den längsta resan till Kiruna, en resa på ca 1,650 km och den kortaste resan till Friska Viljor, på ca 220 km. Totalt blev det ca 8,710 km, eller 670 km i genomsnitt per bortaresa. Följande 14 lag spelade i 2023 års div 2 Norrland: Ytterhogdals SK, IFK Östersund, Frösö IK, Älgarna-Härnösand IF, Friska Viljor FC, Gottne IF, Sandviks IK, Team TG FF, Skellefteå FF, Storfors AIK, Bergnäsets AIK, Notvikens I, IFK Luleå och Kiruna FF.

Vi tog i seriepremiären hem säsongens första match hemma mot Ytterhogdal som hemmalaget till slut vann med 2-0. Älgarna tog hand om initiativet och det dröjde inte länge innan det resulterade i mål. Mehmed Hafizovic slog en suverän passning som skar som en kniv genom Ytterhogdals försvarslinje och fram till den helt frilöpande Granit Buzuku. Han blev fri med målvakten som fällde Granit med straff som följd. Granit reste sig och slog säkert straffen i mål till 1 - 0 i matchminut 10. Efter ett inlägg från vänster hamnade bollen framför fötterna på William Hälldahl och utan att tveka slog på ett skott som gick i mål till 2-0.

Fotbollssäsongen 2022 med återkomst till div 2

Norrland slutade med att vi blev 9:a av 14 lag med 30 poäng. Vi hade förra året en div 2-trupp som till helt övervägande del bestod av spelare som spelat i vår förening under flera år. Inför seriespelet 2023 drabbades vi mer eller mindre av spelarflykt av olika skäl. Fyra spelare lade av med fotboll, fem spelare flyttade till andra orter och fyra spelare gick till andra föreningar. Vi tappade 13 truppmedlemmar av totalt 21 spelare. Vi stod därför inför en svår situation rent spelarmässigt. Vi konstaterade snabbt att i Härnösand fanns inga spelare av god div 2-kvalitet, varför vi valde att vända oss till spelare i föreningar i närregionen. Då Sundsvall inte hade något lag i div 2 var det dit vår spelarrekryterare Niclas Hälldahl vände sig för att hitta nya spelare till truppen. Han lyckades få totalt åtta Sundsvallsboende spelare till vår förening. Vi har flyttat upp spelare till div 2-truppen från fjolårets P19-lag. En målvakt rekryterades även från södra Sverige. Därmed har vi totalt 22 spelare i årets div 2-trupp.

Ett ungt lag med många nya spelare

Med en till stora delar ny trupp stod vår huvudtränare Marius Callin tillsammans med assisterande tränarna Niclas Hälldahl och Tobias Svensson inför den svåra uppgiften att forma ett starkt och samspelt div 2-lag. Den uppgiften jobbar vi för övrigt alla i

föreningen med att förverkliga. Det har bland annat inneburit att flera spelare fått prova på att spela på ovana positioner i laget. Ser vi till lagets olika lagdelar har vi liksom förra året haft det svårt med försvarsspelet medan det offensiva spelet fungerat bra.

Försäsongen

Lördagen den 25 feb var det dags för årets första vänskapsmatch och samtidigt premiär för vårt nya lag att beträda en fullstor fotbollsplan. Östersund har tränat en hel månad på konstgräs så det var med stor ovisshet som vårt lag tog sig an den första vänskapsmatchen. Och visst visade det sig ganska snart att Östersund kom att dominera spelet. Men några större farligheter skapade inte Jämtarna under första halvlek. Däremot skapade vi ett par farligheter och i min 24 sköt Mehmed Hafizovic ett hårt skott vid straffområdeslinjen, ett skott som studsade på en Östersunds försvarare och in i mål till 1 - 0 för Älgarna.

Andra halvlek inleddes med en fortsatt Östersundsdominans och på en hörna efter 60 min nickade Jämtarna in kvitteringen till 1 - 1. Sedan följde en period på 15 minuter då Östersund tryckte tillbaka vårt försvar och då kunde Östersund göra både 2-1 och 3-1. Vi började göra spelarbyten strax innan kvitteringen och fortsatte byta ut spelare så att alla våra

spelare fick speltid. Efter ca 80 min fick Östersund kontroll på bollen och sköt en skottlobb från långt håll och bollen gick över den helt stillastående och överraskade målvakten och in i mål till 3 - 2. Under matchens sista 10 minuter repade vårt lag mod och fick försvarsspelet att fungera bättre, så slutresultatet stannade med hemmaseger med 3 - 2. Matchen visade att vi en hel del att jobba vidare med, men det var som helhet en godkänd första vänskapsmatch.

I matchdebuten på Högas konstgräs mot nya div 3-laget Sollefteå GIF FF i ett blåsigt vårvinterväder, tog Älgarna omgående ett spelövertag som hemmalaget behöll under hela matchen. Målen trillade in med jämna mellanrum för oss och i halvtid stod det 5 - 0. Inför och under andra halvlek byttes samtliga 7 bänkspelare in. Och målen fortsatte att ramla in. Efter fyra mål i andra halvlek slutade matchen således 9 - 0. Målgörare för hemmalaget var Granit Buzuku med 3 mål, medan vardera 1 mål gjordes av Labib Al Salem, Mehmed Hafizovic, Jesper Norberg, Zakaria Bel Mekki, Oliver Gerzén samt Eyad Walid Al Sadi.

Hemmamatchen mot **Kramfors Alliansen** spelades på Höglättens konstgräs i ett vackert vårväder med sol och ingen blåst. Hemmalaget tog omgående hand om spelinitiativet men det dröjde drygt 25 min innan målnollan spräcktes, genom

långboll in mot straffområdet varvid Jesper N fick på en bra nickträff och bollen gick över målvakten och i mål till 1 - 0. Efter ca 30 min fick hemmalaget en hörna och på den nickade Labib in 2 - 0. Efter ett fint kombinationsspel på vänsterkanten spelades bollen i straffområdet till William Hälldahl som enkelt kunde skjuta in 3 - 0. Sedan var det Zakarias tur att kliva in som målgörare. Först gjorde han 4 - 0 och några minuter senare slog han in 5 - 0. Med några minuter kvar kunde Kramfors genom Berhan Sagir reducera till 5 - 1, vilket också blev slutresultatet i denna försäsongsmatch. Älgalaget spelade fin fotboll och alla förtjänar beröm för sina insatser. Kramfors hade egentligen inga riktiga målchanser förutom reduceringsmålet.

Grupp A av årets DM avgjordes på Kramfors IP. För vår del inleddes spelet mot **Härnösand United FC**. Det blev en ganska enkel match som slutade 6 - 0 till Älgalaget. Nästa match mot **Kramfors** blev betydligt jobbigare. Kramfors tog ledningen med 1 - 0 på nick av före detta älgaspelaren Jim Hellström. Vi fick verkligen slita för kvitteringen till 1 - 1 i slutskedet av matchen. Målet gjordes av Adis Sabotic. Sedan var det dags för match direkt efter Kramforsmatchen mot **Sollefteå GIF**. Spelet mot Sollefteå låste sig delvis, främst beroende på att Sollefteå i princip bara försvarade sig. Men i slutet av andra halvlek avgjorde

vi med två nickmål på hörnor av Labib. Sedan blev det vila en match innan det var dags för den avslutande matchen mot Undrom. I den matchen blev det om möjligt ännu svårare att få spelet att fungera. En vinst krävdes för att vinna gruppen. Och efter många försök lyckades Natan Mokonen slå in segermålet 1 - 0 i andra halvlek. Därmed vann Älgarna sin DM-grupp på samma poäng som Kramfors, men med bättre målskillnad.

Vänkskapsmatchen mot **Lucksta IF** började med att Lucksta tog kommandot. Hemmaspelarna verkade tro att matchen skulle bli lätt, och att gå in med fel grundinställning brukar inte gå bra i kamposporter som fotboll. Och det skulle också visa sig i denna match. Älgaspelarna förlorade huvuddelen av alla närkamper och enkla passningar blev svåra passningar, rörligheten i spelet saknades också. Innan halvtidsvilan hade Lucksta därför gjort 2 - 0. Inför andra halvlek var inställningen att definitivt stappa upp spelet. Detta kan erfarenhetsmässigt vara svårt men hemmalaget lyckades ganska bra skärpningen. Hemmalaget tog delvis över takt-pinnen, men hade ändå svårt att göra mål. Dock lyckades Granit Buzuk reducera till 1 - 2 i 80:e matchminuten. Men Lucksta vann matchen med 2 - 1. Det sägs att dåligt genrep ger en bra premiär.

Vårsäsongen

Årets premiärmatch i division II Norrland mot **Ytterhogdal** började bra för hemmalaget. Älgarna tog hand om initiativet och det dröjde inte länge innan det resulterade i mål. Mehmed slog en suverän passning som skar som en kniv genom Ytterhogdals försvarslinje och fram till den helt frilöpande Granit. Han blev fri med målvakten som fällde Granit med straff som följd. Granit reste sig och slog säkert straffen i mål till 1 - 0 i matchminut 10. Sedan jämnade spelet ut sig en aning, men Ytterhogdal hade svårt att skapa några skarpa målchanser. Älgaförsvaret med nye Dima Nistor som sammanhållande länk släppte ingen Härjedalsspelare förbi sig. När Älgalaget någon minut före halvtidsvilan anföll på vänsterkanten blev det farligt. Efter ett inlägg från vänster hamnade bollen framför fötterna på William och han tvekade inte utan slog på ett skott som gick i mål till 2 - 0. Strax efter andra halvlekens start drabbades Ytterhogdalsförsvararen Robin Ato Emanuels av ett rött kort sedan han skullat Zakaria. Då trodde de flesta att hemmalagets dominans skulle bli än större, men Ytterhogdal satsade ändå offensivt för att försöka reducera hemmalagets ledning. Detta gav Älgalaget goda chanser till kontringar och kontrade gjorde laget flera gången. Trots drygt fem fullständiga frilägen

kunde dock inte hemmalaget få inbollen i mål under andra halvlek. Matchen slutade 2 - 0 till Älgarna. Mittbacken Dima Nistor var något av planens fältherre med sitt lugn, fina bollbrytningar och säkert mittbacksspel.

Matchen borta på Jämtkraft Arena mot **IFK Östersund** blev inte vad vi hoppades på. Den första halvtimmen klarade vi av att spela hyfsat bra, men sedan gick det sämre. I min 32 skulle vårt försvar spela iväg en enkel boll, men det hårda uppspelet studsade på en egen spelare och direkt in i eget mål utan chans för vår målvakt Ahmed Roshdi att ta studsden. Två minuter senare blev vi alltför offensiva och Östersund kunde kontra och det stod plötsligt 2 - 0 till Östersundslaget. Under andra halvlek var det mestadels Östersund som ägde bollen och vi hade svårt att få till något offensivt spel. När ca 10 minuter återstod av matchen fick Östersund till ett kanonskott rätt upp i krysset och 3 - 0 var ett faktum. Vår egen insats denna annandag påsk måste man dock kritisera. Ingen spelare var på topp denna dag, förutom vår målvakt Ahmed, som för övrigt räddade en hårt slagen straffspark i första halvlek.

Vårt lag gjorde ingen succé mot **Team TG FF** uppe i Umeå. Solen sken men av lagen var det hemmalaget som sken ikapp med solen. Matchen var avgjord efter ca en kvart, för redan då ledde Team

TG med 2 - 0. Sedan fortsatte målen att trilla in till 4 - 1 i halvtid. Vid ställningen 3 - 0 tröstmålade William till 3 - 1. Efter ett par byten i halvtid och en ordentlig skärpning blev spelet för vårt lag bättre i andra halvlek. Men hemmalaget var klart bäst även under andra halvlek och fastställde då också slutresultatet till 5 - 1. Vårt spel fungerade inte vare sig i försvaret, på mittfältet eller framåt. Samtidigt som vårt lag spelade dåligt måste framhållas att Team TG spelade mycket bra. Man kom med lätthet runt på kanterna och man tog också målmässigt tillvara på alltför korta bortrensningar från vårt försvar.

Ångermanlandsderbyt mot **Friska Viljor** slutade med att förhandsfavoriterna Friska Viljor vann med 3 - 1 efter 1 - 0 i paus. FV öppnade med att göra 1 - 0 redan efter 7 minuter efter att hemmaförvaret varit alltför passivt. Även om FV var det dominerande laget under första halvlek stack hemmalaget upp i några få farliga anfall. Närmast mål var en hörna då Labib nickade bollen mot mål, men en försvarare räddade på mållinjen. Under andra halvlek fortsatte FV att dominera matchen, men det var hemmalaget som ändå fick utdelning på en kontring i min 58. Granit slog en genomskärande boll till Zakaria som löpte ikapp med en försvarare och fick på ett hårt och distinkt skott som letade sig in i mål till 1 - 1. Efter målet blev hemmalaget alltför

offensivt då man vädrade möjligheten att ta ledningen i matchen. Vips sprang sig FV-spelarna fri och Albin Svensson slog in 2 - 1 i min 61. Därmed var matchen avgjord och 3 - 1 till FV i min 76 kom av bara farten. Det var Elias Cederblad som avslutade målgörandet denna fina vårkväll på Höglättens konstgräsplan. Trots förlusten var matchen ett klart fall framåt för Älgarna jämfört med materna mot IFK Östersund och Team TG FF. I försvaret utmärkte sig Labib främst genom sina distinkta brytningar och på mittfältet debuterade unge Oliver Gerzén med den äran i startelvan. Framåt handlade det oftast om målgöraren Zakaria. Men hela laget ska ha beröm för sina insatser trots förlusten.

Bortamatchen mot **Bergnäset** började ganska bra för vårt lag. Under den första halvtimmen var vi det dominerande laget på planen. Dock saknades rejäla målchanser då det mest var mittfältspel. Mot slutet av halvleken tog Bergnäset över matchinitiativet på grund av att vi backade hem. Men inte heller hemmalaget fick till några bra målchanser trots flera hörnor och långa inkast in i vårt straffområde. Vårt försvar rensade bort allt. Inför andra halvlek återgick vi till att pressa Bergnäset högre upp och då återfick vi matchinitiativet igen. Den sista delen av matchen blev mer öppen med böljande spel fram och tillbaka och där

båda lagen hade flera målchanser, men ingen som resulterade i mål och därför slutade matchen rättvist 0 - 0. Matchen var ett klart fall framåt för vår del jämfört med de senaste matcherna. Detta berodde dock säkerligen också på att Bergnäset inte var av samma klass som Team TG eller Friska Viljor. HELA vårt lag gjorde en bra match och speciellt utmärkande var Labib i försvaret, våra unga mittfältare Oliver Gerzén och Martin Hedlund. Offensivt på mittfältet var Mehmed tillbaka till något av sin fina form från förra årets avslutningsmatcher, vilket båda gott inför framtiden. En eloge också till alla våra fem unga inhoppare som skötte sig bra när man kom in i slutet av matchen.

Hemmamatchen mot **IFK Luleå** började med ett konstant övertag för Luleå. Älgarspelarna verkade ha alltför stor respekt för IFK Luleå och man backade hem och rörde sig alltför lite. Efter åtta minuter fick Luleå en lång hörna som landade på foten hos Elton Band, som slog på ett skott som gick i en båge över hemmamållisen Jesper Viklund och in i mål innebärande 1 - 0 till Luleå. Luleå fortsatte att dominera spelet klart under hela den första halvleken. I minut 31 fick Luleå åter en hörna från höger som slogs exakt mot samma yta som vid 1 - 0 målet och där fanns denna gång Rasmus Lindroth som nickade in mål för Luleå

till 2 - 0. Några minuter senare fick Älgarna en chans då Granit bröt bollbanan och slog bollen från mittlinjen mot öppet Luleåmål och in i mål tyckte hemmalaget, men den överlobbade Luleåkeepern sprang ikapp bollen och slog bort bollen på, eller strax efter mållinjen. Att den var över mållinjen visar dock inspelningar gjorda från matchen. Men den assisterande domaren hängde inte alls med på skottet och var alltför långt från kortlinjen för att kunna se att bollen rullade över mållinjen. Och domaren hade inte heller någon bra position och han dömde därför att bollen inte var över mållinjen. Ett beklagligt domarmslag! Spelet fortsatte men det blev inga fler mål under första halvlek.

Inför andra halvlek repade hemmaspelarna mod och kom ut som ett helt annat och mer aggressivt lag. Och det betalade sig ganska snart då Zakka i en närkamp vann bollen från Luleås lagkapten, passade den till höger där Granit kom framstormande. Granit passade bollen tillbaka till Zakka som slog in den i öppet mål till 1 - 2 och nytt hopp för hemmalaget. Trots några bra målchanser för Älgarna, var det Luleå som i minut 81 kunde utöka till 3 - 1 i efterdyningarna av en högerhörna. Men 3 minuter senare slog Granit på ett hårt långskott som letade sig in i mål. Trots flera hemmachanser till kvittering lyckades inte hemmalaget göra något mer mål varför

Luleå vann med 3 - 2. Inte bra att Luleå tilläts göra alla sina 3 mål på fasta situationer! Trots förlusten en bra genomförd andra halvlek av hemmaspelarna, som då visade upp ett helt annat spel med stor vilja och kämpaglöd. Att det sedan inte räckte till poäng var aningen surt, men det är bara att komma igen till nästa match.

DM-semifinalen mot **Gottne** dominerades kraftigt av Övikslaget. Det positiva för vår del var att trots Gottnes spelövertag verkade sluta mållöst efter första halvlek, men i halvlekens sista sekunder lyckades Gottne genom Danny Harmon ändå göra 1 - 0. Gottne kunde sedan avgöra matchen med sitt 2 - 0-mål genom William Oskarsson i minut 61. Gottne avancerade till DM-finalen mot Friska Viljor.

Frånvaron av tre av våra mest rutinerade spelare visade sig bli en alltför svår uppgift för vårt lag mot serietvåan **Skellefteå FF**. Det började dock ganska bra i ungefär 30 minuter men sedan vi på individuella försvarsmissar släppt in 2 mål under första halvlek orkade vi inte mobilisera den kämpaglöd som krävdes för att ta poäng. När vi dessutom hade ett par supervassa målchanser under första halvlek utan att vi fick in bollen i mål tappade vi delvis motivationen. Samtidigt ska framhållas att Skellefteå spelade bra på sin hemmaplan. Under andra halvlek för-

sökte vi förändra matchbilden med flera spelarbyten, men det hjälpte inte, utan Skellefteå kunde göra ytterligare 3 mål och vinna med sammanlagt 5 - 0.

Vårt lag var ordentligt på bettet i hemmamatchen mot **Frösö IF**, och dominerade stort på planen. Efter 16 min drog Granit upp ett anfall på vänsterkanten. Han slog in ett väl avvägt inlägg från sidlinjen och framför målet dök Zakaria upp och skallade klockrent bollen i nät till 1 - 0. Bara tre minuter senare var det dags igen Zakaria tog upp ett anfall på vänsterkanten, slog ett inlägg in i straffområdet där Natan drog på ett skott som mållisen räddade men returen gick till Eyad som sedan sköt bollen i mål till 2 - 0. I min 28 anföll hemmalaget åter på vänsterkanten genom Granit som slog ett nytt inlägg som Zakaria mötte upp vid bortre stolpen och slog in 3 - 0 till hemmalaget.

Frösö samlade då laget för en kortare pratstund, men det hjälpte inte. För i min 28 anföll åter Granit på vänsterkanten, varifrån han slog in bollen till den avancerande Adis och fri med mållisen slog Adis in 4 - 0 till Älgarna-H. I andra halvlek bevakade hemmalaget sin ledning och Frösö tilläts äga bollen den större delen av halvleken. Men i min 86 sköt Zakaria ett hårt skott som mållisen inte orkade hålla utan bollen motades ort men inte bättre än att Natan tog

returen och fastställde slutresultatet till 5 - 0. Hela hemmalaget gjorde en mycket bra match med stabilt försvarsspel, bra mittfältsspel av ungdomarna Oliver G och Eyad. Granit var i toppform och även våra forwards hade en bra dag.

Umeåvädret var inte det bästa för fotboll. På Umeå Energi Arena blåste det hårt i planens längdriktning och i skuggan var det lämpligt att ha på sig vinterkläderna. Vår matchtrupp var ganska tunn då flera spelare var skadade eller inte kunde delta av andra anledningar. Men trots en start i den starka motvinden fick Älgarna en smakstart, då Natan redan efter 3 minuter blev frispelad vid straffpunkten och slog in ledningsmålet 0 - 1. Efter ca 20 min tog dock **Sandvik** över alltmer av spelet och det osade katt vid ett flertal tillfällen framför vårt mål. Men antingen stod vår mållis Ahmed i vägen och räddade bollen eller så sköt Sandviks spelare bollen utanför målet. Därför kunde vi gå till halvtidsvila med en 1 - 0 ledning. Med medvinden i ryggen räknade vi med ett bättre spel i andra halvlek. Vi började bra och i minut 50 avancerade Adis på högerkanten och slog på ett hårt markskott när han kom in i straffområdet och utökade därmed vår ledning till 2 - 0. Efter schabel i försvarslinjen kunde Sandvik reducera till 1 - 2 i min 66. Målet gav Sandvik ökat självförtroende

och i min 74 var kvitteringen till 2 - 2 ett faktum. Efter kvitteringen jämnade spelet ut sig båda lagen hade flera goda målchanser men slutresultatet stannade vid 2 - 2. Ahmed, Ben Slade, Natan, Zakaria och Adis var de främst lysande Älgarna.

Det blev en jämn fotbollsmatch på Ängevallens naturgräs. Chanserna var få åt båda håll och passningarna gick ofta fel. Det var ändå hemmalaget som var klart bäst under den första halvlekens medvind. I motvinden under andra halvlek fick **Kiruna** något mer att säga till om. Efter en försvarsrensning från hemmaförsvaret hamnade bollen hos en Kirunaspelare som spelade en höjdboll in mot kaptenen Emil Björnström som dröjt sig kvar strax utanför straffområdet. Försvarsspelaren Labib kom springande inifrån straffområdet och nickade bort bollen och träffade även Kirunas Emil som befann sig precis utanför straffområdet. Genom en straffspark satte lagkaptenen Emil Bollen i mål till 0 - 1. Det blev matchens enda mål!

Älgarna reste upp till Haraldsängen i **Gottne** med ett skadedrabbat och av sjukdom begränsat antal spelare. På bänken fanns endast 2 utespelare som dessutom båda kom från P19-laget. Att i det läget ta poäng av Gottne blev också alltför svårt. Gottne satsade till en början på långbollar in mot Älgarnas backlinje. I min 15 sprang rutinerade Danny Harmon

in i målsen och sökte därmed och fick en straff. Den slog han själv i mål till 1 - 0. Några minuter senare upprepades samma djupledsboll och Danny höll sig åter framme och slog in 2 - 0 till Gottne. I min 22 kontrade Älgarna på högerkanten då Natan slog ett inlägg som retfullt enkelt gick över Anthony Ferrara och in i mål till 2 - 1. Men Gottne reste sig åter och Danny slog till i min 26, denna gång med ett distansskott som letade sig in i målmaskorna. Innan halvleken var slut reducerade dock Älgarna till 2 - 3 på en kontring där Zakka slog bollen i mål. Andra halvlek dominerades spelmässigt av Gottne som också slog in 4 - 2 i matchminut 72. Matchen slutade 4 - 2 till Gottne.

I ett strålande sommarväder spelades matchen på Ängevallen mot **Storfors AIK**. Storvik tog ledningen i min 15 då Alex Hansson blev frispelad och han tvekade inte utan slog in 1 - 0 till gästerna. Under den första halvleken var det ganska jämnt mellan lagen. Älgarna spelade "tamt" och hade svårt att få till riktigt vassa lägen. Därför gick Storfors till halvtidsvila med 1 - 0 i ryggen. Hemmalaget kom ut mer laddade inför andra halvlek. I min 55 fick Älgarna en hörna från vänster. Den nickade en Storforsförsvarare inte bättre än att den gick rakt ut till Mehmed vid straffsområdeslinjen och han sköt ett direktskott som gick i mål till 1 - 1.

Det målet tände hemmalaget! Efter 61 min slog Natan en djupledsboll mot Zakka som vann löp- och närkampen mot en försvarare, bröt sig loss och slog in ledningsmålet 2 - 1 till Älgarna. Bara 3 minuter senare anföll hemmalaget på vänsterkanten och Granit slog en djupledsboll mot och denna gång var det två försvarare som försökt få stopp på Zakka, men med kraft och finess bröt han sig åter fri och slog in slutresultatet 3 - 1 till Älgarna. En mycket viktig seger som innebar att laget avancerade till 10:e plats i tabellen. Hela laget är värda en stor eloge för att man kunde vända halvtidsresultatet till en säker 3 - 1-seger, men givetvis stort beröm till tvåmålsskytten.

Den sista matchen innan sommaruppehållet spelades på torsdag kväll borta mot **Notvikens IK** från Luleå. Efter en lång bussresa var det dags för den viktiga matchen. Vi hade problem med spelartruppen inför matchen då flera spelare var sjuka eller skadade och då två spelare var avstängda. Våra normalt sett offensiva spelare Granit och William flyttades till backlinjen Och ändringarna blev en succé. I min 22 löpte sig Zakari fri och slog in 0 - 1. Fler mål blev det inte under den första halvleken. Andra halvlek inleddes med ett viss spelövertag för hemmalaget, men i min 60 tilldömdes vi en straff som Granit säkert satte till 0 - 2. Men hemmalaget

Men Älgalaget replikerade snabbt då vår forward Jesper N löpte sig fri och slog in 1 - 3. Då orkade inte hemmalaget längre stå emot utan 1 - 4 gjordes av Eyad i min 80. Slutresultatet fastställdes i min 92 av Labib på en vacker nicklobb över en uppgiven hemmamålvakt. En mycket bra bortamatch av vårt unga lag, där hela laget ska ha beröm. Speciellt goda insatser gjordes av Eyad och rutinerade Granit i den ovana rollen som mittback. Noteras skall att 17-åriga Kevin Sqapi fick göra div 2-debut när det var knappt 10 min kvar att spela. Och han skötte sig också bra.

Resultaten i halvtid

Efter att halva serien, a 13 matcher, ligger vårt lag Älgarna- Härnösand IF på 9:e plats med 14 poäng efter 4 vinster, 2 oavgjorda och 7 förluster och med målskillnaden 23 gjorda mål och 28 insläppta mål. I seriens skytteliga finns 4 spelare i topp med vardera 8 mål. Zakaria Bel Mekki är en av åttamålsskyttarna. Jämfört med 2022 efter 13 omgångar ligger vi resultatmässigt ganska lika. Vi hade säsongen 2022 samlat ihop 15 poäng efter 5 vinster, 0 oavgjorda och 8 förluster och med målskillnaden 14 - 28. Vi har alltså släppt in exakt lika många mål i år som förra året dvs 28 baklängesmål. Däremot har vi lyckats göra betydligt fler mål i år nämligen 23 mål jämfört med 14 mål förra året.

Siffrorna visar att vi fortfarande har svårigheter med vårt försvarsspel, medan det offensiva målgörandet avsevärt förbättrats sedan förra året. Den utvecklingen var också förväntad efter att i princip hela fjolårets backlinje slutat och nya försvarsspelare rekryterats. Offensivt har vi kvar nästan alla fjolårets forwards, men dessa har i år förstärkts med ytterligare offensivt inriktade och rutinerade spelare. Siffrorna i fjolårets och årets tabell visar egentligen vad som vi kunde förvänta oss. Förhoppningen är att vi kan avsluta årets serie på ett lika bra sätt som under vår-säsongen och att vi därmed kan se till att Härnösand även nästa år har ett lag i division 2.

Höstsäsongen

Efter sommaruppehållet var det dags för hemmamatch mot svårspelade **IFK Östersund** med det godkända resultatet 2-2. Älgarna har de sista två åren förlorat samtliga matcher mot Jämtlandsgänget, så Östersund var favorit i matchen. Båda lagen började stabilt och var inledningsvis ganska jämna. Men så efter 26 min anföll IFK på högerkanten där Jakob Norman avancerade mot mål. När sedan den siste hemmaförsvararen halkade fick Jakob fritt fram och slog in ledningsmålet för Östersundsgänget. Det dröjde dock bara fyra minuter innan hemma-

laget kontrade på högerkanten och där Natan Mokenen fick fritt fram att avancera. Därefter slog han ett inlägg mot framstormande Zakaria Bel Mekki framför mål och Zaka sträckte fram benet och slog in kvitteringen till 1-1. Innan halvleken var slut fick Östersund åter utdelning då Per Olofsson fick en långboll på höjden och han kunde helt fri nicka in 2 - 1 till Östersund. Fler mål blev det inte under första halvlek.

I andra halvlek hade Östersund till en början ett visst bollövertag, men inga skarpa målchanser fick man till. I min 72 slog Granit Buzuku en lång passning från vänsterkanten ut mot högerkanten där Gustav Lindgren tog emot bollen och klackade den vidare framåt där Vilde Ståhl Hernbrand kom farande. Vilde slog ett inlägg in mot straffområdet och där fanns Jesper Norberg på plats och han lyckade få ett knä på bollen som gick i mål och kvitteringen till 2 - 2 var ett faktum. Resterande tid resulterade i några halvchanser för båda lagen, men det blev inga fler mål utan matchen slutade 2 - 2. Älgalaget gjorde en fullt godkänd match och extra roligt var att se att hemmalagets unga tonåringar Eyad Al Sadi och Oliver Gerzén gjorde fina insatser.

Sedan åkte vi upp till **Ytterhogdal** där vi startade mycket bra med 1 - 0, men där vi hade chanser till ytterligare ett par mål. Redan efter 2 min anföll vi centralt och bollen gick ut till höger där Zaka

höll sig framme och slog in 1 - 0 till Älgarna. Det fortsatte sedan ganska bra under ytterligare 10 min, men sedan lyckades tyvärr Ytterhogdal kontra in 2 mål och vår slutforcering gav ingen utdelning, tog Ytterhogdal över matchbilden. Vi blev ordentligt tillbakapressade men trots detta var försvaret och målvakten Ahmed Roshdi stabila och lagen gick till halvtidsvila med ledning för Älgarna med 1 - 0. Andra halvlek började spelmässigt något bättre och det kändes bra. Men då hände det som inte fick hända. En bortrensning på volley i vårt försvar i min 78 hamnade oturligt hos hemmaspelaren Pelle Jonasson, som drog på ett direktskott från ca 20 meter och bollen smet in vid ena stolpen till kvitteringen 1 - 1. Endast fyra minuter senare frispelades hemmaspelaren Daniel Soares och ensam med Ahmed kunde han göra 2-1 till Ytterhogdal. Därefter tog Älgalaget över spelet totalt och särskilt under den sista 10-minutersperioden (6 min tilläggstid) var det spel mot ett Ytterhogdals mål. Men trots flertalet skott och nickar räddade alltid någon hemmaspelare eller deras målvakt bollen från att gå in i mål, varför Ytterhogdal vann med 2-1. Surt sa räven om rönnbären och hemfärden mot Härnösand kändes tung. En onödig förlust som sved.

Mot **Team TG** hemma gjorde vi en bra match till att börja med och tog ledningen. Men när tröttheten

kom kunde Team TG både kvittera och avgöra matchen till seger med 2 - 1. Hemmalaget inledde målskyttet då Granit B sprang sig fri från mittlinjen och slog in ledningsmålet 1 - 0 i minut 48. Det dröjde till min 78 innan kvitteringen kom på frispark genom Max Wolf-Watz. Slutresultatet 1 - 2 fastställdes i min 87 av Sebastian Shafei Åhman. Hemmalaget gjorde trots förlusten en bra match, där tyvärr domaren inte hade sin bästa dag, då han utdömde en hel del felaktigheter vilket dock drabbade båda lagen.

I derby borta mot **Friska Viljor** på Anundsjös hemmaplan i Bredbyn blev inte någon spännande match. Hade vi många skadade och avstängda så förlusten med 1 - 5 var inte mycket att säga om. I derbyn brukar det vara svårt att förutse resultatet och det brukar vara ett ständigt kämpande mellan lagen. Men så var inte derbyt på fredagskvällen. FV var alltför överlägset, deras spelare var mycket rörligare, hade ett bra passningsspel, sökte fria ytor och alla jobbade och sprang under hela matchtiden. Hos Älgarna var det framför allt passningsspelet och rörligheten som saknades. Vi hängde med ca 30 min men sedan började baklängesmålen trilla in med jämna mellanrum. Det stod 2 - 0 till FV efter den första halvleken. Andra halvlek fortsatte i samma anda, men vid ställningen 0 - 4 gjorde Labib Al Salem ett snyggt mål på en nicklobb till 4 - 1. I match-

ens 90 min avslutades målskyttet då FV gjorde 5 - 1. På förhand skulle givetvis FV vinna då man ligger 2:a i serien, så förlusten är inte så mycket att säga om. Däremot var det inte bra hur laget agerade, men det är i matcher mot övriga lag i mitten och slutet av tabellen som det gäller att ta poäng.

Sedan fick vi besök av Luleålaget **Bergnäset AIK** vilka inledde matchen med viss dominans. Älgarna hade det svårt med passningsspelet vilket gav bortalaget övertag. Men trots en del målchanser för Bergnäset stod det 0 - 0 efter 45 minuter. I andra halvlek spelade hemmalaget bättre och skapade fler målchanser än under första halvlek. Efter 57 min avancerade Älgarna in mot straffområdet och där fick William Håll-dahl tillfälle att skjuta ett hårt skott som resulterade i 1 - 0. Men i min 65 så kvitterade Bergnäset till 1 - 1 genom Miguel Hansson efter ett dåligt försvarsspel i hemmalaget. I min 70 anföll åter hemmalaget och fick en frispark ca 20 meter från målet. Frisparken sköt Zakaria mycket vackert i mål till 2 - 1. Men så i den sista ordinarie spelminuten så slog Bergnäsets Victor Johansson i kvitteringen till 2 - 2. Även denna gång efter ett mindre bra försvarsspel av Älgarna. Sett till hela matchen var det tämligen rättvist med oavgjort men det kändes ändå surt att åka på en kvittering i slutminuterna. Åter en onödig poängförlust i slutminuterna.

Inför matchen mot **IFK Luleå** hade vi stora problem med ett stort manfall i truppen på grund av avstängningar, skador och sjukdomar. Då vår trupp inte är så stor tvingades vi ta in unga spelare från vårt P19-lag till Luleåmatchen, varför storförlusten med 0 - 6 inte var oväntad. Detta efter 4 - 0 till Luleå i halvtid och 6 - 0 efter full tid.

Lördagen den 9 september firade vi Ängevallens 100 år som idrottsplats, med en match mot **Skellefteå FF**. Kommunen bjöd alla besökare på gratis entré. Det kom drygt 200 personer som såg matchen. Som väntat var det bortalaget som började bäst. Och redan efter 14 min var det dags för Oliver Grenholm att helt fri med hemmamålsisen Ahmed slå in 0-1, vilket också var resultatet i halvtid. I andra halvlek började hemmalaget bättre och i min 51 fick Vilde kanonträff på bollen från 25 meters håll och kvitteringen till 1 - 1 var ett faktum. Det dröjde inte länge innan Skellefteå skulle återta ledningen med en långboll på ca 60 meter av Ruales Toro. Hemmalaget gav dock inte upp utan hade bland annat ett hårt skott av Eyad i ribban. I min 83 anföll hemmalaget på nytt och bollen hamnade hos Jesper N som elegant kvitterade till 2-2. Oavgjort 2 - 2 mot serieledarna var ett klart godkänt resultat för hemmalaget i 100-årsfirandet av Ängevallen som idrottsarena. Alla i hemmala-

get ska ha beröm och extra roligt var det att de något ovana målskyttarna Vilde och Jesper fick göra mål.

Följande lördag var det dags att möta **Frösö** uppe i Östersund. Frösö ligger placeringen före oss i serien och det kommer således att bli en viktig match för båda lagen. Älgarna hade vissa förhoppningar om poäng, men så blev det inte. Älgalaget ställde för första gången på länge upp med i princip helt ordinarie lag. Men trots det fungerade det inte alls. Felpassningarna var definitivt alltför många och grovjobbet samt rörligheten lyste i många fall med sin frånvaro. Båda lagen hade oerhört svårt att skapa målchanser och det var en typisk 0 - 0 match. Men så slogs en boll in i Älgarnas straffområde och en ganska onödig glidackling resulterade i straff för hemmalaget och vinst med 1 - 0. Matchen var en s.k. sexpoängsmatch och då Frösö vann ligger nu Östersundslaget 4 poäng före oss i serien.

Efter en spelmässigt jämn match kunde **Kiruna** vinna med klara 3-0. För vår del var det misstag i försvaret och ett offsidemål som inte var bra. Vi skapade en del chanser offensivt men i motsats till Kiruna kunde vi inte göra mål på våra chanser.

Älgagrabbarna hade en tung höstsäsong och inte en enda vinst fram förrän mötet mot Umeålaget **Sandviks IK** hemma på Högslätten. Matchen började aningen trevande, då inget lag kom till någon kvali-

ficerad målchans. Efter 20 min strulade hemmalaget till det ordentligt då en hemmaspelare försökte vända bort en Sandvikspelare inne i eget straffområde. Det gick inte så bra. Carl Stegemayr kunde ta bollen och ensam med hemmamålsisen Ashmed gjorde han mål 0 - 1 till Sandvik. Hemmalaget ruskade av sig obehaget av baklängesmålet efter 28 min då en långboll slogs mot Zakaria. Han gav förre Älgaspelaren Samuel Hälldahl en hård, men korrekt tackling, kom fri och slog in 1 - 1. Under större delen av första halvlek hade Sandvik ett större bollinnehav medan hemmalaget var starka i sina kontringar. I min 40 så kom Älgarna i en halvkontring och i en närkamp vid straffområdeslinjen fick Wille på ett skott som studsade till framför Sandviksmålvakten Jesper Viklund (Älgamålvakt fram till sommaruppehållet i år) och som letade sig in i mål till 2 - 1 för hemmalaget. Något snöpligt för Jesper V! Inget mer målmässigt hände före halvtidsvilan. Andra halvlek inleddes med ett klart större bollinnehav för Sandvik, men hemmaförsvaret redde ut allt. I minut 59 kontrade åter Älgalaget och bollen gick som på ett snöre fram till Vilde som enkelt slog in 3-1 till hemmalaget. Sandvik ökade trycket och hade sedan en period med stort bollinnehav men Älgalaget höll emot bra. Efter ett tveksamt domslut fick Sandvik in bollen i hemmalagets straffområde i 92 min och Carl

Stegmayr kunde reducera till 3 - 2. Sandvik satsade i det läget på en kvittering, men då blev det åter en hemmakontring och i min 95 kunde Natan slå in slutresultatet 4 - 2 till målsisen Jesper V: s stora förtvivlan. Hemmalaget gjorde en bra insats och var värda att vinna. Vi var mer effektiva än Sandvik denna lördag då Älgalaget tog en viktig hemmaseger med 4 - 2. Därmed kunde inget av bottenlagen ta in något poäng på Älgagänget.

Lördagsmatchen mot **Notviken** spelades i ganska hård och kall blåst på Högslättens konstgräs. Det fåtal åskådare som var på plats fick frysa en hel del. Matchen inleddes med att Notviken fick en frispark ca 25 m från mål av Adam Forsman och vår måls var inte med på noterna. Men efter ett fint anfall med en boll från försvarslinjen upp mot ena kanten, slog Natan in bollen till framstormande Jesper N som kunde styra bollen förbi Notvikens målvakt till 1 - 1. Då fanns förhoppningar om ett bra hemmaspel, men så blev det inte. Spelet knöt sig för hemmalaget och Notviken tog tag i bollinnehavet, dock utan några egentliga målchanser. Andra halvlek fortsatte med ett något större bollinnehav för bortalaget, men utan att man skapade några stora målchanser. Älgalaget spelade något bättre än under första halvlek och skapade ett par tre halvchanser på kontringar. Det dröjde till matchminut 81 innan det blev mål. Hemmalagets Natan som efter

starkt löpjobb fick slag på bollen inne i straffområdet och gjorde 2 - 1 för Älgarna. Hemmalaget inkasserade tre mycket viktiga poäng inför seriens avslutning.

Lördagen den 14 oktober gjorde vi den sista långväga bussresan i årets serie för att möta **Storfors** från Piteå. Målsättningen inför matchen var att ta 1 poäng, vilket skulle innebära att vi säkrade div 2-platsen nästa år. Matchen spelades i ett kyligt och regnigt väder på Piteålagets konstgräsplan. Spelet började inledningsvis fram och tillbaka. I min 18 kom en hemmaspelare in i straffområdet och efter en oturlig brytning från vår försvarare föll Storviksspelaren och domaren pekade på straffpunkten. Framsteg Oscar Faulda och sköt 1 - 0 till hemmalaget. Vår mållis Ahmed var för övrigt ytterst nära att ta straffen. Men vårt lag kämpade, trots baklängesmålet vidare och i min 25 kontrade vi och bollen hamnade till slut hos Adis som sköt bollen i mål till 1 - 1. I slutet av halvleken fick Storfors en av sina många hörnor och i flipperspelet efter hörnan sköt hemmaspelaren Abditatah ett skott som efter ett par studsar tog på en av våra försvarare och in i mål till 2 - 1 för Storfors. I pausen rättade tränaren Callin till ett par saker varvid att främst satsa på långa bollar upp till våra långa och starka forwards och det gav också indirekt resultat i min 47, då vi fick en frispark strax

utanför vänstra hörnet av straffområdet. Vår lagkapten Granit skruvade frisparken in i det bortre krysset till 2 - 2. men bara minuten senare fick hemmalagets Ovie Richard på ett långskott som åter tog på en av våra spelare. Bollen skruvade sig därför in i mål över vår mållis och så ledde åter Storfors med 3 - 2. Efter detta mål blev det mer eller mindre fullt bollkrig på planen. Både vi och Storfors siktade på att göra mål och bollen gick från försvar till försvar utan något egentligt mittfältsspel. Målchanserna var många för främst vårt lag och i min 58 kunde vår Zakaria slå in kvitteringen till 3 - 3. Resterande speltid kämpade både lagen hårt, vi för att behålla det oavgjorda resultatet och Storfors för att få in ett segermål. En hemmaseger skulle nämligen ha inneburit en avgörande kvalspelsplats för Storvik. Men trots flera målchanser åt båda håll stod sig resultatet 3 - 3 matchen ut. Resultatet innebar att vi säkrade div 2-spel nästa år medan Storfors degraderas till div 3. Våra spelare gjorde en utmärkt match och kämpade hårt för poängen. Eftersom flera ordinarie spelare var sjuka inför matchen spelade vi med många unga spelare på planen och alla visade prov på bra och uppoffrande spel, vilket lovar gott inför framtiden. På mittfältet debuterade 17-åriga Dino Kvakic i Älgalaget och han gjorde en alldeles fantastisk match! Övriga unga

spelare som deltog i matchen var 17-åringarna Kevin Sqapi och Oliver Svensson samt 18-åriga Adam Johansson. Men även en veteran debuterade för Älgarna i matchens slutskede nämligen vår 42-åriga tränare Marius Callin och han bidrog till att skapa lugn i försvaret de sista 10 minuterna av matchen.

Årets div 2-serie kunde vi nu att avsluta i lugn och ro mot **Gottne** på Högslätten söndag den 22 oktober. Trots att matchen inte hade någon avgörande betydelse, visade båda lagen upp ett positivt spel som visade att båda lagen ville vinna matchen. Gottne hade inledningsvis flytt med såväl 0 - 1 som 0 - 2. Det första baklängesmålet var ett misstag av hemmaförsvaret. En lös halvhög boll kom från Jack Green på vänsterkanten varvid ett par hemmaspelare missade att få bort bollen, vilket överraskade Ahmed i målet och den letade sig retfullt enkelt in vid bortre stolpen i min 11. Två minuter senare sköt Isak Pudas ett skott mot Älgamålet och skottet tog på en hemmaförsvare och gick i en båge över Ahmed och in i mål. Hemmalaget dominerade därefter spelet under första halvlek med flera målchanser, men det var först i den 45 min som hemmalaget kontrade på vänsterkanten genom Abdalah och han slog ett inlägg från höger in mot straffpunkten och där mötte Natan bollen och slog den i mål till 1 - 2. Andra halvlek satsade hemmalaget på en kvittering och hade flera chanser att ordna kvitteringen. Hemmalaget pressade på med offensivt spel och då kontrade Gottne i min 88 varvid Jack Green slog in slutresultatet 1 - 3 i min 88. Hemmalaget gjorde en godkänd sista match även om det blev en förlust. Därmed slutade Älgarna-Härnösand IF på plats 10 i tabellen med 24 poäng och med målskillnaden 42

- 62. En klart godkänd placering i serien. Vi tackar samtliga spelare och våra tränare och ledare för sina insatser under fotbollssäsongen 2023. Vi tackar även vår publik samt våra sponsorer för fotbollsåret 2023.

Slutsats

Ska man hitta något positivt från höstmatcherna så är det att några unga 17-åriga spelare fått prova på div 2-tempot. Negativt har varit förlusten mot Ytterhogdal samt att vi förlorat poäng i slutminuterna mot flera lag. I och med detta ligger nu Älgarna på 11:e plats i tabellen med endast tre lag efter oss nämligen Storfors, Ytterhogdal och Notviken. Av dessa lag möter vi Notviken hemma den 7 oktober och Storfors borta den 14 oktober. Vår plats i tabellen kräver givetvis en bättre laginsats än senast.

Under träningarna har vi på senare tid försökt bättra på vår kondition. Detta i kombination med att flera ordinarie startspelare återkommit gör att vår förhoppning är att det ska lossna för oss poängmässigt, varför inte redan idag mot serieledande Skellefteå Och det blir toppfotboll i jubileumsmatchen! Motståndaren Skellefteå FF leder just nu div 2 Norrland och laget har tre raka vinster, senast vinst förra lördagen mot Ytterhogdal med 1 - 0. Vi mötte Skellefteå borta den 13 maj, en match som vi förlorade med 0 - 5. Så vi är givetvis ute efter revansch! Vi har till lördagens match fått tillbaka flera spelare, men vi är medvetna om att det krävs en 100-procentig insats för att ta poäng av serieledande Skellefteå FF. Vädret väntas bli högsommarvarmt, så vi hoppas på storpublik som stödjer vårt lag och samtidigt deltar i firandet av Ängevallen 100 år!

Granit BUZUKU

Granit Buzuku är en av säsongens nya spelare i Älgarna, men han är nog ett välbekant ansikte för många i trakten som sett honom spela i juniorlandslaget, GIF Sundsvall och IFK Timrå. Han är en riktig klasspelare som spelat på hög nivå under en lång tid. Ett oerhört spännande nyförvärv till vårt unga lag!

Granit Buzukus familj kommer från Kosovo och flydde till Sverige från kriget som utbröt 1992 i forna Jugoslavien. Han föddes i Lycksele, men flyttade efter ett år till Fagerdal/Sidsjön och Granit tillbringade största delen av sin uppväxt i Skönsberg, Sundsvall. Idrotten ligger i familjens blod. Hans syster, Kosovare Buzuku, är svensk mästare och skandinavisk mästare i boxning. Storebror Faton Buzuku, har som bäst spelat fotboll i division 1.

- "Skönsberg är som glöden i mig, för att jag vill ge så mycket till det området som format mig till den jag är idag! Där jag fick läsa min första bok, gå första dagen på dagis, göra min första skoldag, sparka min första fotboll och lära känna andra människor med andra kulturer. Allt var väldigt nytt för mig och vi trivdes jättebra i Skönsberg! Jag är stolt över att komma från ett ställe lite utanför stan och det är en sak jag kommer bära med mig hela livet" berättar Granit.

Bytte kampsporten mot fotboll

Granit var från början mer intresserad av kampsport och var riktigt duktig i taekwondo slutade på topp med 2 guld och bäst i Norrland som 9-åring i 12 års-klassen. Fotbollen kom genom att han spelade med grabbarna och de äldre på gården. Med tiden började han hänga med på träningar där hans första

position blev som målvakt. Efter en tid frågade han tränaren om han fick spela forward. Granit imponerade i P93 och flyttades upp till P91. När han insåg såg att det började gå bra med fotbollen fortsatte han. Granit skrattar när han tänker på hur han fick spela med de äldre grabbarna och dribblade bort dem. Familjen betyder mycket för Granit och på frågan om sin största fotbollsörebild svarar han resolut:

- "Min storebror. Han tog ju med mig och nu är jag bättre än honom. Annars kollade jag mycket på Zlatan Ibrahimovic och Ricardo Quaresma. Man brukar ha sina idoler efter den stil man har och Quaresmas stil var som jag ville vara. Han spelade samma position som mig och många saker han gjorde ville jag kunna göra. Men sen är ju Zlatan någon som öppnat dörrar för många unga i Sverige" säger Granit.

Juniorlandslaget och Giffarna

Som femtonåring blev Granit för första gången uttagen till juniorlandslaget och i sextonårsålder fick han göra sin första träning med A-laget i Gif Sundsvall.

- "Riktigt coolt för mig! Det är alltid hårda vägar för att nå alla framgångar som matcher med landslaget och Gif Sundsvall. Det är inte lätt att bli bäst. Det krävs enormt mycket tålamod och kunskap" säger Granit.

Fotbollen är en frizon

Fotbollen fungerar som hans frizon där man inte behöver tänka på något annat. När man har träning eller match är det fullt fokus och känsloladdat. Helst spelar Granit ytter eller forward men så länge man får spela och ha kul, det är huvudsaken. På senare tid har det blivit mest 10a.

-”Förut handlade det mycket om att dribbla och showa för grabbarna för att visa att man kunde spela. Nu handlar det mer om att spela, gå och att tänka smart. Variera situationerna och strategiskt tänka var man ska dribbla eller inte dribbla” säger Granit.

Håller formen genom att tänka taktiskt

Granits bästa egenskap som fotbollsspelare är hans spelförståelse. Han är smart och varierar spelsituationer. Han har en professionell attityd till fotbollen. Han menar att man kan se det som en gemensam egenskap bland fotbollsspelare som lyckats.

-”Det är viktigt att vara så professionell som möjligt. Att ta hand om sin kropp, sköta sin sömn och sin kost. Det är SÅ viktigt. Man kanske inte tror att sömnen och förberedelserna är så viktiga för en fotbollsspelare men det är den verkliga” säger han.

Granit laddar inför matcher genom att han sover

och äter rätt samt dricker mycket vatten. Han tänker inte på att det är match förrän han sitter i bilen på väg till matchen och börjar ladda en timme innan match.

-”Varje gång jag kliver in på en plan ber jag. Det är inte för att jag inte tror på mig själv, men det har hjälpt mig att känna mig stark, och för att inte få några skador. Men det är fotboll. Vad som helst kan hända” menar han.

Granit håller sig i form genom att äta och träna rätt genom att springa och gå på gym samt bygga muskler. Det är viktigt för honom att göra det som känns rätt för kroppen och att vara väl förberedd med en bra grund för att på bästa sätt undvika skador när det blir dags för match och tuffa scheman.

-”Det handlar om att kriga sig tillbaka till den form som laget haft eller som man vill ha. Och det är bara att kriga. Det är fotboll. Motivationen är att spela matcherna. Det är ingen som gillar försäsongen. Matcher är det roligaste som finns för en fotbollsspelare” säger Granit.

Motgångar gör honom starkare

Som alla spelare har Granit varit med om både med och motgångar. Det viktigaste är hur man hanterar dem. Granits bästa fotbollsögonblick var när han med Giffarna gick upp i Allsvenskan och

”Just det året kändes det som att jag var på gång och skulle få spela. Jag spelade i cupen mot Malmö, Göteborg och sedan kom det från ingenstans” berättar han och fortsätter; ”Dagen innan operationen fick jag ett samtal som var det bästa samtalet jag fått. Det var från Giffarna som sa att de ville förlänga mitt kontrakt och att de velat de under ett bra tag nu. Det var bara att springa och krita på. Sen vidare till Sophiahemmet i Stockholm för att opereras!”

Han har erfarenheter från många klubbar

2009 spelade Granit för GIF Sundsvalls talanglag, Medskogsbrons BK, i division 3. I november 2012 skrev han på sitt första A-lagskontrakt med GIF Sundsvall. I juni 2013 skrev han på ett treårskontrakt med klubben. Han debuterade i Superettan den 1 juni 2014 i en 3–1-bortavinst över Husqvarna FF, där Granit blev inbytt i den 86:e minuten mot Simon Helg. I januari 2015 lånades han ut för resten av säsongen till norska Egersunds IK. I mars 2016 lånades Granit ut till division 1-klubben IFK Luleå. I juli 2016 lånades han ut till Team TG FF. I februari 2017 värvades Buzuku av IFK Timrå. I januari 2019 värvades han av norska Levanger FK. I augusti 2019 återvände Buzuku till IFK Timrå för att sedan januari 2020 återvända till Norge och laget spela i Steinkjer FK.

-”Det gick bra för mig i Norge både spel- och poängmässigt- Det kändes riktigt bra att spela i Norge. Jag har matcher som jag fortfarande kollat på. Det var roligt. Vi gick upp med laget och vann serien. Andra året gick över förväntan och det var många grejer som var bra i Norge. Jag tar med mig allt det därifrån. För varje år man spelar, oavsett om det gått bra eller dåligt tar man med sig de” menar Granit.

En riktigt fin förstärkning i Älgarna

Inför säsongen 2023 värvades Granit till Älgarna Hälsöstrand IF. Tränaren Niclas Hålldahl berättar att han har haft Granit som motståndare och både beundrat och avskytt, bland annat eftersom han avgjort till deras favör.

-”Jag plockade hit honom för hans enorma kapacitet som spelare och att vi kopplade som personer. Jag hoppades att han skulle bli vår kapten och bära de yngre mentalt även om jag visste att han fortfarande brinner för att prestera på planen. Han bidrar med ett driv, han är en kravställare som gör att de yngre aldrig kan slappna av och bli bättre. Granit är en person, ganska lika mig själv där kraven på sig själv och andra gör att han hetsar upp sig i stridens hetta, men som lagkamrat kan du alltid lita på honom. En fin person helt enkelt”.

Rasmus AUGUSTSSON

Trotjänaren Rasmus Augustsson är den spelare i årets trupp som varit med längst och är en inbiten älgagrabb. Han har gjort så många säsonger i klubben att han har svårt att räkna dem. Han ser sig inte som den mest tekniska, snabbaste eller bästa spelaren i laget. Men han är en trotjänare och en klippa laget kan lita på.

Rasmus Augustsson (1998), är född och uppvuxen i Härnösand på Gamla Karlebyvägen. Till vardags arbetar han som VVS montör. Hans fritidsintressen rör sig kring jakt, fiske, och allt som har med en boll att göra. Som liten grabb spelade han även hockey och innebandy. Rasmus började spela fotboll i 6 års åldern när två av hans kompisars pappor startade ett lag. Hans bästa position är yttermittfältare Men vad är det som gör att han älskar fotboll?

- "Svår fråga men helt klart gemenskapen, och farten, kombinationsspelet och känslan av att vara på planen" berättar Rasmus.

Det bästa fotbollsögonblicket som Rasmus minns är vinsten mot Sollefteå en sen och kall kväll i november 2021.

- "Laget hade kämpat hårt tillsammans hela säsongen och känslan av att vinna division III var oslagbar" minns Rasmus.

Motgångar, skador och träning

Rasmus har inte varit skadefri den här säsongen och det tär på spelare. Rasmus laddar upp inför match genom att dricka mycket vatten dagarna innan, sova och äta bra. Inför matchdagar försöker han komma ut en sväng för att vakna upp och bli pigg, äter en

bra frukost. Hans filosofi är att ta en träning i taget. Det kan vara mentalt jobbigt när man inte hittat nivån man borde vara på menar han.

- "Men då gäller det att inte ge upp. Att fortsätta även fast motgångar kommer i vägen, se det i det stora hela och att försöka göra andra bättre och trivas både på och utanför planen" berättar Rasmus som försöker att tänka positivt och hela tiden sträva framåt.

- "Det är något man jobbar med hela tiden, efter förluster är man ganska tom, det blir en del analyser för sig själv i huvudet när man kommer hem. Man vill ju alltid bli bättre men kanske att kunna lösa "svåra" situationer på ett bättre sätt, att kunna ta snabbare och enklare beslut, och bli lite tuffare i spelet" säger Rasmus. Han ser positivt på årets trupp.

- "Truppen är bra! Vi har haft en del motgångar med poängen. Vi behöver jobba lite med strukturen i laget och hur vi agerar över 90 min skulle jag säga. Löser vi de problemen har vi något riktigt bra" säger en positiv Rasmus.

Rasmus beskriver Älgarna som en familjär klubb med mycket historia. Han uppskattar att de har ett eget ställe att vara på med gym, pingis, bastu - "Ett riktigt härligt ställe att vara på! Andra lag har också det men jag tror att vi har det något bättre!"

Mehmed HAFIZOVIC

Mehmed Hafizovic är en stark offensiv pjäs som har spelat fotboll på hög nivå. Han är i paritet med Granit Buzuku, en välutbildad fotbollsspelare som ständigt letar efter möjligheten att förbättra sig. Han är hungrig och vill hela tiden ta nya tag som fotbollsspelare. Han är en fysiskt stark anfallare med bra teknik och ett bra skott.

Mittfältaren Mehmed Hafizovic (1993) har alla offensiva kvalitéer och en bolltouch för att spela högre upp i seriesystemet. Dessutom kan han även köra centralt mittfält. Han är en träningsvillig och hungrig spelare som är en bra förebild för hur laget ska framstå både på träning och match. Mehmeds teknik, avslut med båda fötterna och förmågan att skapa lägen för sig själv och sina medspelare är spetsgenskaper som ger knivskarp konkurrens på planen. Mehmed har offensiven som främsta vapen. Fina fötter och han ett mycket bra spelsinne gör honom till en av seriens bästa.

– "Jag vill alltid vinna, oavsett vad det handlar om" säger Mehmed Hafizovic.

En spelare med fina meriter

Moderklubben är Säffle FF. Han har många ungdomslandskamper på sitt CV. Spelade i både det svenska P17 och P19 ungdomslandslaget 2010 och debuterade för som junior för GIF Sundsvall i Superettan samma år. Har flera ungdomslandslagsmatcher för Sverige. 2014 när han spelade för Hudiksvalls FF belönades han med flest utmärkelser i HT:s stjärnliga – 21 stycken och spelbolaget Unibet utsåg honom till seriens bästa mittfältare. Spel i Superettan med Öster i 2,5 år. 2017 värvades Hafizovic av IFK Timrå där han var

klubbens nyckelspelare och tillsammans med Granit Buzuku IFK Timrås viktigaste poängspelare som bidrog till IFK Timrås topp placeringar med ett snitt på 10 mål och 15 assist per säsong. 2020 värvades han av norska Steinkjer FK för att sedan samma säsong gå vidare till Stöde IF. Inför säsongen 2022 gick Hafizovic till oss. Återförenad med den gamle vapendragaren Granit Buzuku såg förutsättningarna för 2023 goda ut.

– "Niclas Hälldahl och Dacian Dacin visade ett stort intresse för mig så det var väldigt lockande. Jag tycker att min tid i Älgarna har varit bra, sen resultatmässigt har det ju varit väldigt mycket upp och ner. Jag tycker att jag presterade bättre förra säsongen än den här" berättar Mehmed.

Han trivs bra på Ängevallen och värmer gärna upp inför matchdag med en tennismatch mot lagkamraterna innan det är dags för uppvärmning. Mehmeds främsta minne är långskottet i krysset mot Ytterhogdal förra säsongen.

– "Det kändes fint, sen så känns ju Ängevallen som "hemma" säger Mehmed.

– "Som lagkamrat är han väldigt fin, väluppfostrad och skötsam. Han har en hög kravbild på sig själv och andra." Säger tränaren Niclas Hälldahl.

Ben SLADE

Fotbollsspelare är några av de mest fascinerande idrottarna som finns. De är otroligt skickliga, taktiskt kloka och verkar alltid tänka flera steg framåt. I laget finns det spelare som är både kreativa och företagsamma även utanför planen. Ben Slade har gjort sig känd som en duktig konstnär vid sidan av fotbollsplanen. Genom sin webbshop och sociala medier har han sålt konstverk till kunder i Europa samt i USA och Australien.

Ben är uppvuxen i kuststaden Southampton i södra England men har spenderat sina somrar i Indal med sin familj där hans mormor bor. Vid sidan av fotbollen trivs han bäst i sin ateljé där han målar vad han beskriver som hyperrealistiska målningar. Ben har målat sedan 2016 var 20 år. Ben hade pluggat arkitektur men fastnade inte. Han hade en önskan att hitta ett sätt att arbeta för sig själv och deltog i en ritworkshop ledd av sin far vilket väckte intresset för konst. Efter tre månader bestämde han sig för att det var måleriet han ville satsa på. Några andra konstnärer vars verk han beundrar är CJ Hendry, Tjalf Sparnaay och Jonas Brodin.

- "Jag utgick från att det var min pappa som var väldigt talangfull och att det bara skulle vara löjligt om jag testade på det. Han lärde mig att titta på olika objekt på ett annat sätt. Att bryta ner saker i huvudet i flera olika beståndsdelar och efter att jag varit med på en utställning kände jag att målningen var helt okej."

Krånglar inte till det i onödan

Ben krånglar inte till det med pretentiösa förklaringar om motivens betydelser. Hans motiv består främst av vardagliga saker som han känner för att måla av. Han njuter av att försöka få saker att se

verkliga ut. Favoritmediet är akrylfärg på duk då den är väldigt flexibel och går snabbare att skapa med.

- "Jag skulle säga att mitt arbete hamnar i kategorin hyperrealism, övervägande stilleben. Manipulationen av ljus och reflektion samt delar av själva motivet bidrar till att tavlorna sticker ut från duken" säger Ben och fortsätter:

- "Sedan jag började skapa tavlor har jag kunnat uppskatta hur vardagliga saker ser ut och märkt vikten av ljus. Jag har baserat det mesta av mitt arbete på föremål som jag gillar utseendet på!"

Popkonst och hyperrealism

Bens verk är inspirerade av en kombination av popkonst och hyperrealismtrender. Han lär sig allt mer om målarkonsten för varje verk han skapar och är på det sättet i ständig utveckling. Det som tidigare hade varit omöjligt för honom klarar han av i dag. Genom att måla saker han inte testat tidigare lär han sig mer om texturer och hur ljuset faller eller speglas på olika material. Ben menar att en tavla egentligen består av miljoner misstag tills allt blir rätt. Att måla har verkligen hjälpt honom att känna igen skönheten i saker som han kanske inte har lagt märke till tidigare. Det har också gjort det möjligt för honom att vara flexibel, vilket gör det till ett fantastiskt jobb för att passa in i späckade fotbollsscheman. Ben trivs med lugnet och möjligheten att arbeta för mig själv genom sin förmåga att zona ut från andra aspekter av livet i timmar. Det är också trevligt att veta att ditt arbete är uppskattat och hänger i kundernas hem.

–"För mig är det fantastiskt att arbeta med både konst och fotboll vid sidan av varandra och jag hoppas att det kan fortsätta så länge det är roligt. När mina ben är borta skulle jag gärna ha en studio/galleri/café inrättat någonstans".

Kevin SQAPI

Kevin Sqapi, en av våra unga spelare som efter sommaren flyttades upp från P19 till div 2-truppen. Kevin deltog under December i ett läger för Albanien P18-landslag (Kombëtarja e futbollit të Shqipërisë).

Kevin har spelat pojkfotboll i Härnösands FF och är ett resultat av ungdomssamarbetet mellan Älgarna, Mofte BK och BIK Sportklubb. Han är en snabb lovande ytterback inför framtiden. Han är en teknisk spelare som kan utvecklas till en bra framtida seniorspelare i Älgarna.

Under December deltog Kevin i ett läger för Albanien P18-landslag (Kombëtarja e futbollit të Shqipërisë). Lägret pågick några dagar i Albanien huvudstad Tirana. Kevin föddes i Albanien och familjen flyttade till Sverige när han var tio år. Kevins far, Erion Sqapi som tränar vårt P19 lag har själv deltagit i samma ålder, när han spelade i högsta nivån i Albanien. Erion har representerat Albanien U17- och U19-landslag som spelare. En välutbildad tränare som har kvalat till Champions League med FK Elbasani och säkerligen delat med sig talangen till Kevin.

Vi är väldigt stolta över att du kallades och väldigt nyfikna på vad du fick uppleva?

- "Det var en unik upplevelse. Det har varit en dröm som jag har haft sen jag har varit liten och bara tanken av att jag fick vara där på plats i Tirana var

speciell. Allt var professionellt, från anläggningen till tränarna, personal och även spelarna" berättar Kevin.

Vad fick ni göra?

- "Jag var på samma anläggning som A-landslaget har sina samlingar och träningar vilket gav en speciell känsla. Det var över 100 grabbar födda 2006 och alla de var duktiga så det var bra kamp och många fina stunder under matchens gång. Alla fick spela en match på 90 min och jag tycker att det för min del gick jättebra, men nu är det bara att vänta på email som dom ska skicka ut till oss var och en" berättar Kevin.

Upplever du att det finns skillnader på svensk och albansk fotboll?

- "Om man tex jämför mellan ett Allsvenskan lag och ett lag i Albanska högsta divisionen, är det ett högre tempo och bättre ungdomsverksamheter Sverige" berättar Kevin.

På bilden poserar Kevin i den albanska landslagsdressen, stående på det Albanska fotbollsförbundets konstgräsplan Shtëpia e Futbollit som ligger i anslutning till förbundets kanslianläggning.

LEGENDARER MINNS TIDEN MED ÄLGARNA

Love Lidström spelade tre säsonger i Älgarna. Han kom till oss efter flera säsonger i Vasalund och Sirius. Han har många fina minnen från sin tid i klubben som han gärna delar med sig. Han har många fina minnen från sin tid i klubben som han gärna delar med sig:

”Jag hade just flyttat till Sundsvall och inte kunnat spela fotboll på nästan ett år! Helt plötsligt satt jag i bilen med Björn för att spela fotboll med ÄLGARNA. På Ängevallen får man ju en direkt inblick i klubbens långa historia och alla olika idrotter som delat samma klubbmärke. Jag blev imponerad av omklädningsrummet, gymmet och utsikten! Mycket bättre träningsmöjligheter än min tidigare klubb! Eftersom jag inte hade spelat på ett år så hade jag stora problem med att hitta ”touchen” och det var många duellspel och bollen var ofta i luften. Jag minns att jag var så besviken på mig eget spel och var frustrerad över att jag blivit så dålig. Men ”Dudde” fanns alltid vid min sida och trodde på mig! Vi klickade direkt, för att vi är nog ganska lika i vårt sätt att se livet. Jag har fortfarande kontakt och ”Dudde” och är så tacksam över vår vänskap! Vi pratar ofta om vår gemensamma tid i IF Älgarna och om livet!

Jag spelade fotboll tills jag blev 37 år och har tagit med mig stora delar av det jag lärde mig i Älgarna kring ledarskap, tålamod och klubbkänsla med mig ner till Stockholm och vår förening FC Sthlm! Älgarnas segerlåt är idag min enda snapsvisa. ”Älgagrabbarnärvispelar, spelarvimedfartochfläkt...”

Joakim Nilsson, född 1994 i Härnösand, spelar för St. Louis City. Han har meriter från en andra plats Superettan 2014 och Vinnare Bundesliga 2019/2020. Med IF Älgarna som moderklubb debuterade han för a-laget som 15-åring och spelade med Älgarna till 2011.

”Usch, vad lång tid det är sedan man var så pass ung och hade äran att få bära den grönvita dressen. För mig har Ängevallen alltid varit en plats som legat mig extra varmt om hjärtat. Det hela började någonstans med att jag fick följa min storebror Nicklas Östman, född -87 spela där med vad jag tror var det pojkallsvenska, alternativt juniorallsvenska laget.

Då mitt lag sedan äntligen hade åldern inne och fick börja träna på Ängevallen var man bra mallig! Även om en viss Dudde det första året(n) endast oss att träna på gräset bakom ena kortsidan. Men

med den kvalitet gräset på huvudplanen hade, är det förståeligt att han inte ville att ett gäng nyblivna tonåringar skulle komma och slå upp revor där.

Dudde har nog en stor och speciell plats i alla våra Älgahjärtan, men ett av de främsta minnena jag har med honom är nog Härnösandsderbyt på Ängevallen 2010. En match som jag minns som otroligt jämn men där Härnösands FF efter ett otroligt tveksamt domslut vinner med 0-1. Efter matchen stormar Dudde in rosenrasande och alldeles röd i ansiktet. Ordvalen och volymen där och då mot domarteamet samt HFF tränaren (Hälldahl?) var något som fick en 15-årig Nilsson att tappa hakan.

Där och då fick insåg jag nog för första gången i min fotbollskarriär hur mycket en individ kan brinna och känna så starkt för sin klubb. Den kvällen tror jag dock att vi alla i laget som hörde Duddes ekan-de röst i trappuppgången fick en jävla boost och tog med oss det den resterande delen av säsongen.

Det var på Ängevallen jag fick utvecklas från att vara en ungdomsspelare till att ta klivet upp som en seniorspelare, vilket jag är otroligt tacksam över. Med stolthet får jag äran att ha och nämna Älgarna som min moderklubb då det kommer på tal.”

Daniel Theorin spelade för Älgarna i 3 säsonger. Två säsonger i pojk/junior laget och en säsong med A-laget i div. 3 Mellersta Norrland innan han flyttade till Fotbollsgymnasiet och GIF Sundsvall.

”Älgarna betyder mycket av min bakgrund som ungdomsspelare i Härnösand. Vänner och bekanta från klubben sedan min tid där. Dessutom såg jag ju upp till flera av de duktiga A-lagsspelarna som fanns i klubben på 90-talet.

Jag kommer ihåg cupmatchen som Älgarna spelade mot Östers IF i svenska cupen på 90-talet. Öster hade ett fantastiskt bra lag på den tiden och flera av spelarna hade landslagsmeriter. Det jag också bär med mig är den pirriga känslan och glädjen av att få göra mina första träningar med A-laget, det var häftigt som 15-16-åring.

Jag kommer också ihåg att jag sommarjobbade på Ängevallen under ledning av Dudde. Han körde hårt med mig och jag fick rensa ogräs på ”löparbanan” som vätter mot Franzénskolan. Men han bjöd även mig på gott fika, så det vägde upp allt hårt slit.

Det jag tar med mig från Ängevallen/Älgarna är en härlig atmosfär och att planen ligger otroligt vackert beläget med utsikt över Härnösand.

LEGENDARER MINNS TIDEN MED ÄLGARNA

Andreas Gisselman började spela i juniorlaget som grabb och gjorde som 14 åring debut i herrlaget där han stannade till 2011.

Självklart finns det otroligt många fina minnen från Ängevallen och tiden som ungdoms- och A-lagsspelare i IF Älgarna. Några av dem tänkte jag beröra här efter att ha fått den stora äran att skriva dessa rader i samband med att Ängevallens 100-åriga födelsedag. Det finns så klart hur många minnen som helst att berätta om som; träningsläger utomlands, musikspelning, glada stunder, ledsna stunder, lyckliga stunder, tveksamma stunder - hoppfulla stunder.

Två starka minnen som direkt dyker upp i huvudet från tiden som ungdomsspelare i föreningen är SM-slutspelet inomhus för pojkar 15 år gamla där vi gick hela vägen till det sista finalspelet i Västerås och var 10 sekunder från SM-semifinal. Resan började emellertid i Långsele och Kubenhallden där vi med relativt överlägsna siffror tog oss vidare till delslutspelet i Luleå. Med en förlust och en oavgjord match efter de två första omgångarna var vi tvungna att vinna den sista matchen med 4 mål. Med 2x12 minuter per match fanns inte mycket tid till förfogande. I halvtid låg vi under med 2-1,

men kvitterade till 2-2 tidigt i andra innan de gjorde 3-2 kort därefter. Därefter gjorde vi 7 raka mål och vann slutligen med 9-4, vilket innebar att vi tog oss vidare till den sista slutspelsrundan i Västerås. Väl där hade vi ett oavgjort resultat i den sista gruppsspelsmatchen med 10 sekunder kvar och som hade inneburit avancemang till semifinal. Tyvärr lyckades våra motståndare ta ledningen, vilket gjorde att vi inte gick vidare. Det var en fantastisk resa med ett otroligt engagerat, ambitiöst och kvalitetsfyllt lag. Året därpå då vi deltog i pojkallsvenskan för spelare 16 år gamla och det var också en fantastisk resa där jag själv hade förmånen att vinna skytteligan med 23 mål på 18 matcher.

Jag fick möjligheten att tidigt komma in och bli en del av A-lagstruppen och när jag var 14 år gammal, och jag för första gången delta på träningar med A-laget som då spelade i gamla division III. När killar som till exempel Mats Åhman tog till orda var det äkta och man kände att de ville hjälpa en in i laget så gott det gick. Även om jag gjorde bort mig rejält redan första träningen. Jag kom tidigt och satte mig på en plats jag trodde var ledig, men det visade sig att det var lagkaptenens plats. När Jerry Hoffman såg mig lyfte han mig rakt upp och satte ner mig i ett ledigt hörn. Sedan den dagen har jag fak-

tiskt alltid tilldelats hörnplats i, omklädningsrummet även då jag efter många år själv blev lagkapten.

Det finns så många träningar och matcher som utspelat sig på Ängevallen och som man skulle kunna prata om. Några av de starkaste minnena från åren 2006-2010 med framför allt lagmässiga, men även personliga framgångar under dessa år då vi från år 2007-2009 klättrade från division 4 till division 2. De spelartrupperna hade i stora drag en otrolig arbetsmoral, högt engagemang, och vilja att hela tiden under varje träning och match bli bättre och utvecklas vilket var en stor del och grunden i den framgången. Många som var en del av de trupperna har fram till idag gjort fantastiska resor inom både näringslivet och inom fotbollen där inom den sista delen framför allt Maths Elfvendal och Joakim Nilsson sticker ut.

Ängevallen är en fantastisk anläggning och det finns få städer som har den typen av idylliska anläggning belägrat så nära stadskärnan och centrum. Det har givit Härnösand och IF Älgarna otroligt många mervärden under åren och att som spelare spela på Ängevallen när det är plus 1000 personer i publiken är en härlig känsla och upplevelse i och med att publiken kommer så nära planen. I och med att jag fått möjligheten att skriva dessa rader vill jag också ta tillfället i akt att tacka all publik som stöttade oss

under alla dessa år då det många gånger aldrig var under 350 i publiken. På många matcher var det allt från 400-1000, vilket så klart gav oss ett enormt stöd och skapade en härlig inramning. Ängevallen kommer inte finnas kvar längre i fysisk form, men in våra minnen och hjärtan kommer Ängevallen alltid att lysa lika färgstark!

Till alla unga spelare som idag kliver in på Ängevallen eller någon annan arena i den stora fotbollsvärlden - Ge aldrig upp, gör alltid ert bästa, arbeta alltid hårt och med bra kvalitet dag efter dag så ökar chansen att man når sina mål. Ingenting kommer av sig själv. Det kommer alltid krävas en insats och att nå sina mål är något fantastiskt, precis som vägen dit.

Till alla unga spelare därute som har drömmar inom fotbollen eller i livet utanför de vita linjerna - Arbeta alltid hårt och gör ert bästa så ökar chanserna att ni tar er dit ni helst vill. Ingenting kommer av sig själv. Alla dessa delar fanns med i framgångarna som belyst här ovan och se till att ha otroligt kul på vägen. Men kom ihåg att motgång och svåra stunder är en del av processen. Det handlar bara om att utifrån det man kan påverka ta sig ur de stunderna. Var med och bidra och påverka! Och... kom ihåg att bra alltid är kul, men att kul inte alltid är bra!

Go get your dreams, the sky is the limit!

LEGENDARER MINNS TIDEN MED ÄLGARNA

Maths Elfvendal började att spela i Älgarna i 13 års åldern. Innan spelade han i Bondsjöhöjdens IK och han kommer ihåg hur de slogs ihop med andra lag för att börja spela för Älgarna. Efter gymnasiet spelade han fyra säsonger till innan han flyttade till Umeå och Umeå FC för att sedan bli allsvenskans yngste tränare.

Älgarna betyder såklart mycket för mig då jag hade fantastiska år där med mina vänner. Vi var många som njöt av närheten från dåvarande Franzenskolan och den fotbollsprofilen som de erbjöd. Många av oss i laget tränade med skolan på dagtid som komplement till klubbens träningar. Jag har alltid varit stolt över vår resa från division 4 till division 2 med stommen av spelare från fotbollsprofilen. Det gjorde någon speciellt för lagsammanhållningen.

Eftersom jag spelade många säsonger för Älgarna och har spenderat mycket tid där (jag sommar jobbade också med Dudde en sommar!) så har klubben och Ängevallen såklart format mig. Många brukar påpeka att det är kul att det kommit fram en till "målvaktsprofil" från just Älgarna. I synnerhet här i Norrköping där Zamora onekligen gjort ett stort intryck.

Den första jag tänker på är när vi vann mot Sol-

lefteå på Ängevallen och då säkrade seriesegern i Division 4. Det var en fantastisk glädje och jag ler bara jag tänker på det. Jag har haft förmånen att vunnit fler serier och några på en högre nivå men känslan att vinna tillsammans med sina vänner och klasskamrater är något speciellt! Minnet blir inte sämre heller eftersom det var startskottet för vår resa genom division 3 upp till division 2.

Att komma tillbaka från sommaruppehållet och se Duddes leende när han fick visa upp Ängevallens gräs som var i absoluta toppskick var magiskt. Troca dero-torsdag och "kläd-gris" är andra speciella men roliga minnen. Eller att min bästa vän Simon alltid tuta-de med ett signalhorn på line-upen. Jag kommer också ihåg att vi var rätt bortsämnda, inte bara med en fantastisk fotbollsplan utan också tvättade kläder och annat som få av våra konkurrenter hade. Eller en härlig vinst på hösten och få komma in och sjunga tillsammans!

Dudde är en entusiastisk och hängiven person som sprider en så en härlig energi runt sig. Långt efter jag slutade spela för Älgarna så fortsatte jag att glida förbi Ängevallen när jag var hemma för att ta en kaffe och surra med Dudde. Han är aldrig sen att bjuda på både kaffe och härligt fotbollssurr. Det bästa av fotbollsvärlden helt enkelt.

Det jag är mest tacksam över när det gäller det, är

att stora delar av laget var från fotbollsklasserna på Franzenskolan plus att stommen följde med på hela den resan. Vi hade verkligen roligt ihop vilket jag tror var en av framgångsfaktorerna för oss. Att arbeta tillsammans med en grupp människor som delar ens värderingar och där man gör sitt bästa är en kraft jag verkligen uppskattar. Det är likadant idag; att åstadkomma saker tillsammans genom att nyttja olika spetsgenskaper och kunskaper är en drivkraft hos mig.

Serkan Cigel spelade en säsong med Älgarna men gjorde ett starkt intryck på sina kamrater i föreningen.

Min korta tid i Älgarna har lärt mig massor om fotboll, människor och dess kärlek för Älgarna. Det var en person som stack ut mest, de var Dudde. Varje gång jag satte min fot i Ängevallen stod Dudde där med öppna armar och med ett stort leende och välkomnade mig. Att komma till Ängevallen och känna doften av ny klippt gräsmatta var en stor upplevelse för en stockholmare som spelat på konstgräs nästan hela sin karriär. När jag satt på läktaren med kaffe i handen och tittade ut över nyklippta gräsmattan tänkte jag "wow, vilken förmån för en fotbollsförening att ha". I Stockholm är det omöjligt att ha tillgång till sådan förmån. Änge-

vallen kommer alltid att vara min hemmaplan i norr.

Trots att vi hade alla förutsättningar fick vi inte resultatet med oss alla gånger, då var Dudde alltid ett stöde och peppade oss. Han ringde efter varje match speciellt efter matcher där vi inte fick resultatet med oss. Under en period där det var tungt för laget ifrågasatte jag mig själv och mitt presterande då började överväga om jag skulle fortsätta samarbetet med Älgarna, Dudde fick mig att stanna kvar och fortsätta samarbetet. Jag har varit med i föreningslivet hela mitt liv och är fortsatt aktiv i två fotbollsföreningar idag.

Under alla mina år (34 år) i föreningslivet så är Dudde en av de största eldsjälarna, om inte den största eldsjäl som jag har fått möjligheten att få känna, det är jag tacksam för. Under min tid i Älgarna har jag alltid fått kärlek. Vill tacka alla som gett mig privilegiet att få bära den grönvita matchtröjan, vilken jag har burit respekt och stolthet. Tack Dudde, Tack Christer, Tack Love Lidström och alla Älgare!

LEGENDARER MINNS TIDEN MED ÄLGARNA

Fredrik Wikings vinnarskalle och stora rutin gjorde honom till ett av grundfundamenten i truppen, under hans tid i Älgarna. Fredrik Anslöt till älgarna i samband med sammanslagningen med HFF och lämnade Älgarna inför säsongen 2023. På planen var han en stöttespelare i försvaret och till vardags han liv uppe på Myran. Men läget och historien som finns på Ängevallen blir svår att ersätta någon annanstans.

När jag först flyttade till Härnösand 2017 var det i HFF och på Högs slätten jag hamnade. Älgarna och Ängevallen hade jag egentligen ingen riktigt relation till förrän vi spelade i samma serie 2019. Jag minns två tuffa derbymatcher, framför allt den på Ängevallen där vi tappade en 3-0 ledning till 3-3 i andra halvlek. Säsongen slutade med att Älgarna åkte ur serien och vi misslyckades med att gå upp igen till division 2.

Inför säsongen därpå togs beslut att Härnösands två lag skulle slås samman till ett. Nya matchställ, ny logga och en flytt från Högs slätten till Ängevallen. Många nya lagkompisar och en trupp som till största delen bestod av killar från Härnösand. Mina första riktiga intryck från Ängevallen var alla intervaller

på vägarna runt, fyspass i källaren och lagfester i anläggningen. När sommaren kom och vi fick börja spela matcher igen efter covid, visade sig Ängevallen från sin bästa sida. Dudde gjorde magi med gräsklipparen och planen var bland de finaste jag spelat på.

Året efter, 2021, hade laget blivit mer samspelt och vi slogs i toppen. Vi avslutade säsongen med 7-8 raka segrar som gav oss seriesegern före Sund. I och med det var Älgarna i division 2 igen, där klubben hör hemma.

För min egen del orkade kroppen bara med en säsong till i div 2. Dåliga ljumskar gjorde att jag efter säsongen 2022 som 30-åring fick sluta att spela fotboll.

Det jag tar med mig från min tid i Älgarna och på Ängevallen är framför allt vilka engagerade personer det är som driver föreningen. Dudde, Niclas och Göran lägger orimligt mycket tid och energi på att få allt att gå runt. Visst är anläggningen lite slitna men atmosfären och gemenskapen är stor. Man känner sig alltid hemma när man kommer dit. Jag tar med mig seriesegern 2021. Jag tar med mig alla lagkompisar jag har haft och alla som bryr sig om fotbollen i staden. Jag tar med mig alla minnen från matcher, fyspass och lagfester på Ängevallen. Det är tråkigt att säga så fint och klassiskt anläggningsområde har funnits 100 år ska rivras. Läget och historien som finns på Ängevallen blir svår att ersätta någon annanstans.

Hannes Lundgren och Samuel Hälldahl som båda lämnade klubben inför årets säsong minns Ängevallen, klubben och vännerna med värme.

"Visst har man bra minnen från Ängevallen. Allt ifrån bra matcher till bra efterfester. Bästa minnet ifrån tiden i Älgarna är såklart när vi gick upp till 2an. Helt otroligt kul! Vilken säsong!" berättar Hannes Lundgren glatt som tillsammans med Samuel "Samme" Hälldahl hade ett avtal:

"Om vi gick upp skulle vi raka av oss håret" skratrar Hannes som mycket riktigt höll avtalet med sin vän. Det bästa med tiden med Älgarna på Ängevallen är gemenskapen.

"Den betyder allt!" menar Hannes. Samuel kan inte annat än att hålla med och fyller i:

"Att vi vinner de 10 sista matcherna och säkrar det i sista matchen hemma och bara slappna av och festa efter var grymt. Och att få spela i 2an och inte bara hålla oss kvar utan även skrälla mot några av seriefavoriterna" berättar Samuel och fortsätter:

"Man saknar att få springa ut på en sådan fin plan, även om det bara var en träning".

Milton Wiberg som spelade i Älgarnas ungdomslag har bland annat minnen från sin tid där han sommarjobbade med Dudde. Milton har sedan han slutade spela fotboll blivit en trogen älgasupporter som försöker vara på plats under varje hemmamatch.

Han har alltid tyckt om att gå och titta på fotboll, och då speciellt Älgarna. Han menar att det är speciell känsla att se fotboll på Ängevallen. Platsen betyder mycket för honom.

"En av mina favoritsäsonger med många spännande matcher på Ängevallen var 2018 då Älgarna gick hela vägen och tog sig till division 3. Jag minns att det avgjordes och blev klart uppe i Junsele. Det var den första säsongen jag gick på majoriteten av matcherna" berättar Milton.

Milton samlar på idrottsföremål och har bland annat en del gamla samlarbilder på gamla Älgaspelare som "Zamora", Bruno Nyberg, Jocke Nilsson och Daniel Theorin samt en gammal skoväska från 80-talet och tröjor som han fått av Dudde.

"Man hittar alltid någonting nytt och spännande att titta på i byggnaden. Det är lite som ett museum. Kulturen sitter i väggarna" menar Milton.

FÖRENINGSFOTBOLLENS BETYDELSE I SAMHÄLLET

Fotbollen har en stor kulturell betydelse på både lokal och internationell nivå. Det finns flera sätt att uppskatta sporten; genom skönheten i det vackra spelet, de starka känslor som väcks, kärleken till klubbar och uppskattningen av individuella spelare.

Fotboll den idrott som har mest utövare bland både killar och tjejer samt utgör en tredjedel av alla idrottsaktiviteter som utövas av barn och ungdomar i Sverige. Idrotten ett är sätt att integreras in i samhället och skapa nya relationer, sammanför människor av olika bakgrunder och olika språk.

Fotboll spelas främst i föreningar som kan ha olika utbud av verksamhet som exempelvis herr- och damfotboll, barn- och ungdomsfotboll, futsal, parafotboll eller motionsfotboll. Det finns mer än 3 000 föreningar utspridda över hela landet.

Agenda 2030 är FN:s handlingsplan med mål för ett hållbart samhälle för människorna, välbefindandet och inte minst planeten. Fotbollen fungerar som en del i att nå Agenda 2030:s mål och delmål, vilka omfattar tre dimensioner av hållbar utveckling: den sociala, den miljömässiga och den ekonomiska.

Social hållbarhet och hälsa

Föreningslivet har en viktig demokratisk funktion som mötesplats och omfattar många människor med olika bakgrunder, förutsättningar och värderingar. Det ideella engagemanget i föreningslivet skapar sociala integration och genom mångfald bidrar till ett rikare kulturliv och en meningsfull fritid genom sociala aktiviteter som idrott. Föreningslivet är en plats där människor genom sociala relationer har möjlighet att utveckla sin kompetens och samarbetsförmåga. Styrelsen, tränare och andra människor i föreningar engagerar sig ideellt och får därmed chanser att tillsammans skapa en social tillhörighet. Föreningar är en demokratisk organisation där varje medlem har en röst och möjlighet att påverka när en styrelse blir vald och hur verksamheten i föreningen ska fungera. Föräldrar står för en stor del av insatsen inom föreningsfotbollen genom att vara tränare, skötsel av material, ta inträde, sälja och servera fika, skjut till matcher och genom att vara supportrar.

Föreningslivet ingår i och skapar vår vardag genom demokratiska principer och bidrar därmed till social välfärd. Samarbetet kring gemensamma frågor skapar respekt och förståelse för medmänniskor samt motverkar otrygghet, segregation och isolering.

Genom att kartlägga normer, värderingar och at-

tityder i föreningar kan problematisering dessa frågor vara ett viktigt steg i att förändra förgivettagna sanningar, fördomar och rädslor. Föreningarnas funktion som mötesplatser är speciellt viktiga i stunder av hög arbetslöshet för människor att kunna känna tillhörighet, glädje och meningsfullhet.

Fotbollen är en betydelsefull arena för hälsofrämjande arbete. Den betonar fysisk träning, samarbete och ingjuter värden som disciplin, hängivenhet och rättvist spel. Fotbollslag deltar ofta i gemenskapsaktiviteter och använder sporten för att åstadkomma social förändring. Vetenskapliga studier visar att fotboll, som inkluderar både kondition- och styrketräning, är den bästa motionsformen som även leder till en förbättrad mental hälsa.

Passion och identitet

Fotboll ingjuter en stark känsla av anknytning och solidaritet bland sina följare. Oavsett om det handlar om en lokal klubb eller ett landslag, drar den gemensamma upplevelsen av att applådera för ett gemensamt mål människor samman och odlar en känsla av gemenskap och solidaritet. Detta gemensamma intresse har förmågan att överskrida skillnader i språk, kultur och bakgrund och förena anhängare från alla samhällsskikt.

För många samhällen och nationer är fotboll djupt sammanflätad med deras identitet. Att stödja ett fotbollslag blir en del av en persons identitet, som går i arv genom generationer. Färgerna, ramsorna och ritualerna förknippade med en klubb blir symboler för stolthet och tillhörighet. Fotbollsmatcher är en scen för människor att visa upp sitt nationella eller regionala arv, med fans som stolt tar på sig lagets färger, viftar med flaggor och visar upp sina unika kulturella traditioner.

Ekonomisk hållbarhet

Den internationella fotbollen har en betydande ekonomisk inverkan och genererar miljarder dollar i intäkter över hela världen. Sporten stödjer industrier som sändningar, reklam, turism och varor, skapar jobb och stimulerar lokala ekonomier. Fotbollsarenor blir livliga knutpunkter för aktivitet på matchdagar och lockar till sig fans från när och fjärran, som bidrar till lokala företag och anläggningar.

Fotbollen har även stor betydelse på lokal nivå genom att bidra till identitetsskapandet i sin stad eller stadsdel. Om idrottens potential används på rätt sätt kan den bidra till ekonomisk tillväxt för både förening och lokala företag. Idrotten kan vara en del av samhällets varumärkesbyggande och öka attraktivite-

Miljömässig hållbarhet

Fotboll lämnar mer än bara spelarnas fotspår på planen: koldioxidutsläppen från spel, resor och merchandising är betydande och måste hanteras. Forest Green Rovers i England är den första klubben som satsar på att minska sitt koldioxidavtryck. De bygger för närvarande en netto-nollstadion med 500 träd och flera laddningsstationer för elfordon. Flera andra klubbar har anslutit sig till FN:s ramverk för Sports for Climate Action, med olika åtaganden genom exempelvis initiativet Football for the goals för miljömässig hållbar fotboll för framtiden.

Arenor som Ängevallen med sin naturgräsplan bidrar till miljömässig hållbarhet, som den gröna oas den är bland stadens många bostadshus. Gräs absorberar koldioxid och producerar syre, vilket förbättrar luftkvaliteten. Friska gräs absorberar vatten, fånga upp damm, minska föroreningar, hjälper till att filtrera bort föroreningar som de i surt regn och laddar i stället grundvattenreserver och naturliga akviferer. Tjocka, friska gräsmattor kan hjälpa jorden att absorbera sex gånger så mycket vatten som erosionskontrollerande grödor som vete. Gräsfält kan inte bara mildra atmosfäriska klimatförändringar, utan kan också stödja miljön på och i marken vilket betyder att insekter, fåglar, bin, människor gynnas. Till skillnad från hårda ytor

som betong, asfalt och trä hjälper gräsmattan till att rena luften, förbättra jord, minska bullerföroreningar och sänka temperaturer. Naturliga spelplaner kan också vara betydligt svalare än konstgräs, och de kan också ge bättre erosionskontroll.

Fotboll för hållbarheten

Fotboll samlar alla, den väcker leenden på folks ansikten, den för samman lopp och mer. Fotboll är en symbol som gör att alla samtidigt kan tävla och leva tillsammans. Oavsett om du är ett ivrigt fan eller en tillfällig åskådare, gå med i fotbollsgemenskapen och njut av spänningen i det vackra spelet. Låt våra ömsesidiga nöjen och lidanden, binda oss alla i styrkan av vår delade mänsklighet och idrottsanda.

Fotboll har en viktig roll för att uppmuntra god social utveckling, från att främja inkludering och mångfald till att ta itu med samhälleliga utmaningar.

KLÄDDA FÖR DRABBNING

Matchkläder är en spelares uniform. Matchkläder har en historia lika lång som idrotten själv och har blivit en viktig del av lagens identitetsskapande och varumärke som signalerar tillhörighet. Fotbollsdräkten har förändrats avsevärt genom åren från fotbollens tidigaste dagar. Den sammanslagna föreningen Älgarna-Härnösand

IF Älgarna har under större delen av sin verksamhet spelat i färgerna grön och vit med en ett inslag av gul i emblemet. Vid sammanslagning var inte spelarna inte bekväma med tanken att spela i de forna motståndarnas färger. Till slut enades parterna om en kompromiss som spelare ur båda lagen var bekväma med där båda klubbarna släppte sina färger. De legendariska grönvita respektive rödblå färger byttes mot svartgul och det nya klubbmärket signalerar nystarten. Beslutet var kontroversiellt bland supporters och gamla älggrabbar som tyckte det var oacceptabelt. Snarare naturligt och nödvändigt, tycker Peter Skoglund.

–"Vi har fått höra mycket om det här, och en del är riktigt arga. Vissa hade tydligen hellre lagt ner klubben än bytt färger" berättar Peter och fortsätter, "Många ifrågasatte varför vi går ifrån grönt och vitt och tar bort klubbemblemet som är över hundra år gammalt, men det var en nystart för klubben och färgerna signalerar det."

Peter förklarar att svart har varit en del av föreningen i alla år som han varit med eftersom uppvärmningskläderna varit svarta och gul har alltid varit en del av klubbemblemet. Klubbens ordförande Arve Tornkvist berättar IF Älgarna någon gång under har använt svart ställ vilket betyder att färgvalet hade en historisk

förankring i klubben. Det grönavita matchstället används fortfarande vid bortamatcher och de neongröna uppvärmningströjorna kan fortfarande ses på spelare under uppvärmningar. Tornkvist ser en chans att Älgarna kommer att återgå till grönvit i framtiden.

Varför är det viktigt med vilka färger laget spelar i? Färger och färglära är ett komplext ämne och en oändlig källa till fascination. Färgpsykologi lär oss att mycket av mänskligt beteende dikteras av färg. När vi öppnar våra sinnen för denna möjlighet börjar vi förstå omfattningen av våra uppfattningar. När vi väl inser att färger påverkar vad vi gör, ger det plats för personliga tolkningar. Med andra ord utjämnar vi spelplanen genom att återfå viss kontroll över hur vi reagerar på färger.

Psykologin bakom färg är fascinerande och ständigt expanderande. Med det sagt kommer nya betydelser alltid fram. När forskare fortsätter att fördjupa sig i färghjulets många aspekter avslöjar ny information sig hela tiden. Föreställningen att färger är så dynamiska kan verka absurd för vissa, men det går inte att vederlägga denna sanning. Detta koncept undviker oss ofta eftersom vi inte inser hur ofta färger styr oss. Vissa nyanser kan framkalla fina minnen. Andra kan ge upphov till fruktansvärda känslor. Säkerligen har matchklädernas färger

William Häll Dahl, Adam Johansson, Ahmed Roshdi och Ben Slade visar några varianter av klubbens plagg.

betydelse för våra spelare och supporters på våra läktare i Ängevallens grönskande oas mitt i staden.

Grön är harmonins och hälsans färg. Grönt är en generös, avslappnande färg som vitaliserar vår kropp och själ. Det balanserar våra känslor och gör att vi känner oss trygga och säkra. Det ger oss också hopp, med löften om tillväxt och välstånd, och det ger lite tur att hjälpa oss på vägen.

Vit är en färg som symboliserar renhet och oskuld. Vit är en sann balans mellan alla färger och förknippas med renhet, enkelhet och perfektion. Vit inger en känsla av att må bra, ger hopp och klarhet genom att fräscha upp och rena sinnet. Det främjar också öppenhet och självreflektion.

Svart symboliserar kraft och sofistikerad. Svart är en otroligt stark och skrämmande färg som utstrålar auktoritet och får oss att känna oss trygga och skyddade. Svart är en färg som ofta ses vid formella och prestigefyllda evenemang, väcker och förför våra sinnen med sin elegans och sexighet.

Gul är färgen på lycka och optimism. Gul är en glad och energisk färg som ger nöje och glädje till världen. Det underlättar inlärningen eftersom det påverkar den logiska delen av hjärnan, stimulerar mentalitet och perception. Det väcker eftertanke och nyfikenhet och ökar entusiasm och självförtroende.

Det praktiska med lagfärger

Lagets färger är viktiga av flera anledningar. Färgerna har en praktisk funktion som signalerar spelarnas tillhörighet på planen, men även supporters tillhörighet och starka band till laget samt underlättar att chanserna att följa vad som händer på planen. Detta gäller även att ha individuella namn tryckta på baksidan. Det ger varje medlem i laget en chans att representera något.

Det finns dock några psykologiska effekter som visar att det kan finnas lagfärger än man kanske tror. Det är vanligt att idrottslag väljer färger som är motsatta varandra. Detta är inte bara för att det ser bra ut. Dessa typer av färgkombinationer skapar en känsla av spänning eller drama i våra sinnen, vilket bidrar till spänningen och berättelsen om ett bra spel.

Studier har gjorts för att se om och hur mycket enhetlig färg påverkar idrottare på spelplanen. Dessa studier tyder på att färg påverkar spelarna mycket. När spelare bär uniformer tryckta i rött, hade de en högre tendens att vinna. På samma sätt tenderade de som bar svart, en färg förknippad med aggression, att få fler straff.

Färgerna påverkar inte bara idrottarna som bar dem, men även motståndarlaget och till och med domarna. Sammantaget är att ha en unik matchdräkt ett bra sätt att uppmuntra lagets enhet och prestation.

MUSIKEN HAR BETYDELSE FÖR ÄLGARNA

Musik har en fantastisk egenskap att frambringa känslor och förstärka stunder med bevingade toner. Många älgagrabbar har genom året haft musik som ett intresse vid sidan av fotbollen och 2006 släppte Älgarna en ep med fyra spår.

Åke Olsson hade under studietiden på 1960-talet extraknäck som ljudtekniker på Ängevallen. Ett hedersuppdrag hans äldre bror Ulf också hade haft tidigare. Ersättningen rörde sig om några tiotusentillfällor och fri entré. Jobbet gick ut på att spela blandad musik en timme innan avspark, att spela en stund i pausen samt att spela marschmusik när andra halvlek blåsts av och det var dags för publiken att gå hem.

Utgångsmarscherna förblev oförändrade under den tid han skötte jobbet och verkade ha funnits mycket långt innan dess. "Studion" låg i en liten fönsterlös hytt direkt till vänster om trappen på den gamla läktarens vänstra sida. Precis bredvid var korskiosken och där hamnade nog en hel del av arvodet som han minns det.

Skivsamlingen fanns i en liten unikaväska och var varken modern eller särskilt stor. Han fick tillstånd att komplettera och anskaffade efter

hand ett antal av de mer populära Ep-skivor som Lasse Lönndahl och andra svensktoppsartister.

- "Pop som Beatles och annat långhårigt var uttryckligen förbjudet" berättar Åke och fortsätter, - "Ofta valde jag att spela en speciell låt just när spelarna sprang in på planen för avspark. Den var från "My Fair Lady med Jarl Kulle" och hette "Med en gnutta flax". Jag tänkte nog att jag kunde mana fram lite tur för hemmalaget på så vis".

På grund av läktarens konstruktion var den väldigt sviktande vilket innebar att när någon sprang litet spänstigt i trappen, gungade hela allt och pickupen på skivspelaren lämnade sitt givna spår. Problemet löste han genom att lägga fem-sex gamla stora femöringar av koppar på pickupen för att hålla den på plats.

De musikaliska Älgarna

Flera spelare har genom åren visat prov på sin musikalitet. Östen Persson var en flink pianist Bosse Olsson var duktig på dragspel och fick flera priser för sitt musicerande, bland annat ett kulturpris. Andra namn i detta sammanhang är; Karl Hugo Jonsson, Kjell Jonsson, bröderna Jonssons dansband, den lokala revykungen

har hållit på med musik sedan han var liten. Han är självlärd och spelar mest gitarr och piano. Det är en rolig hobby och han spelar för att skapa bra stämning bland vänner och familj. Musikintresset har han ärvt från pappas sida och en stor inspiration är artisten Joakim Gissberg. 2021 släppte Axel sin första låt "Mitt på vägen", med text & musik av honom själv. Låten finns tillgänglig på den digitala plattformen Soundcloud.

Älgarnas EP

Lagom till premiären i fyran 2006 spelade Älgarna EP med fyra låtar. Älgasången var det självklara valet som killarna hade övat in efter många matcher. Väl i studon presenterades tre ytterligare låtar skrivna av Jennifer "Jejja" Nylén. CD:n är inspelad och mixad av Ulf Henriksson i Dynamic Studios i Junsele. Håkan Pettersson, Andreas Gisselman, Jocke Landin, Robert Westerlund, Per Svedin och John Nordin är de älgagrabbar som stod för sånginsatsen. Håkan och Robert tog i med all sin kraft medan Jocke, John och Andreas lät mer som pojkbandkillar minns Håkan. Inspelningen tog en hel dag att slutföra.

- "Det var en skön stämning, det gällde att våga ta i och sjunga" minns Håkan och fortsätter,

- "Jag övade hemma men det gällde att träffa rätt tonart".

ÄLGASÅNGEN

Älgagrabbar, vad vi spelar,
Spelar vi med fart och fläkt!

Hej, Hej!

Skotten vina, målen fina,
Det är inte lätt att räkna dem!

Hej, Hej!

Backar bryter varje anfall,
Målvakt klarar alla skott!

Hej, Hej!

Segerrika fotbollslag,
Det är dags att sätta fart,
Älgarna Härnösand!

ÄNGEVÄLLEN

